STARCRAFT®

VITEZA ÎNTUNERICULUI

VITEZA ÎNTUNERICULUI

În viitorul îndepărtat, la 60.000 de ani lumină de Pământ, o confederaţie de Terrani exilaţi poartă un război dublu cu enigmaticii
protoss şi necruţătorul roi zerg. Pentru a-şi asigura propria supravieţuire printre stele, fiecare specie se luptă într-un război care va vesti începutul celui mai măreţ capitol din istoria omenirii sau îi va prevesti sfârşitul violent şi sângeros...
Tot ce şi-a dorit Ardo Melnikov vreodată a fost să trăiască în pace pe înverzita lume-colonie Bountiful. Dar când necruţătorul roi zerg a atacat colonia şi i-a anihilat pe cei dragi lui, Ardo a fost obligat să se
trezească din visul său şi să accepte realităţile brutale ale unei galaxii măcinate de război. Acum infanterist confederat, însărcinat cu apărarea lumilor Confederaţiei Terrane, Ardo trebuie să se împace cu amintirile dureroase ale trecutului său şi cu adevărurile tulburătoare care îi pot conduce viitorul.

TRACY HICKMAN

VITEZA ÎNTUMERICULUI

Pentru bărbaţii şi femeile minunate de pe U.S.S. Cari Vinson (CVN - 70). Domnul fie cu voi când traversaţi plaja şi să vă dea mări calme în drumul înapoi spre casă. Vis per mare.

CAPITOLUL 1.
PRĂBUŞIRE.

AURIE...

Ăsta era cuvântul lui pentru ea, acea zi perfectă, rară, care încălzeşte sufletul cu o lucire aurie de bucurie. Era pace într-o zi aurie.

Unele zile erau cenuşii, încărcate cu nori plumburii şi ploaie străpunsă de explozii puternice de alb arzător şi de tunete bubuitoare. Alte zile erau un albastru rece tremurător, arcuindu-se peste domurile şi adăposturile încrustate de chiciură ale aşezării. Unele zile erau chiar roşii - cerul serii era pictat de praful purtat de vânturile de primăvară înainte ca recoltele să fi cucerit solul. Unele zile chiar se întindeau în noapte cu o pătură catifelată de cobalt peste cer.

Îi plăceau acele nopţi de toamnă când putea lăsa lumea în urmă privind în bezna deasă. Dumnezeu făcuse găurele în cupola nopţii, îşi imagina el, pentru ca lumina Lui să poată sclipi prin ele. În copilărie, urmărise stelele, sperând să vadă prin ele în partea cealaltă şi să îşi zărească Creatorul. Nu încetase să privească, deşi ajunsese la al nouăsprezecelea an de viaţă şi se considerase prea matur pentru astfel de lucruri.

Fiecare zi avea culori diferite pentru el. Le trăise în toate nuanţele lor. Fiecare avea o amintire şi ocupa un loc în inima lui. Totuşi, din experienţă, nici una nu se compara cu o zi aurie. Era culoarea lanurilor de grâu care se unduiau ca valurile pe dealurile joase întinzându-se de

la gospodăria tatălui său. Aurie era căldura soarelui pe faţa lui. Aurie era strălucirea pe care o simţea în el.

Aurie era culoarea părului ei şi auriu era sunetul vocii ei.

- Iar visezi, Ardo, şopti ea jucăuş. Întoarce-te la mine. Eşti mult prea departe!

El deschise ochii. Ea era aurie.

- Melani, sunt chiar aici. Ardo zâmbi.

- Nu, nu eşti. Se bosumflă - o armă puternică pentru a-şi atinge scopul. Iar te-ai îndepărtat visând şi m-ai lăsat în urmă.

El se rostogoli pe o parte, sprijinindu-şi capul într-un cot, pentru a se putea uita mai bine la ea. Era doar cu un an mai tânără decât el. Familia ei se întorsese când Ardo avea nouă ani, un alt grup dintr-un lung şir de refugiaţi religioşi care coborau din cer pentru a se alătura celorlalţi sfinţi din parohia Helaman.

Supravieţuitorii refugiaţi se adunaseră de pe aproape toate planetele Confederaţiei de atunci - pionieri fără voie ai stelelor. Multe grupuri religioase credincioase fuseseră printre primele scoase în afara legii de Liga Puterilor Unite de pe Pământ în '31. Nu era o poveste nouă pentru sfinţi şi martiri. Pe tot parcursul istoriei umanităţii, cei care nu îi înţelegeau pe credincioşi îi goniseră dintr-un loc în altul şi dintr-o casă în alta. Faptul că ei trebuia să fie alungaţi de pe o planetă pe alta, apoi de pe o stea pe altele începea să sune dureros de repetitiv la orele lor de Moştenire. Acum, exilate încă o dată, familiile de credincioşi erau împrăştiate printre ghinionistele transporturi ale proiectului ATLAS şi când acea misiune se încheiase într-un eşec cataclismic, acele familii care supravieţuiseră îşi căutau cu disperare fraţii şi surorile. Când comunicaţiile între lumi se stabiliseră în cele din urmă, patriarhii aleseseră drept nouă casă o regiune îndepărtată de pe o planetă pe care o numiseră Bountiful. Curând, nave de desant orbitale aterizau zilnic la astroportul Zarahemla. Nou sositele familii îşi croiau apoi drum spre aşezările îndepărtate cât de bine puteau. Arthur şi Keti Bradlaw, cu fiica lor cu ochi mari, reprezenta una dintre cele cinci familii care veniseră în acea zi. Ardo se alăturase tatălui său când tot oraşul ieşise să întâmpine noile familii şi să le ajute să se instaleze.

Ardo nu îşi amintea multe despre Melani de atunci, deşi băgase vag de seamă o fată ca un băţ care părea stângace, singuratică şi timidă. A observat-o cu adevărat când cel de-al paisprezecelea an al ei a adus nişte schimbări remarcabile. „Fata ca un băţ" părea să explodeze în atenţia lui ca un fluture care iese din crisalidă. Trăsăturile ei aveau o frumuseţe naturală - machiajul şi pictatul pe corp erau dezaprobate de patriarhii oraşului - şi fusese marele noroc al lui Ardo să fie primul care să o abordeze. Inima şi sufletul i se prăbuşiseră în ochii ei albaştri, mari şi luminoşi.

Nimbul părului ei lung şi strălucitor juca uşurel în adierea caldă care bătea peste lanurile de grâu. Vântul aducea zumzetul îndepărtat al morii şi aroma slabă a pâinii de la brutărie.

Aurie.

- S-ar putea să fiu departe visând, dar nu o să te las niciodată în urmă, îi zise el, surâzând. Grâul foşnea în jurul păturii pe care ei stăteau întinşi. Spune-mi unde vrei să mergi. Te duc oriunde!

- Chiar acum? Râsul ei era ca o rază de soare. În visele tale?

- Sigur! Ardo se ridică într-un genunchi pe pătura groasă pe care o întinsese pentru ei. Oriunde printre stele!

- Nu pot să merg nicăieri. Ea zâmbi. Am lucrare de control la ora de hidroponie a surorii Johnson în după-amiaza asta! În plus, spuse ea cu mai multă seriozitate, de ce aş vrea să merg undeva? Tot ce vreau este chiar aici.

Auriu. Cum ar fi putut să plece cineva într-o zi atât de aurie?

- Atunci, să nu mergem nicăieri, zise el nerăbdător. Să rămânem aici... Şi să ne căsătorim.

- Să ne căsătorim? Ea îl privi, pe jumătate uimită, pe jumătate întrebătoare. Ţi-am spus, am oră de hidroponie după-amiază.

- Nu, vorbesc serios. Ardo se pregătise pentru asta de ceva vreme. Am absolvit şi lucrurile merg foarte bine la loturile agricole ale tatei.

A zis că se gândeşte să îmi dea patruzeci de acri la capătul fermei. E cel mai bun loc, chiar la baza canionului. E un punct acolo, lângă râu unde... unde... Melani?

Fata cu părul auriu nu îl auzi. Se ridică în capul oaselor, privind printre genele ochilor albaştri către oraş.

- Sirena, Ardo!

Apoi o auzi şi el. Ţipătul îndepărtat, înălţându-se şi prăvălindu-se peste ogoare.

Ardo scutură din cap.

- întotdeauna sună la amiază...

- Dar nu este amiază, Ardo.

În acea clipă, soarele fu eclipsat. Ardo sări în picioare, întorcându-se către cerul întunecat. Căscă gura când umbra care se alungea se umflă peste lanurile galbene de grâu. Ochii lui Ardo se măriră de frică. Adrenalina îi urla în vene.

Enorme dâre de fum veneau în urma bilelor de foc care vâjâiau spre el din capătul vestic al văii largi. Ardo se aplecă iute şi o ridică pe Melani în picioare. Mintea îi gonea. Trebuia să fugă, să găsească adăpost... Dar unde ar fi putut să se ducă? Melani ţipă, iar el îşi dădu seama că nu aveau unde să meargă şi că nu exista nici un loc în care să se ascundă în siguranţă.

Bilele de foc păreau atât de aproape, încât cei doi se feriră. Flăcările se arcuiră peste ei, bubuitul furiei lor acoperind iute sirena de alarmă din depărtare. Umbra siajului lor acoperi întreaga vale. Cinci coloane enorme trecură pe deasupra, degetele lor întinzându-se peste Ardo şi Melani către clădirile îngrămădite ale parohiei Helaman. Apoi bilele de foc se rotiră în acelaşi timp, se ridicară peste oraş şi coborâră în flăcări umflate în ogoarele distruse pe loc ale lui Segard Yohansen, cam la un kilometru şi jumătate dincolo de centrul Helamanului.

Ardo tremura - de frică sau de agitaţie, nu putea spune - dar cel puţin uimirea lui luase sfârşit. O prinse pe Melani de braţ şi începu să o tragă.

-Haide! Trebuie să ajungem în oraş înainte să închidă porţile! Haide!

Ea nu avea nevoie de mai multe îndemnuri.

Fugiră.

Nu îşi mai amintea cum intraseră în oraş.

Ziua aurie se transformase într-un maroniu noroios care bătea în cenuşiu de la fumul care încă acoperea cerul. Era o culoare oprimantă, rece şi întunecată. Părea atât de nepotrivită aici.

- Trebuie să îl găsim pe unchiul Dez, se auzi el spunând. Are un magazin în complex! Haide! Haide!

Ardo şi Melani se luptară să înainteze prin centrul oraşului, acum aglomerat de refugiaţi. Iniţial, Helaman nu fusese decât un avanpost în adâncurile planetei Bountiful. Centrul oraşului era perimetrul fortăreţei originale cu zidul de apărare înconjurând clădirile principale. De atunci, oraşul se dezvoltase dincolo de aceste ziduri centrale. Acum, mai mult de zece mii de oameni numeau Helaman casa lor - şi aproape toţi se revărsaseră la adăpostul fostei fortăreţe.

El abia vedea semnul cu „Unelte Dez" peste piaţa centrală aglomerată.

Răpăitul armelor automate ţăcăni brusc dinspre zidul împrejmuitor. Două bufnituri explozive înfundate răsunară, urmate de şi mai multe lătrături ale mitralierelor.

Un ţipăt se ridică din mulţimea din piaţă. Ardo mai mult simţi decât auzi frica din gloata înfierbântată. Strigătele se auzeau, unele stridente, altele liniştitoare. Fumul de deasupra arunca o umbră apăsătoare peste mulţimea agitată.

-Te rog, Ardo! spuse Melani, eu... Unde mergem? Ce facem?

Ardo se uită iute în jur. Simţea mirosul panicii din aer.

-Nu trebuie decât să traversăm piaţa, se înecă, apoi adăugă vă- zându-i privirea. Am făcut-o de sute de ori.

-Dar; Ardo...

- Nu-i mai departe decât înainte. Doar ceva mai aglomerat, atâta tot. Ardo se uită la lacrimile care se adunau în acei minunaţi ochi albaştri. O strânse cu putere de mână. Stai liniştită. Sunt lângă tine.

Cumva, ajunseseră la jumătatea pieţei când veni.

O perdea de foc erupse dincolo de zidul exterior al fortăreţei. Lumina ei purpurie pâlpâi pe pătura de fum care plutea ameninţător peste oraş. Culoarea sângerie însufleţi mulţimea panicată din piaţă. Ţipete, strigăte şi răcnete se amestecară într-o cacofonie de sunete, dar câteva voci fără trup pătrunseră clar în gândurile lui Ardo.

- Unde sunt forţele Confederaţiei? Unde sunt infanteriştii?

- Nu te contrazice cu mine! Ia copiii! Staţi împreună!

- Nu se poate să fie zergii! Nu se poate să fi înaintat atât de mult în Confederaţie...

Zergi? Ardo auzise zvonuri despre ei. Coşmaruri, aşa credea el, pentru a speria copiii sau pentru a împiedica străinii să se stabilească în Coloniile îndepărtate. Nu îşi amintea toate poveştile şoptite, dar coşmarul era aici, acum, şi era foarte real.

O altă voce îi pătrunse în minte. Se întoarse către ea.

- Ardo, mi-e frică! Ochii lui Melani erau mari şi înlăcrimaţi. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Ardo deschise gura. Nu era în stare să răspundă la întrebare. Vorbele nu ieşeau. Erau atât de multe cuvinte pe care voia să i le spună în acea clipă - atât de multe cuvinte pe care în nenumăraţii ani ce urmau să vină avea să regrete că nu le spusese. Dar nici un cuvânt nu ieşi.

O lumină străluci. îi simţi căldura pe spate. Se întoarse, ţinând-o pe Melani în spatele lui.

Zidul de est fusese străpuns. Vechea baricadă era dărâmată din partea cealaltă, desfăcută sub ochii lui Ardo. Parcă un val negru se spărgea de breşă, o siluetă unduitoare. Apoi detaliile i se înfipseră în minte: o carapace violet strălucitoare, gheare albe cu dungi roşii alunecând din trupul flasc al unui colonist, corpuri arcuite, ca de şarpe, răsucindu-se pe piatra sfărâmată.

Era de neînchipuit... Coşmarul venise pe Bountiful.

Mulţimea îngrămădită umăr la umăr în piaţă îşi urlă frica profundă şi se întoarse să fugă de lângă spărtură. Nu avea unde să se ducă. Hidralisc zerge se căţăraseră deja pe zidul opus, revărsându-se în stradă ca picături negre dintr-o băltoacă unsuroasă. în câteva clipe, hidoase gulere ca de cobră se desfăcuseră deasupra ghearelor lor tăioase ca briciul. îşi arcuiră cozile în sus. Ţepi blindaţi ţâşniră din orificiile crestate de pe umerii lor şi se înfipseră cu efect mortal în marginea vestică a mulţimii.

Cei confruntaţi cu noua ameninţare încercară brusc să schimbe direcţia, izbindu-se de mulţimea agitată din spatele lor.

Ardo o auzi pe Melani gâfâind în spatele lui.

- Nu pot... nu pot să respir...

Gloata îi strivea. Ardo se uită cu disperare în jur, încercând să găsească o cale de scăpare.

O mişcare deasupra capului îi atrase atenţia. O formă bulbucată, umflată ca un creier fără trup pluti peste zidul coloniei. Tentacule atârnau ca viscere sub ea, tremurând în plină activitate. Se întindea către centrul mulţimii. Ardo auzise poveşti în care zergii capturaseră colonişti şi îi duseseră vii către o soartă care nu putea fi decât mai rea ca moartea.

Lui Ardo ochii i se umplură de lacrimi. Nu avea unde să se ducă şi nu mai era nimic de făcut.

Dintr-odată, overlordul zerg care plutea deasupra coloniei se înfioră şi alunecă într-o parte. Câteva explozii erupseră din laterala fiarei hidoase. Overlordul explodă într-o enormă minge de foc. Jivinele hidralisc care intrau în perimetru şovăiră brusc.

O escadrilă de cinci vânători Wraith sfâşie fumul de pe cer, ţipetele motoarelor lor aproape acoperind strigătele mulţimii îngrozite de dedesubt. Rafale de laser de douăzeci şi cinci de milimetri pulsară repetat în timp ce navele de vânătoare

înaintau prin aer, razele lovindu-se de ţintele din partea opusă a zidului fărâmat al fortăreţei.

Unul dintre vânătorii Wraith tremură brusc, apoi explodă sub o ploaie de foc tras de la sol de către zergii înfuriaţi.

Zergii care intraseră în perimetru îşi intensificau atacul, omorându-i pe unii şi târându-i pe alţii fără să pară a alege. îi înconjuraseră pe oameni; acum tot ce aveau de făcut era să îi secere dinspre marginile mulţimii spre interior.

Un al doilea grup de vânători Wraith ţâşni pe cerul înnegrit de fum. Apoi o singură navă de desant a Confederaţiei apăru pe cer, învârtindu-se într-o manevră rapidă de pătrundere şi coborând spre piaţă. Jeturile de aer ale motoarelor creară un uragan instantaneu la sol. Copacii se îndoiră până aproape de pământ. Era imposibil să auzi ceva peste urletul motoarelor. Peste tot în jurul lui Ardo, oamenii se prăbuşeau la sol, ferindu-se de vijelie.

Ardo clipi din cauza prafului. Nava de desant continua să plutească, dar reuşise cumva să îşi coboare rampa de transport în piaţă. Văzu silueta unui infanterist confederat făcându-le semne.

Şi restul oamenilor din piaţă îl văzu pe infanterist. Fără să se gândească, se năpustiră spre rampă. Un val uman îl târî pe Ardo.

Scăpă mâna lui Melani.

-Melani! strigă el. încercă să se împotrivească mulţimii panicate care îl strivea. Cuvintele i se pierdeau în mugetul motoarelor navei de desant. Melani!

O văzu în spatele lui. Zergii atacau cu furie acum. Nava de desant le fura prada. Ardo era îngrozit de cât de repede fusese despărţită în două marea masă de oameni - secerată ca grâul sângeriu de pe ogor. Zergii erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se luptă şi lovi. Ţipă.

Trei hidralisc o înhăţară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulţimii.

-Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Gloata înnebunită îl împinse mai departe în navă.

Brusc, gheare de zergi zăngăniră pe laturile navei de desant. Pilotul folosise tot timpul pe care norocul i-l putea acorda. Nava reacţionă instantaneu la comanda lui, ridicându-se legănat,

depărtându-se de zergi şi ducându-l pe Ardo departe de casa lui, de viaţa lui, de dragostea lui.

- Nu mă lăsa singură! Acestea fură ultimele ei cuvinte pentru el, răsunându-i în minte şi în suflet, tot mai puternic, ameninţând să îi facă să explodeze craniul...

Lumea lui Ardo deveni neagră. Avea să rămână neagră pentru foarte multă vreme.

CAPITOLUL 2.
MAR SARA.

- Aşa, carne de tun. Ţineţi-vă pantalonii pe voi, coborâm!

Soldatul Ardo Melnikov nu se obosi să îi arunce vreo privire sergentului care lătra la ei. Omul era un tic - temporar la comandă - pentru această coborâre. Existau mari şanse să nu îl mai vadă niciodată după ce ajungeau jos. Cel mai bine era să nu stea în calea lui până când noul pluton al lui Ardo era ales pentru misiune. Abia îl auzea pe tic peste ţipătul motoarelor navei de desant şi peste tunetul coborârii ei fierbinţi lovind fuzelajul. Era ceva la sergent care părea să ceară o voce puternică şi o privire mânioasă. În orice caz, asta chiar nu conta pentru Ardo - sergentul era acolo doar ca să aibă grijă de ei până când ajungeau la sol. Odată sosit acolo, Ardo ştia că avea să existe altcineva care să îi facă viaţa grea pentru mult mai mult timp.

Ardo scutură din umeri, încercând să îşi departeze spatele de căptuşeala peretelui. Interiorul navei de desant era în mod normal o cutie fierbinte, dar mai ales în timpul picajului prin atmosferă. Acestei nave de desant îi lipseau cel puţin două unităţi de răcire pentru ca toată lumea să se simtă confortabil. Acum, o pată de transpiraţie îi lipea omoplaţii de perna lucioasă. Sudoarea i se strângea în broboane pe faţă şi, din când în când, îi cădea pe partea din faţă a uniformei. Bara de siguranţă îl împiedica să găsească vreo scăpare de disconfortul care se aduna la diferite puncte de îmbinare ale hainelor.

Şi mai rău, nava de desant era complet încărcată - plină umăr la umăr şi de la un perete la altul. Căldura nu era nici pe departe la fel de apăsătoare ca mirosul tot mai puternic care copleşea purificatoarele de aer.

Nu avea nimic la care să se uite în afară de aceleaşi feţe goale şi pleoştite ale celorlalţi recruţi infanterişti legaţi la peretele opus lui. Nu avea nimic de ascultat în afară de câte un mârâit al sergentului şi de uruitul uniform al fuzelajului din spatele lui. Nu avea nimic de făcut în afară de a aştepta în compania propriilor gânduri.... Şi ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

îl bântuiau acele gânduri ascunse în străfundurile minţii lui. Uneori i se părea că fantomele îl urmăreau din interiorul propriului cap. Nu reuşise niciodată să gonească acele stafii doar închizând ochii. Nici un sunet nu le putea acoperi pentru mult timp. Acele fantome erau cu toate dureros de luminoase şi de frumoase, îngrozitoare şi zdrobitoare. Aşteptau în linişte, tăcute, la graniţele gândurilor lui conştiente, ţinute la distanţă doar de voinţa lui. Uneori era destul de arogant, încât să creadă că le învinsese şi le gonise definitiv. Apoi vreun miros de iarbă crudă sau de pământ arat trecea pe lângă el purtat de o adiere sau o sclipire de culoarea mierii slabe sau un râs şoptit în depărtare ori o trăsătură indescriptibilă a locurilor din jurul lui, şi demonii reveneau în grabă, copleşindu-l.

Ar fi sângerat cu lacrimi doar la gândul lor, dacă ar fi putut.

Tot ce voia era să lupte. Avea nevoie să lupte. Era singurul lucru care chiar ţinea demonii la distanţă. Se putea concentra asupra misiunii şi a obiectivelor ei... sau cel puţin asupra acelor obiective minore pe care comandantul considera necesar ca el să le ştie. Strategia generală nu era de competenţa lui. Nu îl privea. Treaba lui era să facă ce i se spunea şi să nu gândească mai mult decât era necesar. Asta îi convenea de minune.

Mugetul navei de desant scădea treptat. Vehiculul îşi epuizase în cele din urmă energia împotriva atmosferei oricărei lumi spre care se îndreptau. Motoarele făceau acum tot ce puteau pentru ca nava să imite eleganţa unei păsări în zbor. Ardo chicoti pentru sine la acest gând. Quantradyne APOD-33 era dovada Confederaţiei către stele că orice avea un motor destul de mare putea zbura - indiferent cât de prost. Fireşte, făcuse multe salturi de antrenament înainte. Fiecare era total lipsit de importanţă şi chiar nu avea chef să şi le amintească în nici un detaliu.

De ce să meditezi la ceva aşa de dureros ca momentul în care să stai liniştit şi să gândeşti?

Mai bine să te concentrezi la altceva... orice altceva. Ardo începu să cerceteze feţele infanteriştilor din faţa lui. Era un exerciţiu de autoconservare. întotdeauna era o idee bună să îi cunoşti pe soldaţii din jurul tău. Niciodată nu ştiai când viaţa ta ar fi putut depinde de unul dintre ei... sau ameninţată de unul.

Femeia care şedea în faţa lui părea să fie un exemplu pentru unul dintre cele două feluri - doar că Ardo nu era deloc sigur care. Avea păr blond tăiat scurt, care stătea ridicat în smocuri ordonate pe un scalp cu o formă frumoasă. Avea o faţă alungită, cu pomeţi ascuţiţi care încadrau tăios doi ochi strălucitori, cu o tentă de oţel. Priveau în gol la un punct îndepărtat, undeva dincolo de umărul lui Ardo, ferestre închise, chiar dacă nu clipeau, către orice suflet ar fi posedat ea. Acei ochi ar fi putut îngheţa bocnă un râu în miezul verii, se gândi el. în privinţa a cum arăta în rest, se putea bizui doar pe imaginaţie. Costumul de luptă autoportant care o îmbrăca ascundea eficient orice trăsătură fizică ar fi avut ea, dar îi spunea un lucru: însemnele de pe el erau ale unui ofiţer.

Asta însemna pericol pentru un soldat, indiferent cum o luai. Evitarea unui ofiţer este primul lucru pe care îl învaţă un soldat - mai ales în conversaţii obişnuite. Ultimul soldat pe care şi-l putea aminti că fusese prea familiar faţă de conducătorul grupului său sfârşise cu o gaură în locul în care îi stătuse capul.

Femeia ofiţer nu spusese o vorbă de când se îmbarcaseră în nava de desant. în ceea ce îl privea pe Ardo, era foarte bine-venită să îşi continue tăcerea. Vorbeşte când ţi se vorbeşte, se gândi el. Altfel, nu căuta necazuri.

Cel puţin, ea se simţea confortabil, se gândi Ardo. Costumul ei avea sistem de auto-răcire, iar el vedea ombilicul de alimentare conectat la priza navei de desant. Ardo bănuia că răceala ei trecea mult de partea lui, că într-o zi, avea şi el să înveţe abilităţile necesare pentru a purta MC - 300 - poate chiar noul model 400. Acea zi era departe, desigur. Totuşi, ar fi fost mult mai bine să poarte un costum de luptă decât cele câteva straturi de material ablativ şi lenjeria intimă standard. Dacă ar fi reuşit să trăiască destul de mult cât să obţină un costum de luptă al lui, perspectivele aveau să i se îmbunătăţească considerabil.

El, spera că cel puţin aveau să îi facă nişte instructaj cu o armă. Nici măcar asta nu avusese ocazia să facă încă.

Restul compartimentului era plin cu soldaţi ca şi el. Fiecare dintre ei avea înfăţişarea standard a unui infanterist de securitate confederat. Fiecăruia dintre ei îi picura sudoare confederată din combinezonul confederat, după cum le era datoria.

Ochii lui Ardo căzură pentru o vreme, totuşi, asupra unui militar deosebit de mare. Bărbatul era enorm - Ardo îşi amintea că echipa de pregătire se chinuise ceva să îi facă hamul să se închidă - şi nu înceta nici o clipă să trăncănească. Ardo nu îşi putea imagina unde găsiseră o uniformă care să îi vină bine. Avea un ten negricios, iar Ardo îşi amintea slab că străvechea Ligă a Puterilor Unite de pe Pământ calificase odată acest fel de om drept „locuitor al insulelor din Mările Sudului". Avea trăsături late şi tăioase şi buze pline. Părul era o coamă lungă care curgea de pe frunte pe spate şi pe gât în valuri negre naturale. Gigantul se califica drept gung-ho - unul dintre acei psihopaţi „aruncă totul în luptă", „îşi mănâncă singuri ficaţii la micul-dejun" care era prima persoană care ai fi vrut să vină şi să te scoată din luptă şi ultima persoană pe care ai fi vrut să o urmezi întruna.

- Hai cu gunoiul ăsta la pământ! râse uriaşul sub cei doi ochi strălucitori ai săi. Am ceva moarte de împărţit! Vreau să-mi fac nişte zergi la frigare! Poate le mănânc creierii direct!

Insularul îşi dădu capul pe spate şi încă o dată hohoti prea puternic, îşi plesni palmele grele de coapsele celor doi infanterişti care stăteau lângă el. Amândoi se crispară atât de tare din cauza impactului, încât lacrimi le apărură în ochi.

- îi păpăm la cina, ha? Ospăţ cu zergi! Ha! Doar puneţi grămada asta de gunoi zburătoare la pământ înainte s-o desfac eu!

Pilotul din carlinga sigilată din faţa calei de lansare nu avea cum să audă cererea, dar părea la fel de dornic să o îndeplinească.

Nava pivotă perceptibil - Ardo ştia că aceasta era manevra de deblocare standard înainte de aterizare - şi motoarele gemură puţin diferit. O ultimă hurducătură, şi motoarele se opriră brusc.

Doamna locotenent care se afla în faţa lui Ardo nu- pierdu vremea să se deconecteze de la alimentarea navei de desant, reuşind să se elibereze înainte ca bara de asigurare să se ridice complet. Cu o mişcare dibace din mână făcu să îi coboare sacul

de campanie din compartimentul de deasupra capului. Deja se mişca spre rampă când aceasta începu să coboare în spatele navei. îl întrecu până şi pe insular, care părea să fie şi el grăbit să se arunce în orice luptă putea.

Ardo nu se grăbi, trăgând de combinezon pentru a-l elibera în locurile în care sudoarea îl lipise de corp. Mirosea schimbarea din atmosferă care deja sufla prin rampa deschisă. O adiere dureros de uscată goni umezeala mucegăită din compartimentul ca un furnal. îşi trase propriul sac de campanie de pe raft şi îi urmă pe ceilalţi care ieşeau clătinându-se prin spatele navei de desant.

- Mişcaţi-vă fundurile aici, doamnelor, mârâi sergentul. N-avem toată ziua la dispoziţie!

Aerul era fierbinte ca în cuptor şi uscat - mai uscat decât îşi amintea Ardo să fi respirat. Un vânticel tare purta căldura de cuptor în jurul lui. Transpiraţia i se evaporă aproape instantaneu când păşi pe asfaltul astroportului.

Ardo privi încruntat în jur.

Păşise în iad.

Lumea era de un roşu ruginiu, colorat de nisipul care părea să îşi adauge nuanţa la fiecare clădire şi vehicul, indiferent de culoarea lor originală. Efectul era întărit de răsăritul de soare arzător care tocmai se desfăşura deasupra astroportului...

Sau ce mai rămăsese din acesta. Aproape jumătate dintre cele şapte turnuri de control împrăştiate iniţial prin complexul întins erau în flăcări. Două dintre ele erau doar pietriş sfărâmat. Coloane de fum de la diferite alte focuri puteau fi văzute ridicându-se din clădirile astroportului. Alte coloane mai mari şi mai grăitoare se vedeau înălţându-se din districtul central al coloniei, la câţiva kilometri depărtare.

Atunci auzi Ardo sunetul - un sunet mult prea cunoscut. Plutind spre el adus de vânt, auzi ţipetele, durerea, panica.

Se întoarse brusc. În partea opusă a câmpului, aproape de terminalele de îmbarcare, zărea cordonul de infanterişti care înconjura sectorul Confederaţiei din astroport şi mulţimea agitată de după el.

Nu!

Amintirile îl inundară. Se afla încă o dată în piaţa coloniei. Sunetele ei îi umplură mintea. Ţipetele... Ţipetele ei...

- Nu mă lăsa singură! plângea ea.

Cineva îl împinse cu putere pe Ardo din spate. Antrenamentul lui preluă conducerea şi el se rostogoli cu iscusinţă înainte de a se ridica iute în picioare, cu palmele pregătite de apărare şi atac.

-Nu mai trage de timp, vierme, se răsti sergentul. Ce aştepţi - o primire oficială? Treci la cazarmă pentru instrucţie. E nevoie de tine imediat!

Ardo se temea de cazarme mai mult decât de orice altceva din viaţa lui. Era ceva la ele care îi provoca repulsie, care îl zguduia până în adâncul sufletului de fiecare dată când auzea cuvântul. Era puţin ameţit, dar ştiu la ce să se aştepte chiar în timp ce rostea:

-Nu, domnule sergent, eu nu pot...

Sergentul doar îl doborî iar.

-Bun venit pe Mar Sara, infanterist! Acum, mişcă!

Se mişcă. Adunându-şi lucrurile, Ardo se alătură de restul grupului din nava de desant, în timp ce se îndrepta spre cazarma de la marginea asfaltului. Avea impresia clară că plutea împotriva curentului, toţi ceilalţi din bază se îndreptau spre exterior, către terminale.

- Se pare că suntem echipa de curăţenie, mormăi Ardo pentru sine, încercând să nu se gândească la inevitabilitatea a ceea ce urma. îşi ţinu ochii în pământ, refuzând să se uite la unitatea-cazarmă mobilă în formă de cutie chiar şi când intră în ea. Ridică privirea doar când ajunse înăuntru, stând cu ceilalţi în rânduri neregulate în înghesuita sală de desfăşurare din capul rampei de acces.

Tic-ul era încă acolo cu ei, dăscălindu-i în felul său unic la fiecare pas.

-Ştiţi mersul, băieţi şi fete! Lăsaţi-vă echipamentul şi dezbrăcaţi-vă... Şi înapoi direct aici, soldaţi!

Ardo simţi un val de ameţeală inundându-l. Nu ura nimic mai mult decât cazărmile şi nu exista nimic în cazărmi pe care să îl urască mai mult decât ceea ce erau pe punctul de a-l forţa să facă. îşi spuse că făcea parte din slujbă, dar asta nu făcu faptul în sine să i se pară mai puţin revoltător.

Ardo se lăsă mânat în camera alăturată a cazărmii - ca vitele la abator, se gândi el înfiorându-se - şi găsi un prici gol. Cel care numise acest loc casă se părea că plecase în grabă. Tot felul de gunoaie erau împrăştiate pe aşternuturi şi pe podea. Ardo se

gândi că probabil tic-ul de afară nu ar fi aprobat asemenea comportament dezordonat. Cu un oftat, tânărul infanterist începu să îşi dea jos cămaşa pătată de transpiraţie. încercă să nu-i bage în seamă pe ceilalţi din jurul lui care se dezbrăcau. Erau prezenţi şi bărbaţi, şi femei - infanteriştii confederaţi erau pe deplin dispuşi să permită ambelor sexe să moară pentru ei - dar Ardo se ruşina întotdeauna profund de a fi gol în faţa bărbaţilor, cu atât mai mult a femeilor. Tânăr şi neexperimentat, i se părea dureros de jenant de fiecare dată când i se cerea atât de degajat să se dezbrace şi, de mai multe ori, fusese o sursă de amuzament considerabil pentru ceilalţi soldaţi.

Ardo tremură când păşi înapoi în sala de desfăşurare. Căldura uscată îi răcea rapid transpiraţia pe care o mai avea pe spate. I se făcu rău fizic. Ştia ce urma.

încercă să îşi abată atenţia uitându-se la ceilalţi din încăpere. Abia ar fi recunoscut în faţa sa că motivele pentru care făcea asta erau ceva mai mult pătate de curiozitate puerilă. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi erau bărbaţi, observă el - de fapt, un număr neobişnuit de mare. Chiar se întrebase pentru scurt timp cum trebuia să fi arătat doamna locotenent scoasă din armura ei de luptă. Ardo era cam surprins să observe că nu se afla printre ei. Oare ea era cumva scutită de această infamie?

Două gărzi mari înarmate cu arme paralizante stăteau lângă tic. între ele, o singură uşă ducea în camera întunecată de dincolo. Ardo închise ochii, încercând să se calmeze. Tic-ul citea de pe un ecran portabil.

-... Alley... Bounous...

Ardo nu putea gândi din cauza bubuiturilor din capul lui.

-... Mellish... Melnikov...

Ardo făcu câţiva paşi înainte la auzul numelui său şi îngheţă. Picioarele refuzau să se mişte mai aproape de îngrozitoarea uşă întunecată.

-Melnikov, ce dracu'...?

Aveau să îl bage într-unul dintre tuburile acelea şi apoi coşmarul avea să înceapă.

-Melnikov!

Era ca un coşciug... un coşmar într-un coşciug.

Nu se putea mişca. Cele două gărzi mai văzuseră asta de multe ori. Păşiră înainte nepăsătoare şi, cu cât mai multă duritate, îl ajutară pe Ardo să intre.

Cădea şi nu se mai oprea. Nu ştia cum ajunsese aici. Era aici sau era în altă parte... altcineva? Se luptă să se concentreze la imaginile şi amintirile care îi pluteau prin minte, dar nu putu găsi o cale să le apuce. Se întindea după ele, disperat să le cerceteze, dar când încerca să le prindă se spărgeau ca bulele de aer în apă.

Bule de aer...

Putea respira apa. Tubul clar şi lung era plin cu apă respirabilă, încercase să fie curajos, chiar încercase, dar în final se panicase, ţipase şi se făcuse de râs. Nu le păsa, căci mai văzuseră asta de o mie de mii de ori. Mâinile lor aspre îi prinseră casca bine pe cap, îl împinseră în tub şi închiseră uşile ermetic. „Va trebui să-i facem o ajustare ăstuia", îl auzi spunând pe unul dintre ei. îşi ţinu respiraţia cât de mult putu...

Cât de mult putu... ce?

La ce se gândea? La ce se gândea?

Păr de culoarea lanurilor de grâu dansând în lumina soarelui de vară. Era o zi aurie...

Palmele se loviră de laturile tubului transparent când ultimul suspin îi scăpă din plămâni. Implanturile se încărcară brusc în cască şi mintea îi explodă într-un milion de cioburi.

Cioburile se prăvăliră în jurul lui. Bule de cioburi.

Şcoala pentru costumul de luptă. Cum de uitase? Instructorul lui era un bătrân infanterist pe nume Carlyle. Petrecură săptămâni întregi acolo perfecţionându-şi tehnica - sau erau luni? Costumul de luptă era ca un vechi prieten. Părea să fi trăit toată viaţa cu unul...

Costumul de luptă. Unde era asta? Când era? în timpul seminarului? Iată-l pe fratele Gabittas care îl învăţa despre prăbuşirea anticilor şi păcatul mândriei. Pacea vine din interior, o recunoaştere bucuroasă a glasului pur al lui Dumnezeu vorbindu-i fiecărui om. „Să nu ucizi", spune el, dar ridică o mitralieră gaussiană AGR - 14 în faţa clasei.

„Uite, Ardo", spune fratele, mergând unde stătea băiatul în spatele sălii. îi înmânează arma automată de opt milimetri băiatului care nu fusese atent. „Altuia fă", spune el când băiatul ridică arma.

Băiatul dispare plutind în bulă, dar arma rămâne, netedă şi seducătoare. Acceleraţia magnetică a proiectilului la viteze supersonice cu forţă kinetică enormă utilizând o varietate de

gloanţe fără cămaşă, de la uraniu sărăcit la cartuşe de infanterie cu vârf de oţel. Un alt prieten de demult, arma se întoarce pe dos, explodează, iar apoi se reasamblează în chipul tatălui său.

„întotdeauna vei fi fiul meu", spune bătrânul, cu o singură lacrimă scurgându-i-se pe obraz. Ferma agricolă a familiei se întinde în spatele lui în lumina apusului. „Indiferent unde te duci sau ce faci... întotdeauna vei fi fiul meu".

Sunt? Voi fi?

Ardo se simţea mai bine acum. Fusese dezorientat când ieşise din tancurile de resocializare, dar acum avea capul limpede.

întotdeauna se simţea mai bine când purta costumul de luptă. Era un model CMC - 300 mai vechi, dar nu îl deranja. Folosea un model 300 de ani întregi şi îi venea foarte bine.

Ardo stătea înghesuit umăr la umăr cu alţi infanterişti. în camera de lansare erau nişte lilieci de foc, dar şi soldaţi obişnuiţi. În puţinul spaţiu pe care îl avea, verifică legătura de alimentare dintre mitraliera lui gaussiană şi costumul de luptă. Iubea mitraliera aceea; era arma lui preferată. Folosise o mitralieră gaussiană de aproape la fel de mulţi ani de când lucra cu costumul de luptă.

Ardo ridică privirea. Lampa de plecare de deasupra trapei de ieşire tocmai se făcuse din roşie, verde. Un urlet se ridică dinspre infanterişti când uşa lunecă în lături într-o clipită.

Totuşi, nu-i plăcea să plece.

Fireşte că iubea cazarma.

CAPITOLUL 3.
DEŞERT.

Ardo făcea parte dintr-o maree de infanterişti care se revărsa uniform din cazarmă într-o lume a haosului.

O companie de infanterişti în costume autoportante se aşezase în formaţie în jurul secţiunii de astroport aparţinând Confederaţiei, încer- cuind unităţile militare. în spatele lor, Ardo vedea, în timp ce înainta iute pe asfalt, practic mii de colonişti lipiţi de cordonul de infanterişti. Bărbaţi, femei şi copii - o mulţime de oameni ţipând - se luptau cu disperare pentru a obţine un loc de plecare de pe planetă.

Dincolo de ei, partea civilă a astroportului era cuprinsă de anarhie. Pe toată pista, cam o sută de nave spaţiale fie se chinuiau să se ridice de la suprafaţă, fie pluteau aşteptându-şi lansarea. Cel puţin de două ori mai multe se mişcau apatic dincolo de marcajele exterioare, lumina sclipind de pe fuzelajele lor lustruite. În mişcările lor se citea disperarea. Turnul de control părea să fi fost abandonat. Navele încercau să decoleze şi să aterizeze după bunul plac. Câteva transportoare pluteau lângă clădirea terminalului, căutând un loc să coboare la sol, dar mulţimea înnebunită nu voia sau nu putea să le facă loc. Rămăşiţele încă în flăcări a cel puţin şase nave zăceau împrăştiate pe terenul astroportului. Piloţii care încă zburau păreau să nu le dea nici o atenţie. Ca moliile în jurul unei flăcări, erau atraşi de sumele exorbitante pe care le puteau cere oricui reuşea să urce la bord. Temându-se pentru siguranţa lor şi a navelor lor, nu voiau decât să vină şi să plece cât mai rapid posibil.

Dacă toată lumea încearcă atât de mult să iasă de aici, de ce se chinuie Confederaţia atât de mult să mă bage aici? se întrebă Ardo. Răceala muşcătoare, îngrozitor de neplăcută din stomac reveni. Nici nu-i ştiu pe oamenii ăştia. Nici nu ştiu pe ce planetă sunt! Ce caut eu aici?

Ştia la ce transportor era repartizat - încă o navă de desant - şi se trezi ţâşnind către el împreună cu două grupuri de infanterişti. Fiecare dintre ei ştia unde trebuia să se prezinte. Aşa se întâmplă că plutonul lor se formă aproape ca printr-o vrajă magnetică. Ardo îşi dădu seama că alerga în spatele doamnei locotenent pe care o văzuse cu o zi în urmă. Lângă el era uriaşul şi negriciosul insular îmbrăcat în probabil cel mai mare costum blindat autoportant din câte văzuse Ardo vreodată, îl recunoscu drept un costum greu de luptă CMC - 660, împreună cu rezervoare pentru generarea de plasmă pe spate. Aşadar, locuitorul insulelor era un liliac de foc, se gândi Ardo: una dintre acele unităţi cu aruncătoare de foc de plasmă care uneori erau la fel de periculoase pentru operatorii lor ca şi pentru duşman. Alţi câţiva îi urmau, inclusiv un singur tehnician într-o uniformă uşoară. Unde se ducea el, se gândi Ardo. în vacanţă?

Mugetul navelor orbitale care se ridicau tot timpul de pe platformele din jur nu scădea entuziasmul pilotului navei de desant şi nici nu îi acoperea pe deplin cuvintele ascuţite.

- Veniţi, băieţi şi fete, tineri şi bătrâni! ţipă el, rostind cuvintele ca un herald de bâlci. Veniţi să vedeţi cel mai mare spectacol din univers! Coloniştii locali fug să îşi salveze vieţile! Veniţi să vedeţi cum guvernul se prăbuşeşte chiar sub ochii voştri! Priviţi manifestări de panică nemaiîncercate de omul civilizat! Pe aici!

Ardo îşi croi drum spre nava de desant. Pârâitul rafalelor de mitraliere gaussiene sfâşie aerul lângă cordonul de infanterişti. Ardo se crispă, încercând să nu se gândească la ce însemna asta.

-Cutter! strigă doamna locotenent când ajunseră la rampa de urcare în navă.

-Da, să trăiţi! făcu insularul mătăhălos.

- încarcă-i pe pifanii ăştia în cinci minute. Vocea ei fermă se auzea chiar şi peste zarva revoltei care avea loc peste tot în jurul lor. Avem o treabă de făcut. îi pregătesc eu cum ajungem la centru.

- Da, să trăiţi! Aţi auzit! Faceţi un şir.

Micul grup se alinie. Cutter începu să înainteze pe lângă ei, asigu- rându-se că toată lumea avea echipamentul pregătit pentru transport.

Pilotul se sprijini de trenul de aterizare al navei de desant şi rânji.

-în regulă, doamnelor! Cutter se simţea tare bine. Ocupaţi-vă locurile înăuntru. Să mergem!

Ardo îşi ridică sacul şi înaintă, privind bănuitor emblema desenată pe laterala navei.

- Scorpia Valkirie?

- Aşa-i, amice, răspunse pilotul cu îngâmfare. Se spune că dacă ai avut o Valkirie, nu mai vrei să călăreşti altceva! Ai nimerit unde trebuie... sau unde nu trebuie, dacă mă înţelegi.

Pilotul slab avea cel mai ciudat păr din câte văzuse Ardo. Ţepi de un albastru-strălucitor radiau din capul lui în conuri ascuţite, zonele dintre ei fiind rase cu atenţie. Din silueta lui firavă părea să iasă în afară doar braţe şi picioare, o sperietoare de ciori îmbrăcată în combinezon de zbor, cu un zâmbet răutăcios care părea să-i înconjoare jumătate de cap.

-Tegis Marz îmi zice. Sunt îngerul Morţii pentru voi, băieţi, la periferie. Mă bucur să vă servesc. Dacă aveţi nevoie de ceva - inclusiv să vă salvez fundurile - la mine veniţi.

- E un coşciug zburător şi nu mă sui în el.

Tegis se întoarse către vocea care venea chiar din spatele lui Ardo. Era tehnicianul. Ardo nu îşi amintea să îl fi văzut în transportul care îi adusese pe planetă; tipul trebuie să fi fost acolo de mai demult.

- Nici măcar nu pot să mă uit la ea! spuse omul în uniformă simplă.

Avea un trup zvelt, dar cu faţa netedă şi îşi purta părul tăiat scurt.
Era atât de curat, încât probabil că scârţâia când păşea.

- Gunoiul ăsta abandonat nici măcar nu merită să fie numit gunoi abandonat!

Tegis se ridică de pe trenul de aterizare şi mârâi ameninţător.

- Băi, rahat de câine! Nava asta e o minunăţie! Nu mai e una ca ea în toată flota!

-Asta pentru că restul flotei e cel puţin în vreun fel reparat!

-Retrage-ţi cuvintele, Marcus!

-Nici să nu te gândeşti, Tegis!

-Te urci în nava asta acum!

- Nici dacă ar fi ultima de pe piatra asta! Aş avea mai multe şanse dacă aş sări dând din mâini de pe o stâncă decât în cazanul ăsta zburător. Când o să te maturizezi şi o să-ţi iei şi tu o navă adevărată?

Cu un ţipăt înfuriat, Tegis sări la tehnician. Căzură la pământ, rostogolindu-se în timp ce se pocneau. Praful roşu se ridică în jurul lor în timp ce se încăierau; o agitaţie de braţe şi picioare. Două pisici vagaboande ar fi trebuit să se chinuiască mult să obţină o bătaie mai urâtă.

Ardo rămase pe loc, uluit. Era aproape de râs.

Cutter se vârî între ei şi îi despărţi.

-Domnule Jans, cred că doamna locotenent v-a spus să vă urcaţi echipamentul la bord. Cred că acum ar fi un moment bun să o faceţi.

Tehnicianul, roşu la faţă, continuă să lovească în gol înspre pilotul navei de desant. Cutter îl scutură vârtos, mai să-i spargă dinţii din gură.

-Nu-i aşa? repetă Cutter.

Marcus Jans încetă să se mai zbată.

-Da. Cred că da.

Cutter se întoarse încet către Tegis Marz. Vârfurile ţepilor de păr ai pilotului încă tremurau de furie.

- Şi tu n-ai o navă de condus?

-Mda, răspunse Tegis, încă fierbând. Şi e o navă a naibii de bună!

- Atunci, cu tot respectul, domnule, poate că ar trebui să începi să o conduci. Zâmbetul lui Cutter era atât de plin de dinţi, încât părea că ar fi putut mânca următoarea persoană care l-ar fi contrazis. Am un motiv să fiu aici şi nu vreau să stea nimeni între mine şi locul în care doresc să ajung. Şi, chiar acum, tu stai în calea mea... domnule.

Tegis se înmuie.

- Atunci... o să ridic de la sol această maşinărie minunată.

- Aşa să faci. Mulţumesc, domnule, zise Cutter împingându-i în lături pe fiecare dintre ei atunci când le dădu drumul.

Împleticindu-se puţin, fiecare dintre foştii combatanţi găsi câte ceva foarte interesant pe pământul de la picioarele lui, în timp ce se depărtau pentru a-şi vedea de treburile lor în altă parte.

Ardo expiră cu un oftat.

- Dar tu, soldat, spuse Cutter întorcându-şi pentru prima dată ochii negri către Ardo. Ai de gând să-mi stai în cale?

- Nu, domnule, răspunse Ardo, regretând că nu reuşise să evite mai mult timp să atragă atenţia insularului.

Bărbatul mare rânji iar. Era ceva diabolic de jucăuş şi, în acelaşi timp, periculos în acel zâmbet.

-Nu, amice, eu nu sunt „domn". Palma înmănuşată pe care o întinse era enormă. Fruntaş Fetu Koura-Abi, dar toată lumea îmi zice Cutter.

- Fruntaş Ardo Melnikov, răspunse el, recunoscător că sistemele din mănuşă reuşiră să amortizeze ceea ce altfel ar fi fost o strângere de mână schiloditoare. Mă bucur să te cunosc.

- Minţi, rânji Cutter binevoitor.

- Aproape, răspunse Ardo.

Uriaşul îşi dădu capul pe spate şi râse din suflet.

- Bun aşa! Ia-ţi echipamentul. Vreau să ajung acolo unde pot să ard ceva! Ţi-a plăcut spectacolul?

Ardo îşi ridică şi el echipamentul şi începu să înainteze pe rampa navei de desant.

- Ce? Ah, adică pilotul şi tehnicianul?

- Sigur! răspunse Cutter ţinându-şi propriul sac cu uşurinţă pe umăr cu o singură mână. întotdeauna e distractiv să vezi cum se încaieră fraţii. Cele mai bune momente pe care le-am avut eu au fost cu fraţii mei...

Ardo se întoarse.

-Adică... cei doi sunt...

- E evident. Cutter zâmbi, dându-i un brânci jucăuş lui Ardo în hamul de salt, făcându-l aproape să i se taie răsuflarea. Nu poţi să ascunzi legăturile astea între fraţi.

Dintr-odată, Cutter se cutremură. Ardo văzu cum gânduri negre trecură pe faţa bărbatului. Ţipând pe neaşteptate, Cutter se întinse şi apucă inelul de închidere al căştii lui Ardo, apropiindu-i faţa de a lui.

- De aia sunt aici, Melnikov. Fraţii mei sunt pe undeva, pe bila asta de praf roşu, muncind în fermele de umiditate din deşert. O să-i găsesc, Melnikov, sau o să-i răzbun cu focurile Iadului. Mă înţelegi, Melnikov? Ai de gând să-mi stai în cale, Melnikov?

Ardo se uită calm la privirea agitată a lui Cutter.

Ochi pentru ochi, se gândi Ardo. Apoi, Iubeşte-i pe cei ce te urăsc.

-Ardo, răspunse el încetişor. Poţi să-mi spui Ardo, dacă vrei.

Muşchii feţei lui Cutter zvâcniră.

-Ce?

- Mă cheamă Ardo. Sper că îmi dai voie să îţi spun Cutter, pentru că nu cred că ţi-am reţinut numele întreg de prima dată.

Cutter slăbi strânsoarea. Un zâmbet îi trecu pe buze.

- Sigur, Ardo. îmi place de tine. Poţi să-mi spui Cutter, amice. Deci, bănuiesc că eşti în spatele meu, ha?

Cât mai în spate posibil, se gândi Ardo, dar cu voce tare zise:

-Până la capăt, Cutter.

Dintr-odată, sistemele hidraulice gemură. Rampa de la pupa se ridica rapid. Cutter îşi desfăcu strânsoarea, îşi recăpătă uriaşul zâmbet de pisică de Cheshire şi păşi în spate la peretele opus. Tocmai se chinuia să intre în hamul lui de salt, când locotenenta intră în cala pentru personal.

- în regulă, fiţi atenţi, spuse ea cu o puternică voce gravă. Sunt locotenent L. Z. Breanne. Sunt ofiţerul vostru de comandă pentru această misiune.

- Ooh! I-auziţi, băieţi, avem o misiune!

Locotenentul Breanne continuă, cu glasul egal şi autoritar:

- Nu avem mult timp. I-am dat pilotului coordonatele la care să ne lase şi ar trebui să ajungem în poziţie la LZ cam în treizeci de minute.

- Cu cincisprezece zile în urmă, staţiile coloniştilor izolaţi au început să amuţească. Investigaţiile iniţiale au avut ca rezultat pierderea plutoanelor de recunoaştere. O recunoaştere în forţă acum zece zile a confirmat că această planetă a fost infestată cu ceea ce acum numim zergi...

-Zergi, băieţi! Alley zâmbi.

-Mă scuzaţi, doamnă, dar ce e un zerg? pufni Mellish.

-O nouă specie de formă de viaţă extraterestră. Nu ştim prea multe despre ei deocamdată...

-Aduceţi grătarul! clămpăni Cutter.

Breanne îi ignoră deocamdată.

-Având în vedere răspândirea acestor zergi - sau ce-or fi ei - pe toată planeta, Confederaţia a stabilit să îşi retragă bunurile de pe Mar Sara...

-Hei, Confederaţia îşi apără „bunurile"! pufni Marcus.

Râsete izbucniră în cabină.

-Gura, Jans, sau eu cu mâna mea te bag într-un sac.

Breanne vorbea serios şi nu era nici măcar o persoană în compartiment care să creadă astfel.

-Misiunea noastră are trei părţi: mai întâi, menţinem poziţia în buncărul de la trei-nouă-doi-şapte în sprijinul evacuării confederate; doi, misiune de recunoaştere a activităţii inamice dincolo de acea poziţie şi, în final, luăm un fleac pe care comandamentul l-a pierdut pe drum. Asta-i tot.

-Hm, doamnă locotenent, întrebă Cutter, ce fel de... fleac?

-O să ştii când îl văd, Cutter, zise Breanne. La bord veţi găsi un ataşament-scaner pentru costumele voastre. A fost precalibrat ca să găsească ţinta. Nu ştiu care este ţinta, iar pe voi nu vă interesează. Dar dacă o găsim, e biletul nostru de plecare de pe piatra asta. Vă spun mai multe după ce ne ocupăm poziţiile. Asta-i tot.

Breanne se întoarse şi îşi ocupă locul în hamul ei de salt. încă o dată, Ardo se trezi faţă în faţă cu femeia, acum comandanta lui.

- Mă iertaţi, doamnă locotenent, rosti Ardo. Motoarele navei de desant începeau să prindă viteză.

- Ce e, soldat? Breanne se uită la el cu ochi reci ca oţelul.
- Aţi spus că trebuie să asigurăm evacuarea personalului şi a echipamentelor Confederaţiei?
- Da, asta face parte din misiune, răspunse ea peste zgomotul tot mai puternic.
- Dar coloniştii, ce se întâmplă cu ei? strigă Ardo peste uruit. Suntem aici să asigurăm şi evacuarea lor?

Dacă Breanne avea un răspuns, nu se obosi să îl dea. Poate că zgomotul motoarelor era prea mare acum. Poate că ea pur şi simplu nu avea ce să răspundă.

Ardo se lăsă iar în hamul de salt şi se gândi cu groază la următoarele treizeci de minute. Închise ochii pentru o clipă şi văzu cu mintea ruinele astroportului Mar Sara făcându-se mici dedesubt. Prin duruitul care zgâlţâia fuzelajul, ar fi putut jura că auzea ţipetele miilor de oamenii disperaţi să scape.

I se păru că vede faţa lui Melani printre ei.

CAPITOLUL 4.
LITTLEFIELD.

Ardo zbura peste o lume de rugină. Versanţii goi ai munţilor din depărtare erau ruginii. Faliile săpate în pământ erau ruginii. Chiar şi mahalalele oraşului coloniştilor erau acoperite de un strat de rugină. Doar cu câteva zile în urmă, acele clădiri erau ocupate, iar praful fin care plutea peste lumea aridă era ţinut cu sârguinţă la distanţă. Acum, planeta nu pierdea vremea să îşi recâştige suprafaţa.

Pe toate acestea, Ardo le trăia prin intermediul costumului de luptă. Era conectat la mufa de alimentare principală a navei de desant care îi transmitea şi un flux de da’te continuu pe care el le putea configura oricum îi plăcea. Comutase sistemul de senzori pe extern şi, instantaneu, vehiculul dispăruse în jurul lui. Plutea singur peste peisaj, sistemul de afişaj intern mascând automat nava de desant din jurul lui şi pe toţi cei din ea. Era o pasăre care zbura pe focul de plasmă fierbinte ce ţâşnea în urma lui.

Mahalalele oraşului central rămaseră iute în urmă. Dedesubt era un pustiu plin de cratere şi de cicatrice negre de la bătăliile care avuseseră loc aici. Masacrul împrăştiat al încleştărilor

disperate puncta terenul sfărâmat. Ici şi colo, câte o epavă de motoglisor Vultur şi sute de cargoboturi civile formau petale de floare din metal negru, răsucit.

Ardo plutea pe cer deasupra a toate acestea şi se minuna. Unde erau tancurile de asalt, artileria mobilă, păşitorii Goliat? Tot ce putea vedea sub el era doar armament uşor şi gunoaie ale miliţiilor locale.

Mai important, unde erau trimişi dacă lupta de dedesubt fusese deja pierdută? Ardo se uită în faţă. Zborul îi încetinea în timp ce cobora către un avanpost format dintr-un complex de buncăre şi o zonă de aterizare aflată chiar în interiorul perimetrului.

- Scoate-ţi capul, soldat, răsună în sistemul de comunicaţii vocea tăioasă a doamnei locotenent Breanne, e timpul să debarcăm.

Nava de desant se materializă în jurul lui aproape imediat atunci când schimbă punctul spre care îşi îndrepta atenţia. Locotenentul Breanne se uita fix şi rece în vizeta lui.

- Da, să trăiţi, răspunse Ardo repede. Gata, să trăiţi!

Breanne nu îi oferi decât o scurtă privire, apoi se întoarse să se adreseze plutonului. Glasul ei acoperi geamătul motoarelor.

- Suntem aici cu un motiv, băieţi şi fete! Să ne facem treaba şi să ieşim. Clar?

- Să trăiţi! Da, să trăiţi! lătrară toţi ca unul.

- Aveţi zece minute de la aterizare să vă găsiţi priciul şi să vă aranjaţi echipamentul. Apoi veniţi să îmi daţi raportul în faţa buncărului de comandă pentru a fi trimişi imediat pe teren.

Locotenentul Breanne întinse două degete lipite între ele în timp ce arăta spre infanteriştii din jurul ei.

- Cutter, Wabowski, voi doi veţi pregăti cat-cinci liliac de foc. Restul vă pregătiţi pentru recunoaştere în forţă, configuraţie cat-trei.

Ardo făcu verificarea pentru categoria-3 într-o clipă: armura auto- portantă, mitraliera gaussiană Impaler cu muniţie de infanterie, fără echipament de teren... rapizi şi gata pregătiţi pentru orice. De asemenea, asta însemna că nu se vor depărta prea mult de tabără. Până la urmă, părea o după-amiază plăcută.

Locotenentul Breanne se opri un moment în timp ce se uita prin cala plină de membri ai plutonului ei. Ardo se întrebă la ce se gândea ea.

- întârziaţi un minut, în al doilea nu mai respiraţi. Clar?
- Să trăiţi! Da, să trăiţi!

Nava de desant se zgudui dintr-odată, aterizând dur. Breanne se prinse imediat de un mâner, apoi îşi închise vizeta costumului.

Trecuse de rampa de ieşire care cobora înainte ca aceasta să atingă pământul.

* * *

Ardo încercă să treacă prin trapa cazărmii, dar se simţea atât de zăpăcit. Parcă nu reuşea să se concentreze prea bine nici măcar la sarcinile simple. Sacul de campanie i se prinsese undeva în cealaltă parte a cadrului în timp ce încerca să intre în cazarmă. Roşi la chicotelile care izbucniră pe şirul dublu de priciuri. Îl făcură să încerce mai tare, dar furia şi ruşinea reuşiră cumva să îl împiedice să întoarcă sacul în direcţia potrivită. Mintea părea să îi fi intrat într-o buclă îngrozitoare - înţelegând ce făcea greşit, dar nereuşind să corecteze.

- încet, soldat, zise un infanterist mai bătrân de pe patul lui de sus. Stai să îţi dau o mână de ajutor.
- Nu te deranja, domnule, mormăi Ardo.

O parte din el era convinsă că bătrânul încerca doar să îl facă şi mai rău de ruşine.

Bătrânul infanterist pufni, apoi coborî de pe prici.

- Uite, puştiule, nu-i nici o problemă. Uneori trebuie să laşi lucrurile mai uşor şi se rezolvă singure. Tu te chinui prea rău.

Soldatul îi puse cu blândeţe mâna pe umăr lui Ardo.

Acesta îşi trase braţul mânios. Armura îi apără cotul când acesta se izbi de peretele metalic şi lăsă o adâncitură destul de mare, dar şocul ei îi amorţi mâna. Sacul de campanie căzu la podea cu un zăngănit dezordonat.

Bătrânul infanterist clătină din cap şi zâmbi. Ardo abia dacă îl vedea din cauza durerii ameţitoare şi a ruşinii. Avea păr cenuşiu ca fierul, în şuviţe lungi şi neîngrijite şi o barbă uşor încărunţită. Ochi negri sfredelitori priveau de pe o faţă strâmbă şi plină de cicatrice. Ardo bănui că omul se îndrepta spre patruzeci de ani, deşi faţa lui distrusă nu îi oferea nici o certitudine. Totuşi, acea figură sucită continua să îi zâmbească lui Ardo, întinzându-şi

mâinile cu palmele desfăcute, într-un gest de predare. Apoi, încetişor, omul se întinse prin trapă şi trase sacul în compartiment, punându-l în faţa lui Ardo.

- Uşor, frate, zise el. Se pare că tocmai ai ieşit din tancul de resocia- lizare. Astea pot să te zăpăcească bine pentru o vreme.

Ardo abia dădu din cap pleoştit. Senzaţia electrică din cot îi scădea.

- Jon Littlefield, spuse infanteristul întinzând o mână mare, aspră şi bătătorită.

Ardo clipi. Ceva din străfundurile minţii striga la el din depărtare, dar el nu înţelegea ce spunea. Gândul de a fi numit „frate" îl făcea cumva să ameţească.

Amintirile săreau şi ricoşau în mintea lui, într-o cascadă uluitoare.

- Frate Melnikov! Conducătorul lui din copilărie zâmbea sclipitor în lumina răsăritului...

Glasul tatălui său:

- Cu toţii sunt fraţi în ochii lui Dumnezeu,fiule. Fraţii nu se omoară între ei...

-Frate? Ardo clipi în timp ce vorbea, încercând să se stăpânească.

- Sigur. Jon îşi trase nasul. Cu toţii suntem fraţi aici... fraţi de arme, fraţi de luptă. Recunoaşte, soldat, aici nu ne avem decât pe noi.

Faţa care se depărta a lui Melnni, contorsionată de groază în timp ce zergii o târau sângerând prin iarba pieţei.

- Da... fireşte, zise Ardo, uitându-se în lungul culoarului. Doar pe noi ne avem.

Jon Littlefield ridică iscusit sacul şi îl aruncă pe patul de sub al lui.

-Stai liniştit, fiule. Am fost „iute" aproape toată viaţa mea de infanterist. Stai pe lângă mine, băiete, şi o să te descurci. O să îţi punem ordine în cap şi o să te simţi mai bine imediat.

Ardo se uită fără expresie la Jon Littlefield. Dacă omul avea vreo treizeci de ani, atunci era bătrân... mai bătrân decât orice infanterist îşi amintea el să fi văzut. Mai văzuse oameni bătrâni, desigur, pe Bountiful. Patriarhii coloniei erau cu toţii bătrâni cu părul cărunt. îşi amintea că toţi păreau aşa de înţelepţi. Pe atunci era liniştitor să ai conducători care supravieţuiseră atât de mult. Aveau o înţelepciune proprie, nu una împrumutată.

Acum, dacă stătea să se gândească, Littlefield era cam cel mai bătrân om din câţi văzuse printre infanterişti şi care nu era cel puţin colonel.

„Bătrân la treizeci de ani" nu era pe nici unul dintre afişele de recrutare.

De ce îmi pasă? se gândi Ardo. Nu m-am înrolat pentru planul de pensie. Le sunt dator zergilor pentru ce au făcut şi dacă mă răzbun înainte să mă ia şi pe mine, cu atât mai bine.

Cutter îşi strecură cu dibăcie statura enormă prin trapă. Corpul lui aproape că umplea spaţiul dintre Ardo şi Littlefield.

- Ei, sergent Littlefield! Sarcasmul şi dispreţul erau evidente în glasul lui Cutter, în timp ce se uita de sus la infanteristul mai bătrân. Nu era căpitan Littlefield când am servit ultima dată împreună, domnule?

Ardo rămase şocat o clipă de faptul că un soldat putea fi atât de lipsit de respect faţă de un ofiţer, chiar şi de un subofiţer.

Se părea că Jon alese să igno're pur şi simplu insulta şi răspunse zâmbind.

-Mă bucur să te văd în plutonul meu, soldat. Aţi face bine să vă grăbiţi cu toţii. Doamna locotenent Breanne este nervoasă şi nu se opreşte până nu varsă nişte sânge de o parte sau de alta. Aveţi configuraţia, aşa că să ne pregătim şi să ieşim!

CAPITOLUL 5.
MISIUNE În DESFĂŞURARE.

Vântul bătea pe terenul stâncos şi pustiu. Ardo aproape simţea firele de nisip înfigându-se în articulaţiile costumului de luptă autoportant. Plutonul stătea în poziţie de drepţi. Dacă măcar s-ar fi gândit să facă o mişcare, Ardo era sigur că Breanne ar fi avut grijă să fie ultima.

Deşi costumul de luptă îi controla cu atenţie temperatura corpului pentru a o menţine la un nivel de vârf al performanţei, simţea un pârâiaş de transpiraţie care începe să îşi croiască drum printre omoplaţi spre scobitura spatelui. Poate că sergentul Littlefield avea dreptate. Poate că ceva încă era amestecat în capul lui după resocializarea de la astroport. îi era niţel cam greu să se concentreze şi avea o senzaţie prevestitoare care părea să plutească la graniţa gândurilor

conştiente. Tatăl lui numea adesea aceste emoţii „chemările Spiritului", acea voce mică şi liniştită care vine la oameni pentru a le oferi îndrumare divină, „ia aminte la acea voce", spusese tatăl lui, şi nu te va conduce niciodată greşit".

Unde fusese avertismentul acelui Spirit când zergii îi sfâşiaseră părinţii bucată cu bucată?

Un junghi de durere tăioasă şi orbitoare îi străfulgeră ochiul drept. Ardo se crispă când un val de greaţă îl urmă. îi trecu prin minte imaginea lui împrăştiindu-şi tocana de la micul-dejun pe vizeta costumului de luptă. Littlefield a spus că o să treacă, se-gândi Ardo în timp ce se lupta să îşi recâştige echilibrul mental. Aşteaptă o clipă şi o să fie bine.

încercă, în schimb, să se concentreze la locotenentul Breanne. Stătea în faţa lor, câmpul polarizat al căştii ei bulbucate fiind intenţionat oprit pentru ca toată lumea să îi poată vedea figura în timp ce vorbea. Toţi cei din pluton stăteau băţoşi cu faţa înainte. Nimeni nu voia să rişte să îşi intersecteze privirea cu a Breannei în timp ce trecea printre ei.

-Când toată lumea se retrage, ne trimit pe noi aici, frumoasele mele, răsuna glasul locotenentului Breanne în faţa lor, doar puţin distorsionat de casca pe care o purta.

Augumentatoarele aural-direcţionale din costume făceau ca sunetele transmise şi cele din exterior să pară că vin din direcţia din care erau emise.

-întreaga forţă confederată sare de pe suprafaţa pietrei ăsteia.

Dar coloniştii, cu ei cum rămâne? se gândi Ardo. îi părăseşte Confederaţia
şi pe ei?

-înainte să ne alăturăm fraţilor noştri în abandonarea planetei ăsteia pline de praf, avem o treabă de făcut.

-Mor de nerăbdare să ard ceva, doamnă! o întrerupse Cutter entuziasmat cu o voce milităroasă, clară.

Drept răspuns, Breanne zâmbi ca un lup.

- O să ai o grămadă de prăjit cu jucăria aia a ta înainte să terminăm, domnule Koura-Abi. Totuşi, aş sugera să ne facem mai întâi treaba pe care o avem şi să plecăm de pe piatra asta cât mai putem.

-Să trăiţi! Da, să trăiţi! Cutter părea un pic dezamăgit.

-Noua voastră casă - dacă era vreunul dintre voi curios - este complexul de buncăre 3847. Cu o săptămână în urmă era un avanpost. Oamenii îi spuneau Scenic, Dumnezeu ştie de ce. Ne aparţine în totalitate acum. Bucuraţi-vă de ea cât mai puteţi, pentru că nu am de gând să stau aici nici o clipă în plus de cât suntem nevoiţi pentru această misiune.

-Există o veche aşezare de colectare pe fundul unui crater de impact la nord-est de aici. Mai e o groapă de gunoi numită Oază cam la trei kilometri depărtare pe o rază de treizeci şi cinci de grade de la transmiţătorul de comandă. Reglaţi-vă emiţător-receptoarele pe aceste coordonate. Căpitanul Marz aici de faţă - pilotul se îndreptă privind printre gene în praful ridicat de vânt, reuşind să dea din mână într-un gest de identificare fără tragere de inimă - ne va oferi acoperire din aer şi ne va îndruma.

- Acoperire din aer? Era Sejak, puştiul cel tânăr. într-o navă de desant?

- Scorpia a fost dotată cu un receptor special, domnule Sejak, pentru ,a ne ajuta să localizăm chestia pe care o căutăm. Ai vreo problemă cu asta, domnule?

Tonul vocii ei ar fi putut să îngheţe vizeta lui Sejak din interior.

-Nu, să trăiţi!

- Găsim chestia asta, ne retragem şi o luăm cu noi. Rapid şi curat. Smith-puun va conduce primul pluton de Vulturi cu Bowers, Fu, Peaches şi Windom. Littlefield?

-Da, să trăiţi! Vocea bătrânului infanterist răsună cu putere în casca lui Ardo. Littlefield stătea chiar lângă el.

- Tu iei Plutonul Doi - acesta va fi cu Alley, Bernelli, Melnikov şi Xiang. Cutter şi Ekart vă vor oferi foc greu de acoperire în lilieci de foc.

Reţinu cât de bine putu numele celor din plutonul lui. Bernelli, Xiang şi Ekart îi erau necunoscuţi. Dacă aveau nevoie de un conducător de pluton, totuşi, Littlefield îi dădea mai multă speranţă decât ar fi avut altfel.

- Să trăiţi! Da, să trăiţi! lătră Littlefield cu entuziasm.

Breanne abia dacă îl luă în seamă.

- Jensen, tu eşti şeful celui de-al treilea pluton. Adică Mellish, Collin, l'sson şi M'butu. Wabowski vă oferă sprijin cu liliacul de foc.

-Da, să trăiţi, răspunse Jensen fără mare entuziasm.

Ardo spera că omul lupta mai bine decât vorbea. Arăta de parcă era gata să adoarmă în picioare.

-Nava de desant va zbura oferindu-ne acoperire aeriană şi ajutor în detectare până când ne luăm prada. Apoi o tăiem şi plecăm de pe piatra asta. întrebări? Când o spunea Breanne era o provocare, nu o invitaţie.

Ardo nu se putu abţine. Făcu un pas înainte şi salută în timp ce vorbea.

-Să trăiţi! Da, să trăiţi!

-Da, domnule... Melkof, nu?

-Melnikov, să trăiţi. Permiteţi să raportez, să trăiţi!

-Care-i întrebarea, Melnikov?

- Ce căutăm, să trăiţi?

Locotenentul Breanne îşi luă ochii de la el, privind în depărtare.

- O cutie, soldat. Doar o cutie.

Ardo se simţea minunat. îi plăcea să alerge în costumul autoportant. Părea lipsit de efort să gonească pe teren. Kilometrii alunecau pe sub el, praful de culoarea somonului ridicându-se în urma lui şi a însoţitorilor săi.

Comută vizeta costumului de luptă în modul de navigaţie. Oriunde se uita, vizeta supraimpunea harta terenului din jur şi etichetele celor mai importante repere. în ciuda a ceea ce spusese Breanne, Scenic fusese numit adecvat (n.tr.: în limba engleză, „scenic" înseamnă „pitoresc). Principala sarcină a aşezării fusese să întreţină staţia de pompare superioară pentru ţevile apeductului care urca dinspre oază. Astfel, era situată pe panta abruptă care marca marginea Bazinului - rămăşiţele unui crater de impact major care spărsese magnific o porţiune lungă din suprafaţă. Resturile buzei craterului se erodaseră cumva în decursul timpului. Vizeta lui eticheta vârfurile ascuţite din stânga lui ca „Peretele de stâncă" şi, jenant de potrivit, pe cel din stânga drept „Sfârcul lui Molly". Craterul era un teren sterp, ca mare parte din întreaga planetă Mar Sara, dar în neregularităţile lui exista o frumuseţe înţepenită care încânta ochiul lui Ardo.

Un drum cobora şerpuind în serpentine panta abruptă a marginii craterului. Ardo zâmbi iar la gândul vehiculelor locale care se răsuceau chinuit pe drumul înşelător înainte de a ajunge pe fundul văii. Infanteriştii nu se împiedicau de astfel de

slăbiciuni. întregul lui pluton sărise peste marginea abruptă a dealului şi galopase drept spre fundul craterului. Costumele de luptă erau cre'ate să facă faţă la mult mai multe greutăţi decât o rostogolire pe un versant de stâncă. Iar infanteriştii din ele, se gândi el cu isteţime, erau mai duri decât costumele pe care le purtau.

-Hybris... Era glasul tatălui său. Mândria vine înaintea unei prăbuşiri...

Ardo se încruntă. Dintr-odată, durerea de cap ameninţa să revină. Mai bine să nu se gândească la asta şi să se concentreze la ce avea de făcut.

Primul Pluton plutea la dreapta grupului său pe cele patru moto- glisoare. în mod normal, unităţi mobile în tancuri de asalt sau chiar o pereche de păşitori Goliat ar fi suplimentat plutonul. Ardo se gândi că mai degrabă Primul Pluton ar fi sperat la asemenea echipament greu. Erau sortiţi dezamăgirii, fiindu-le repartizate motoglisoare Vultur care fuseseră de curând „eliberate" de la autorităţile locale. Erau rapide, uşoare şi foarte manevrabile şi le ofereau conducătorilor lor la fel de multă protecţie ca un coif de hârtie. Conducătorul plutonului, un caporal pe nume Smith-puun, avea ceva dificultăţi să ţină pe loc motoarele pentru a rămâne în rând cu celelalte două grupuri de infanterişti care alergau pe fundul craterului.

Plutonul Trei alerga pe flanc în stânga lui, în timp ce al Plutonul Doi, cel al lui Ardo, conducea întreg grupul. Fugeau cu toţii în linie, panta craterului înmuindu-se treptat. Deasupra lor, Scorpia Valkirie urla, motoarele ei îndreptate în jos ridicând un perete de praf în spatele celui făcut de pluton.

Breanne alerga puţin în urma Plutonului Trei. Asta era surprinzător. Ardo se aşteptase ca ea să rămână deasupra, în nava de desant şi să conducă întregul spectacol de acolo. Servise sub alţi comandanţi care preferau să îşi conducă din spate plutoanele, dintr-un loc îndepărtat şi plăcut. Părerea lui faţă de Breanne câştigă câteva puncte.

Pământul se zguduia sub picioare la fiecare pas pe care îl făcea Ardo. Oxigenul din costum se scurgea în el, făcându-l să se simtă viu, pregătit şi nerăbdător să îşi facă datoria faţă de Confederaţie.

Suntem duri, se gândi Ardo. Toţi zic aşa... deşi nu îşi putea aminti cine spusese asta ori unde o auzise spusă.

Tot ceea ce ştia era că marginile Oazei se apropiau cu viteză şi că, în cele din urmă, avea să poată împărţi dreptate pentru ceea ce îi făcuseră zergii.

* * *

STENOGRAMĂ / CONCOM417 / CET: 00:04:23

LC : Locotenent L.Z. Breanne, comandant

3 plutoane l:a-e (Mec/Motor); 2:a-g (M/Inf); 3:a-f (M/Inf)

Sprijin: ND (Navă de desant Scorpia Valkirie / Pilot, Tegis Marz)

ÎNCEPUT:

LC/BREANNE: Bine, soldaţi! Trecem la treabă! Primul pluton, daţi roată perimetrului avanpostului.

1A/SMITH-PUUN: ...ce? Repetaţi?

LC/BREANNE: Pluton Unu... daţi roată Oazei şi raportaţi!

1A/SMITH-PUUN: Da, am priceput... Tu, fă dreapta, urcă şi stai aproape. Dacă mă mai bârâi, de data asta ţi-o plătesc, jur!

1B/BOWERS: Da, şi eu te iubesc, dom' caporal!

LC/BREANNE: Pluton doi, acoperă Pluton Trei la baricada aia.

2A/LITTLEFIELD: Am pornit! Hai!

LC/BREANNE: Pluton Trei...

3B/WABWOSKI: Hei, deja am ajuns aici, doamnă!

LC/BREANNE:... înaintaţi şi faceţi recunoaşterea... Cutter, aşteaptă ordinul meu, altfel îţi atârn pielea în birou!

3A/JENSEN: Recepţionat, doamnă locotenent! Suntem la breşă.

CET: 00:04:24

3C/COLLINS: Hei, dom' sergent! Ce-i chestia asta? E peste tot pe jos!

3B/WABOWSKI: E rahat de zerg, Ekrat. împrăştie mizeria asta peste tot când trec.

2E/ALLEY: Măiculiţă, ce scârbos! Se pare că gândacii tocmai au acoperit tot oraşul cu voma lor neagră!

2A/LITTLEFIELD: Taci, Alley... Şi ţine-ţi linia de tragere sigură! La cum fluturi cu arma, ai zice că eşti la paradă!

CET: 00:04:025

2E/ALLEY: Le păzesc spatele, dom' sergent. Nu-ţi uda pantalonaşii...

3A/JENSEN: Doamnă locotenent, sunt Jensen. Sunt la breşă. E o grămadă de riz m zerg aici. Trebuie să fie o colonie în apropiere.

1A/SMITH-PUUN: Rahat, doamnă locotenent! Tocmai ne-am făcut tura şi nu e nici un stup aici.
1B/BOWERS: Da, zi-le-o, Smith-puun!
3A/JENSEN: ...cât vrei, caporal, dar ăsta e rizom de stup şi a curs pe toată lungimea străzii principale şi pe lângă clădiri. Nu-mi dau seama de unde vine.
1A/SMITH-PUUN: Asta pentru că nu vine de nicăieri, Jensen! îţi spun că aici...
CET: 00:04:26
LC/BREANNE: Termină, Smith-puun. Jensen, vreun contact?
3A/JENSEN: Doar rizomul ăsta, doamnă locotenent. Altfel, negativ.
LC/BREANNE: Foarte bine. Marz, ce zici? E...
1A/SMITH-PUUN: Fu, îţi spun pentru ultima dată, du motorul mai sus. Windom! Vino mai aproape, da? Şi ai grijă la apeducte! Dacă loveşti unul dintre alea îţi strici toată ziua!
ND/VALKIRIA: Repetaţi, doamnă locotenent?
LC/BREANNE: Vreo urmă de ce căutăm?
CET: 00:04:26
ND/VALKIRIA: Negativ, doamnă locotenent. Senzorii tot nu găsesc nimic. Nici o indicaţie, încă. Cred că aveţi prea multe interferenţe de la clădiri. Va trebui să...
1B/BOWERS: E destul de aproape pentru tine, Smith-puun sau vrei să îţi conduc eu motorul?
LC/BREANNE: Gura, Bowers! Marz, repetă!
ND/VALKIRIE: Plutoanele trebuie să se apropie mai mult. Trimiteţi-le înăuntru.
2E/ALLEY: Acolo înăuntru? Râzi de mine!
LC/BREANNE: Recepţionat, Marz. Pluton Doi, înaintaţi. Pluton Trei…
2A/LITTLEFIELD: Recepţionat… ne apropiem.
LC/BREANNE:… Şi faceţi recunoaşterea clădirilor estice până la…
3A/JENSEN: Repetaţi? Repetaţi?
LC/BREANNE: Am spus să îţi desfăşori plutonul şi să faci recunoaşterea clădirilor estice până la turnul de transmisiuni. Pluton Doi, voi...
1B/BOWERS: Nu-i nimic aici, Smith-puun! Facem cercuri în aer.
1A/SMITH-PUUN: Fii recunoscător, Bowers, că dacă era ceva acolo...

LC/BREANNE: Nu mai trăncăniţi pe canalul de comandă! Pluton Doi, ia partea de vest. Ajungeţi în spatele condensatoarelor şi faceţi un cerc până la centrul administrativ!

CET: 00:04:27

2A/LITTLEFIELD: Recepţionat. Am pornit. Sejak, mergi cu Mellish şi verificaţi condensatoarele. Restul, veniţi cu mine.

3A/JENSEN: Aţi auzit ce-a zis doamna, mişcaţi-vă! Cutter, tu îi urmezi pe Alley şi Xiang pe strada principală aici. Ekrat, tu eşti cu Melnikov şi cu Bernelli. Mergeţi pe drumul ăla, apoi înaintaţi spre nord către...

1D/PEACHES: Hei, Smith-puun! Ai văzut aia?

1A/SMITH-PUUN: Ai auzit ce-a spus doamna, Windom. Termină cu pălăvrăgeala... 1D/PEACHES: Mişcă ceva acolo! 1A/SMITH-PUUN: Unde? 1B/BOWERS: Nu se mişcă nimic, când îţi spun! CET: 00:04:28

3D/MELLISH: Dom' sergent? Putem să mergem pe... pe chestia asta târâtoare?

3A/JENSEN: Se numeşte rizom, Mellish. Da, poţi să mergi pe el. Pare ud, dar probabil e mai dur decât armura ta. 2A/L1TTLEFIELD: Mişcaţi senzorii ăia prin jur, doamnelor. Cu cât găsim mai repede chestia asta, cu atât mai repede ne întoarcem la masă.

1E/WINDOM: Peaches are dreptate, dom' caporal, e ceva care se mişcă aici. 1B/BOWERS: Ai vedenii, Windom!

1D/PEACHES: Nu, văd şi eu. Lângă turnul de comunicaţii, în umbre!

LC/BREANNE: Să terminăm cu asta şi să ieşim. Marz, ai ceva? CET: 00:04:29

ND/VALKIRIE: Nu încă, doamnă locotenent... Ţineţi-i în mişcare. 2D/MELNIKOV: Hei, cred că prind ceva aici... LC/BREANNE: Melnikov... ce e?

2D/MELN1KOV: Dom' sergent, cred că trebuie să vezi asta. 2A/LITTLEFIELD: Unde eşti, Melnikov? CET: 00:04:30

2A/LITTLEFIELD: Melnikov, repetă. Unde eşti? LC/BREANNE: Littlefield, ce se întâmplă? 2A/LITTLEFIELD: Ekrat, unde e Melnikov? 2G/EKRAT: Nu-s doica puştiului, dom' sergent. 2A/LITTLEFIELD: Ekrat, răspunde. 2G/EKRAT: Uite, adineauri era în spatele meu!

2A/LITTLEFIELD: Bernelli? 2C/BERNELLI: E după colţ, dom' sergent. 2A/LITTLEFIELD: îl vezi? 2C/BERNELLI: Păi, tocmai... Hei, unde s-a dus? CET: 00:04:31
LC/BREANNE: Melnikov, raportează! CET: 00:04:32
LC/BREANNE: Melnikov! Raportează!

CAPITOLUL 6.
GAURĂ DE IEPURE.

Ardo căzu.

Era ceva atemporal la căderea lui, o coborâre într-o beznă care părea fără sfârşit. Casca lovindu-i-se de lateralele nevăzute ale puţului întunecat îi puncta prăbuşirea. Din când în când, braţele şi picioarele i se suceau şi răsuceau din cauza impactului, dar sistemele servomecanice automate de siguranţă ale armurii de luptă le apărau de răni grave, încă mai cădea, tot mai departe în bezna necunoscută de sub el.

Ateriză cu un şoc, pietrişul revărsându-se în jurul lui când se prăvăli cu faţa în jos pe fundul dur al puţului. Costumul îi salvase viaţa, reacţionând automat la coborârea lui, dar acum marginile rupte ale puţului se prăbuşeau peste el, îngropându-l în adâncul măruntaielor unei lumi care nu era a lui.

Panica îl cuprinse. Ţipă: un ţipăt care sună slab şi spart în urechile lui, în ciuda faptului că răsună în cască. Dădu din braţe şi din picioare înnebunit, pentru a îndepărta sfărâmăturile, lovind obiectele întunecate care se rostogoleau în jurul lui. Se ridică în picioare clătinându-se, pierzându-şi echilibrul în grabă şi căzând încă o dată pe spate, dând din mâini şi din picioare în încercarea de a găsi un punct de sprijin. Spatele i se izbi de peretele neted. Acolo, reuşind în cele din urmă să stea pe picioarele tremurătoare, rămase sprijinit de zid, înghiţind aerul şi încercând cu disperare să îşi recapete controlul.

Bezna îl înconjura, completă şi totală.

Ardo se cutremură, luptându-se împotriva inspiraţiilor rapide şi superficiale.

\- Inspiră adânc, Ardo, îi spunea mama lui, îngrijorarea citindu-i-se în ochi. Nu spune nimic până nu ai inspirat adânc.

Trase o gură de aer tremurătoare.

-Melnikov către... Melnikov către... Cutter! îi luă o clipă să îşi amintească numele. Cutter... Răspunde, Cutter!

Doar un şuierat slab îi răsună în urechi.

Ardo respiră încă o dată adânc şi şovăielnic.

- Ekrat?... Bernelli? Mă... mă auziţi? Răspunde, Ekrat! Bernelli! Am căzut într-un puţ la...

Unde? Afişajul din vizetă era gol. Pe ecranul de navigaţie pâlpâia LOS, ceea ce însemna că nu se mai afla în contact cu baliza navigaţională de la bază. Cât de departe căzuse, totuşi? îşi aminti că mergea pe rizom, cercetând partea de est către tu'rn.

Ardo îngheţă. Rizomul!

Instinctiv, ridică ţeava mitralierei gaussiene în faţa lui cu mâna dreaptă. Cu stânga se întinse în spate pentru a pipăi peretele. Mănuşa alimentată cu energie a costumului de luptă alunecă uşurel pe suprafaţa netedă şi nervurată.

-La naiba! şuieră el, ochii mărindu-i-se dintr-odată de frică.

Ardo prinse carabina gaussiană cu ambele mâini, depărtându-se
de perete. Se apleca niţel în faţă pe armă, aşa cum fusese antrenat.

-Lumină! Spectru complet!

Reflectoarele montate pe cască prinseră brusc şi strălucitor viaţă.

Zerglingul era la cel puţin zece metri pe tunelul coloniei de spori care apărea imediat în stânga lui Ardo. Oribila creatură se întoarse brusc cu faţa la lumină, tocmai când Ardo înţelegea unde se află. Gheare lungi de culoarea fildeşului extinzându-se din fiecare antebraţ ţâşniră spre infanteristul îngrozit. Gluga de un maroniu scârbos de pe capul zerglingului se retrase când acesta ţipă hidos.

Ardo nu avu timp să gândească. Antrenament. Instinct. Roti arma în timp ce ecranul din cască trecea automat în modul de atac.

Zerglingul sări în lungul coridorului, masivele lui picioare din spate cu margini zimţate şi tăioase propulsându-l cu viteză incredibilă drept spre infanterist.

- Să nu ucizi, şopti vocea neluată în seamă în străfundul minţii lui.

Ardo apăsă trăgaciul, lăsându-se pe armă în acelaşi timp.

Gloanţe de infanterie cu vârf de oţel ţâşniră din gura puştii gaussiene automate, cu o frecvenţă de treizeci de cartuşe pe secundă. Cincisprezece bumuri sonice răpăiră în aer.

Ardo luă degetul de pe trăgaci. Rafale scurte. Antrenament.

Jumătate din prima rafală îşi atinsese ţinta, sfâşiind carnea zerg- lingului, împroşcând rămăşiţe pe pereţi. Fiere negru-verzuie se revărsa din găurile căscate săpate în torsul jivinei.

Zerglingul nu încetini.

Acum îi despărţeau trei metri.

Ardo apăsă încă o dată trăgaciul. Rafale mai lungi, se gândi el automat, mintea lui conştientă care ţipa fiind dată deoparte.

Mitraliera gaussiană răpăi iar, traiectoriile înregistrându-se pe ecranul facial al lui Ardo, corectându-i focul asupra distrugătorului mortal şi plin de ură care gonea spre el. Bucăţi din carapacea fiarei se sparseră, izbindu-se de pereţi şi zăngănind pe podeaua dură a tunelului de spori. Sângele negru ţâşnea din arterele expuse, în timp ce jivina se legăna la fiecare lovitură.

Ardo luă iar degetul de pe trăgaci.

Cinci metri.

Zerglingul, cu spume la gura plină de colţi, căzu în spate din cauza loviturilor, dar - imposibil - se ridică în picioare şi sări.

Ardo, cu ochii măriţi de groază, apăsă cu putere pe trăgaci. Mitraliera gaussiană răspunse aproape instantaneu, trimiţând iar un şuvoi de metal încins prin duşmanul său. Acesta încă înainta spre el împotriva ploii de oţel care îl lovea. Un ţipăt, brutal şi inconştient în intensitate, îi ţâşni din gât. Animalul din el preluă conducerea. Confederaţia încetă să mai existe. Infanteriştii încetară să mai existe. Nu era decât Ardo, cu spatele lipit la perete, luptându-se pentru viaţa lui.

Un metru.

Ardo avea ochii căscaţi, fără să clipească, în timp ce faţa extraterestră hidoasă se apropia.

Ţăcănitul carabinei gaussiene se opri, în ciuda faptului că Ardo apăsa nebuneşte pe trăgaci. Magazia era goală.

Faţa netedă, maro bălţat, a zerglingului se lovi de vizeta lui Ardo. Acesta nu se putea uita în altă parte. Privi în ochii negri neînsufleţiţi aflaţi la doar câţiva centimetri de figura lui. Fără să gândească, mâinile scuturară arma de asalt, sperând împotriva oricărei logici că, într-un fel, imposibil, avea să pornească iar.

Ardo nu se putea opri din ţipat.

încet, faţa zerglingului alunecă pe vizetă, trunchiul lui lovindu-se de braţele lui Ardo.

Acesta se împletici în spate, tălpile bocancilor costumului de luptă alunecând niţel, în timp ce se îndepărta de rămăşiţele zdrobite ale jivinei scârboase. Tremurător, Ardo scoase magazia din carabina de asalt. Se lovi cu noul încărcător în cap pentru a îndepărta ţărâna din el, mai mult din instinct decât de nevoie, înainte de a-l înfige în mitralieră şi de a ridica încă o dată arma.

Zerglingul zăcea la picioarele lui. Aproape jumătate din carapace fusese zburată de gloanţe. Ardo vedea că unul dintre braţele creaturii fusese aruncat mai departe pe coridor. O băltoacă neagră se întindea pe podeaua coridorului sub jivină.

încă respira.

- Toate fiinţele Domnului şi împăratului nostru, cânta mama lui. înălţaţi-vă glasul şi ascult aţine cântecul...

Ardo începu să tremure incontrolabil.

Avea doisprezece ani şi era la şcoala de duminică.

-Dar acestea, ca fiare brutale prin natura lor, făcute pentru a fi luate şi distruse, vorbesc rău despre lucrurile pe care nu le înţeleg; şi vor pieri complet în propria lor corupţie... Fiarele erau interesante pentru un băieţel de doisprezece ani.

Zerglingul zvâcnea în faţa lui. Un ochi negru şi gol al fiarei se holba la el.

- Şi Dumnezeu a spus: Lăsaţi apele să aducă din belşug creatura mişcătoare care are viaţă...

Ardo se sufoca.

Panicat, lăsă brusc să-i cadă arma. Mâinile traseră de blocatorul vizetei. Acesta se împotrivi o clipă, apoi alunecă în lături cu un clichet sigur. Deschise vizeta în timp ce cădea în patru labe.

Micul dejun ţâşni într-o cascadă pe podeaua tunelului. Braţele îi susţineau greutatea, dar continuau să tremure incontrolabil. Din nou, borî; apoi iar.

De abia atunci remarcă altă duhoare decât a lui în puţ. Vomă de două ori şi ştiu că se golise. îşi şterse mâna pe armura de luptă acum murdară înainte de a-şi închide la loc vizeta pentru a se apăra de miros.

În cele din urmă, slăbit şi istovit, încercă să se ridice. Descoperi că nu putea sta în picioare, aşa că se aşeză cu

spatele sprijinit de peretele puţului şi îşi trase genunchii blindaţi la piept.

Să nu ucizi...

Zerglingul nu mai zvâcnea. îl privi murind în faţa lui şi se întrebă cum de putuse lua o viaţă - viaţă pe care doar Dumnezeu o putea da.

Ardo ucisese.

Să nu ucizi...

Infanteristul începu să plângă încetişor, legănându-se înainte şi înapoi, ghemuit pe fundul puţului.

Omorâse. Nu o mai făcuse până atunci. Trecuse prin antrenamente, condiţionări, exerciţii şi simulări în mai multe feluri şi de mai multe ori decât îşi putea aminti. Dar până în această clipă, nu luase viaţa nimănui.

Mama lui îl învăţase că a ucide era un păcat. Tatăl lui îl învăţase să respecte toate formele de viaţă, căci viaţa era un dar de la Dumnezeu. Unde erau acum părinţii lui? Unde era acum tatăl lui? Unde era speranţa lor? Moartă împreună cu ei pe o lume îndepărtată numită Bountiful.

Distrusă de aceiaşi demoni nepăsători din iad, îşi zise el. Totuşi, cuvintele îi păreau goale, scuze pentru adevăr, aşa cum obişnuia să îi spună tatăl lui.

... Şi orice fiinţă vie care mişcă, pe care apele le-au adus din belşug, pe limba ei, şi orice pasăre înaripată, pe limba ei: iar Dumnezeu a văzut că era bine.

Ardo îşi trase genunchii şi mai mult la piept. Nu părea să fie în stare să gândească.

Ecranul din interiorul căştii începu să pâlpâie insistent. Senzorii de mişcare detectaseră activitate în bezna tunelului care se întindea în faţa lui, dar mintea lui Ardo părea îngheţată, incapabilă să înţeleagă importanţa acestui lucru.

- Iartă-mă, mamă, murmură Ardo printre lacrimi. Nu am vrut. Nu am vrut...

Casca începu să îi pârâie în urechi.

Ochi pentru ochi... dinte pentru dinte...

Ardo îşi strânse genunchii şi mai tare.

-... jos... dom' sergent!... gaura asta!

Pârâiturile începeau să formeze cuvinte. Ardo abia dacă le auzea, ca şi cum ar fi fost dintr-o conversaţie care se desfăşura la mare depărtare.

Ecranul din vizetă se focaliză asupra mişcării. Afişajul începu să se actualizeze: şaizeci de metri şi se apropia.

-... puţul ăsta. Brusc, sunetul deveni clar în urechile lui Ardo. Recunoscu nesigur glasul ca fiind al lui Bernelli.

-Rahat! Trebuie să fie treizeci de metri până jos. Hei, Melnikov! Mai eşti...

Ardo clipi şi inspiră tremurând.

Mai multe contacte apărură pe ecranul din vizetă. Numărul lor creştea neîncetat.

-... în puţul unei fântâni vechi, dom' sergent, continua vocea să îi pârâie în urechi. Trebuie că rizomul l-a acoperit şi el a căzut înăuntru. Cred că îl văd, dar nu răspunde.

Patruzeci de metri şi se apropia.

Mama dispăruse. Tata dispăruse. Melani dispăruse. Eu sunt singurul rămas să îşi amintească de ei, îşi dădu Ardo seama.

Treizeci şi cinci de metri şi se apropia.

Ridică privirea. Vedea luminile costumului lui Bernelli pâlpâind în depărtare.

Cineva trebuia să trăiască.

- Sunt aici, strigă el, în timp ce se apleca iute şi îşi recupera mitraliera gaussiană de pe podeaua acoperită de sfărâmături.

Scoase cârligul de la centură şi îl vârî pe ţeava puştii.

-Feriţi-vă; vine cârligul.

- Hei, omule, credeam că te-am pierdut!

- Nu azi, strigă el.

Treizeci de metri şi se apropia.

Trase cârligul drept în sus prin puţ. Coarda monofilament şfichiui în sus, desfăşurându-se de pe tamburul automat din spatele costumului autoportant.

Se uită în jos prin puţ tocmai când activa ridicarea. Un zâmbet i se formă pe faţa brăzdată de lacrimi, în timp ce picioarele îi părăseau rapid podeaua tunelului.

- Nu azi.

CAPITOLUL 7.
SCUIPĂ ŞI LUSTRUIEŞTE.

Pumnii enormi ai lui Cutter se întinseră şi îl traseră pe Ardo din gaură, cu armură de luptă cu tot. Abia dacă se depărtase de

buza surpăturii când trei dintre camarazii din plutonul lui începură să tragă în gaura pe care tocmai o eliberase.

- Dom' sergent! strigă Alley, cu ceva mai mult entuziasm în glas decât i-ar fi plăcut. Vin la suprafaţă. Raliat! Nu se mai termină!

- Nu sta de pomană, la naiba! Foc de voie! strigă Littlefield pe canalul de comandă.

- I-ai vrut pe toţi, nu, derbedeuie? mârâi insularul prin vizeta lui lipită de a lui Ardo. Te-ai gândit că ai putea fi tu eroul zilei dacă îi omori singur pe toţi?

- Termină, Cutter, zise Littlefield tăios. Doamna locotenent vrea să schimbe o vorbă cu puştiul ăsta chiar acum. Alley! Menţine focul de respingere. Ekart, Xiang, începeţi să tocaţi gaura asta acum! Bernelli, pune o încărcătură explozivă. Când aţi terminat cu ei, vreau ca zergii nici măcar să nu se gândească să mai facă o gaură aici! Imediat ce puteţi, mişcaţi-vă fundurile la Biroul Administrativ. Fiţi atenţi. Dacă există o gaură de spori, trebuie să mai fie şi altele şi nu vreau să mă trezesc că mă bate vreunul pe umăr. Clar?

Membrii plutonului dădură din cap în semn de aprobare şi aruncară o ploaie ucigaşă în gaura de la picioarele lor.

- Cutter, stai cu ochii pe puişorii ăştia şi adu-i înapoi întregi.

-La naiba, dom' sergent! protestă Cutter. N-am ucis nimic toată ziua!

Littlefield păru să se gândească o clipă la infanteristul liliac de foc.
în ochii lui se citea tristeţea, dar glasul îi era ferm şi clar.

-O să ai destule trofee înainte să se termine ziua, Cutter. Am nevoie de oamenii ăştia. Adu-i înapoi întregi, s-a înţeles?

-Da, să trăiţi, pufni Cutter. Foarte clar.

Littlefield se întoarse la Ardo.

-Rapid, soldat! Haide!

Sergentul Littlefield nu pierdea vremea şi făcuse deja câţiva paşi până când infanteristul mai tânăr îl ajunse din urmă. Littlefield alerga pe aleile Oazei cu Ardo încercând disperat să ţină ritmul. Rizomul era încă sub tălpi. Ardo se aştepta în orice clipă să cadă încă o dată prin crusta fragilă şi să se trezească într-o situaţie şi mai rea decât înainte. Oricât se temea de asta, era ceva în adâncul sufletului său care avea şi mai mare frică de nerespectarea ordinelor sergentului.

Canalul tactic nu îi dădea o imagine clară a ceea ce se petrecea, dar din câte înţelegea, nu suna bine.

- La naiba, omule! Nu se mai opresc!
- Toacă-i, moşule!
- O fac, omule! Aproape am rămas...
- Daţi-vă la o parte, doamnelor! E vremea să-mi aprind un zerg!

Cutter, se gândi Ardo în timp ce cotea pe încă o alee, încercând cu
disperare să ţină pasul cu sergentul Littlefield.

Oaza fusese un mic avanpost. Era puţin de făcut aici, în afară de munca pe care puţurile şi staţiile de pompare o ofereau. Casele erau în mare parte din cele modulare, fiecare arătându-şi natura foarte temporară a construcţiei. Partea centrală a aşezării avea un mic număr de magazine care îi deserveau pe localnici.

Cel puţin obişnuiau să îi deservească pe localnici. Rizomul se întinsese pe toată lungimea secţiunii centrale a oraşului. Trebuie să fie un mugur pe aici pe undeva, îşi zise Ardo, dar îi era greu să ţină pasul cu Littlefield prin labirintul de clădiri puse la întâmplare şi nu avu destul timp să se gândească la asta.

...se clatină, dom' sergent! Rizomul începe să se mişte!

- Păi, găsiţi mugurele. Dacă îl găsim, putem să îl distrugem de tot.
- M-am tot uitat. Doar că nu e aici.
- Mai dăm o tură peste strada principală. Poate că l-am ratat.

Cele patru motoglisoare Vultur ţipară pe deasupra tocmai când începu să se vadă clădirea administrativă. Nu era greu de găsit. înaltă de trei etaje, se ridica deasupra tuturor clădirilor ocupate ale aşezării. O gaură căscată şi neregulată fusese sfâşiată într-o latură a clădirii, peretele ei metalic exterior fiind rupt; fie de o explozie, fie de nişte mâini incredibil de puternice. Ardo nu avea chef să se gândească la asta.

Era atât de uimit de imagine, încât aproape se izbi de sergentul Littlefield care se oprise brusc lângă clădirea administrativă. Bărbatul mai în vârstă se uită în ochii lui Ardo, care gâfâia şi stătea acum zăpăcit în faţa lui, iar apoi îşi comută transmiţătorul pe canalul de comunicaţii între membrii plutonului. Acum, vorbele lui erau doar pentru Ardo.

- Fiule, eşti în mare belea, dar nu te agita. Ia-o ca un infanterist şi cred că lucrurile or să fie în regulă. S-a înţeles?

Ardo dădu din cap, deşi ştia că era o minciună. Deocamdată îi era greu să înţeleagă cam orice.

- Să trăiţi! Da, să trăiţi!

Littlefield zâmbi.

- Ei, nu poate să ţi se întâmple nimic mai rău decât pe câmpul de luptă. Fii politicos, nu îi răspunde Breannei şi cred că s-ar putea să trăieşti să revii în plutonul meu. Te aşteaptă în sala operativă.

Littlefield aruncă o privire armurii de luptă a lui Ardo, apoi zâmbi.

- Aş vrea să fi avut timp să te spălăm mai întâi., fiule! O să miroşi îngrozitor pentru locotenentă.

Te-ai fi gândit că măcar ar fi scos morţii, îşi spuse Ardo, când păşi în sala operativă.

Aceasta era la ultimul dintre cele trei etaje ale clădirii centrale a complexului. Ferestrele ei, acum doar cu mici cioburi de sticlă, dădeau spre aşezare. Probabil clădirea fusese ultimul punct de rezistenţă al coloniştilor şi când lupta se terminase, nu mai rămăsese nimeni în viaţă care să îngroape morţii.

Asta fusese cu câteva zile în urmă. Infanteriştii Confederaţiei le trăseseră zergilor o mamă bună de bătaie când ajunseseră în Scenic. Cei de la contrainformaţii îi spuseseră „exterminare" şi credeau că doar o forţă minimă de zergi rămăsese în Oază. Totuşi, nimeni de la comandă nu considerase necesar să se întoarcă în aşezarea de pompare şi să îi cinstească pe vitejii căzuţi. Până la urmă, erau morţi.

Sala operativă fusese serios avariată. Câţiva infanterişti din Plutonul Doi munceau pentru a astupa găurile căscate în peretele exterior. Lumina sporadică de la aparatele lor de sudură portabile formau un înfricoşător linţou alb-albastru peste scena îngrozitoare. în centrul camerei, doamna locotenent stătea aplecată peste masa hărţii, cu spatele la ei. Casca armurii de luptă era dată jos, aşezată într-o parte, în timp ce ea încerca să se concentreze la informaţiile pe care le avea în faţă.

Ardo încă o putea auzi pe canalul tactic.

- Pluton Trei, continuă spre nord către tu’rn, apoi retrage-tespre sala operativă.

- Detectez mişcare aici! Vine ceva!

- Taci, omule! Cu toţii detectăm mişcare... peste tot. Ies din podea, omule!

- Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!

Sergentul Littlefield îşi descheie casca şi şi-o băgă iute sub braţul stâng.

-Permiteţi să raportăm după cum aţi ordonat, doamnă!

Doamna locotenent se îndreptă şi începu să se întoarcă.

Ardo abia avu prezenţa de spirit să îşi scoată casca şi să salute.

Mirosul din încăpere era mai familiar decât cel pe care îl simţise în tunelul de spori şi, prin urmare, şi mai dezgustător.

Glasul ei era de gheaţă.

- Soldat... Melnikov, nu? Ce bine că respecţi şi tu un ordin în cele din urmă. Ochii ei se mutară asupra sergentului. Domnule Littlefield, crezi că acest infanterist proaspăt scos din cutie merită să îmi bat capul cu el?

- Doamnă... cum doriţi, să trăiţi!

Ardo aruncă o privire în lături la sergent. Se părea că un zâmbet îi flutura în colţul gurii.

-Mă îndoiesc, se răsti Breanne. Soldat, un pas înainte!

Ardo se panică. Saluta şi nu putea să se mişte până când nu i se răspundea la salut, dar tocmai i se ordonase să se mişte. Ceva din creierul lui încetă să mai funcţioneze şi el părea incapabil să facă altceva în afară de a transpira şi de a-şi menţine salutul.

Brusc, Breanne păru să înţeleagă asta. înjură încetişor şi îi oferi un salut de mântuială.

Uşurat, Ardo coborî mâna şi se înfioră niţel când păşi peste un bust fără cap şi o mână. Nu îşi dădea seama dacă fusese un bărbat sau o femeie. Nu voia să ştie. îşi păstră ochii aţintiţi asupra doamnei locotenent.

- Domnule Melnikov! Am ordonat sau nu ca această echipă să nu tragă în această operaţiune?

Era o întrebare directă. Ardo nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

- Să trăiţi! Da, să trăiţi!

-Nu am spus clar că aceasta este o operaţiune de recunoaştere şi extracţie?

-Să trăiţi! Foarte clar, să trăiţi!

Faţa Breannei se apropia neplăcut de a lui Ardo. Vorbele ei îi îngheţau sângele în vene.

-Atunci, soldat, de ce nu mi-ai respectat ordinul?

Ardo înghiţi un nod din gât.

-Am căzut într-un puţ, să trăiţi! Am întâlnit un zerg... Se bâlbâi puţin, amintirea lui copleşindu-l dintr-odată. Coborî privirea, dintr-odată ruşinat. Eu... l-am omorât!

-Uită-te la mine când îmi vorbeşti, soldat!

Ochii lui Ardo se aţintiră asupra nasului ei ascuţit.

-Crezi că de asta suntem aici, să ucidem zergi?

- Să trăiţi! Da, să trăiţi! îi trimitem pe toţi în iad, să trăiţi!

Breanne îşi dădu ochii peste cap la acestea şi se depărtă, fierbând
de furie.

-Littlefield, îţi vine să crezi? Asta e noul infanterist! Resocializare neurală! Soldaţi făcuţi la ştanţă! Stoarce-i din tancurile de resocializare ca pe nişte oameni de turtă dulce, întoarce-i cu cheia şi trimite-i să moară!

Littlefield chicoti posomorât.

- Păi, doamnă, aşa e mai rapid decât pe vremuri, asta-i sigur. Asta-i progresul.

-Dumnezeu să ne apere de progres! Breanne oftă, apoi îşi întoarse ochii de oţel înapoi la Ardo. Domnule Melnikov, să încercăm să te educ într-un mod învechit. Soldat, nu eşti aici să omori zergi.

Ardo se simţi zăpăcit.

-Doamnă?

- Suntem aici să îi oprim pe zergi. Asta e o chestie complet diferită. Cartuşele acelea fără cămaşă şi cu vârf din oţel pe care le-ai încărcat aşa de sârguincios în arma ta de asalt azi-dimineaţă nu sunt crea’te să ucidă. Sunt crea’te să mutileze.

-Doamnă, nu... nu înţeleg.

-Dacă omori un om pe câmpul de luptă, poţi să îl laşi acolo. Se ocupă vulturii de el. Breanne făcu semn prin sala operativă. Uită-te în jurul tău, soldat. Nu am putut face nimic pentru cei morţi. Îi slăveşti când poţi, dar în mijlocul bătăliei nu poţi face nimic pentru ei. Nu mai reprezintă nici o grijă, înţelegi?

-Păi... da, să trăiţi, dar...

- Nici un dar! Dacă mutilezi un inamic pe câmpul de luptă, e nevoie de patru dintre prietenii lui să îl ia de acolo şi de şi mai

mulţi pentru a-l pansa şi a avea grijă de el. Dacă omori un inamic, scazi forţa împotriva ta cu unul. Dacă schilodeşti un inamic, scazi forţa împotriva ta cu zece. îţi intră ceva din toate astea în capul tare şi resocializat pe care îl ai?

Ardo se gândi o clipă.

-Da, să trăiţi.

- Atunci poate că pe viitor vei avea mai multă grijă pe câmpul de luptă să îmi respecţi ordinele întocmai.

Ardo înghiţi în sec.

- Să trăiţi, da, să trăiţi... dar...

Breanne miji ochii.

- încerci să spui ceva, soldat?

Ardo înghiţi în sec.

- Mă iertaţi, doamnă... dar sugeraţi că ar fi fost mai bine să fi murit eu pe fundul fântânii?

Breanne luă o gură de aer ca să răspundă, apoi se gândi. Un zâmbet şiret îi trecu pe buze.

-Măi, măi, măi. Un infanterist care gândeşte. Ce încântător. Mai e speranţă pentru tine, Melnikov. Eu...

- Hei, doamnă locotenent, cred că am găsit ceva!

- Marz, aici. Au detectat ceva pe unul dintre scanere.

- Hei, cred că l-am găsit!

Breanne se roti pe călcâie şi se întoarse la hartă.

-Unde? Unde e?

- E doar o casă prefabricată... cred că e în subsol.

- Măiculiţă! Pământul se rupe peste tot în jurul meu!

- Mişcare! Mişcare!

-Unde?

- Peste tot!

-Cutter! sări Breanne. Ia dispozitivul! Marz! Sunt la... la naiba!... coordonata treizeci şi şase cu patru-şaptesprezece. Scoate-i de acolo!

-O să fie vulnerabili dacă o fac, doamnă locotenent! Aduceţi-i la sala operativă şi vă iau pe toţi.

-Căpitane Marz, du coşciugul acolo şi ia-mi echipa!

- Nu am unde să aterizez, doamnă locotenent, şi dacă folosesc câmpurile de extracţie, vor fi ţinuţi în stază la sol câteva secunde. E mai mult decât destul pentru ca zergii să îi omoare pe loc.

-Minunat!

Breanne îi făcu semn lui Littlefield să i se alăture. Sergentul păşi iute lângă masa hărţii. începu să arate spre diferite poziţii în timp ce Breanne vorbea.

- Pluton Doi, luaţi dispozitivul. Pluton Unu, am nevoie de acoperire din aer pentru Pluton Doi la treizeci şi şase cu patru-şaptesprezece!

- Hei, adică noi, omule?

- Ai auzit ce-a spus doamna, e chiar... Rahat! De unde au apărut ăştia?

- E un întreg zid!

- Mai mult un covor! De unde naiba au apărut?

-Pluton Trei! continuă Breanne. Foc de acoperire de la treizeci şi şase cu patru-şaisprezece la treizeci şi şase cu patru-şaptesprezece. Păstraţi un coridor deschis şi apoi retrageţi-vă.

- Repetaţi?

- Am spus să menţineţi un coridor, apoi să vă retrageţi cu Pluton Doi la sala operativă. Vom fi luaţi de aici.

Locotenentul Breanne se întoarse către Ardo.

- Ei, tu ai stârnit asta, Melnikov, acum poţi să dai o mână de ajutor la curăţenie. Alătură-te Plutonului Trei şi vezi dacă poţi să îţi aduci înapoi fostul tău Pluton Doi în cât mai puţine bucăţi se poate.

Doamna locotenent reveni la hartă.

- Cred că pot spune că acum ei ştiu că suntem aici.

CAPITOLUL 8.
Să VEZI ELEFANTUL.

Ardo coborâ în goană scările, păşind iute peste cadavre, apoi dădu buzna în ceea ce fusese odată recepţia. Wabowski, al doilea liliac de foc din pluton, deja îşi încărca aruncătorul de flăcări cu plasmă. Mellish şi Esson îşi ţineau amândoi mitralierele gaussiene pregătite, neliniştiţi. Sejak părea şi mai agitat decât ceilalţi.

- Unde-i Jensen? întrebă Ardo.

- S-a dus să-l caute pe M'butu, spuse Sejak, umezindu-şi buzele. Zicea că lipseşte doar... oh, la naiba, a întârziat.

- Eu zic să mergem să-l căutăm, tună Wabowski.

- Şi eu zic să urmăm ordinele, se răsti Littlefield, coborând scările şi alăturându-li-se. Doamna locotenent ştie ce face. V-aţi primit ordinele, ştiţi cum se face. Mişcaţi-vă! După mine!

Littlefield îşi armă carabina de asalt şi trecu prin uşile sparte ale recepţiei. Membrii plutonului destrămat schimbară priviri între ei pentru o clipă, apoi se mişcară iute pentru a-l urma pe sergent.

Vântul bătea constant şi fierbinte dinspre nord-est, ridicând praf peste rizomul care se întinsese peste piaţa principală. Ardo se înfioră când trecură peste el. Cu toţii îi auzeau pe Cutter şi pe Plutoanele Unu şi Doi pe canalul de comandă, voci lipsite de trup, luptându-se să supravieţuiască undeva dincolo de zidul de clădiri care înconjura piaţa centrală a avanpostului.

- Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă!
- Bowers? Bowers! Unde naiba...
- Bowers e căzut!
- Fu! Peaches! Mişcaţi-vă fundurile aici, acum!
- Fir-ar să fie! Dom'sergent! Sunt lovit! Motorul cade! Ajutor! Oh, Doamne... o să fie peste tot pe mine! Nu-i lăsaţi...

Glasul lui Littlefield răsună în căştile lor, proximitatea lui copleşind automat celelalte voci, acoperindu-le.

-Sejak! Mellish! Voi doi ocupaţi poziţii pe flancurile pieţei şi apăraţi-o. Wabowski, tu şi restul plutonului mă însoţiţi lipiţi de mine. Nu vreau să îmi vină nimic prin spate, infanterişti!

Ardo îl urmă fără un cuvânt, deşi tremura în armura de luptă. Soldatul arunca neliniştit priviri în ambele părţi, în timp ce înainta condus doar de antrenament. Undeva în străfundurile minţii era instinctul de a fugi în direcţia opusă cât de repede l-ar fi dus costumul de luptă, dar antrenamentul ţinea cumva în frâu acel animal care urla.

- Alley! Dă-te naibii din drumul meu! îi ard!
- Cutter, la dracu', sunt un zid!
- Mişcaţi-vă! Ţine bine cutia, Ekart, sau, pe toţi sfinţii, te trimit înapoi după ea, cu zergi sau fără! Mişcaţi-vă!

Wabowski era în stânga lui Ardo, îngreunat de două rezervoare de plasmă complet încărcate prinse pe spatele costumului său de luptă de liliac de foc. Esson îl flanca pe Wabowski în partea opusă. Deşi Ardo nu îl vedea direct, ecranul din cască arăta că M'butu era drept sub ei. Se aflau într-o formaţie de sprijin clasică pentru liliecii de foc, ceva la care Ardo

nu se gândi mai mult decât ceilalţi care îl urmau pe Littlefield prin piaţă. La fel de bine s-ar fi putut concentra la cum să respire. Toţi şi toate se desfăşurau după manual.

Atunci, se gândi Ardo, de ce încă mai tremur?

- La naiba! Sunt peste tot! De unde vin?

- Mişcă, soldaţi

Ajunseră la o baricadă din partea cealaltă a pieţei, care se întindea peste drumul estic dintre două clădiri. Evident, fusese încropită din ce se nimerise. Două încărcătoare grele şi un excavator formau masa baricadei, dar tot ce se găsise părea să fi fost folosit. Birouri, paturi, pietre, bucăţi de zid dărâmat, chiar şi două biciclete de copil fusese aruncate cu disperare în grămadă. După cum arătau morţii sfâşiaţi care rămăseseră, eforturile lor se putea să le fi adus un minut şi jumătate în plus.

Ardo tremura violent, dintr-odată groaznic de înspăimântat că pe frecvenţa de comunicaţii avea să i se audă clănţănitul dinţilor. Se con- centră la ce spusese doamna locotenent. „Nu poţi face nimic pentru ei. Nu mai reprezintă nici o grijă, înţelegi?". Totuşi, Ardo îşi feri privirea, sim- ţindu-se vag ruşinat.

Littlefield nu băgă de seamă disconfortul lui Ardo. Cercetă drumul de est care se răsucea printre clădiri. Era o generozitate să îl numeşti drum; era mai mult un fel de coridor chinuit care trecea strâmb printre clădirile modulare.

- Iată-i, zise sergentul arătând spre est.

Ardo se uită printre construcţii. Ceva se mişca în spatele vălului fin de praf plutitor, dar nu era sigur ce. Vântul se înteţea odată cu venirea serii, praful îi îngreuna şi mai mult vederea. Vorbăraia de pe canalul de comunicaţii devenea şi mai puternică, şi mai clară. Cutter înainta, dar avea să fie de ajuns?

- M'butu! Esson!

Vorbele lui Littlefield erau calme şi plate. încă o zi la birou, părea el să spună.

- Prindeţi ambele părţi ale baricadei ăsteia. Pregătiţi un foc încrucişat pe acest coridor. Melnikov!

Ardo se uită la sergent când îşi auzi numele.

- Tu şi cu Wabowski veniţi cu mine. Să-i atragem.

Cu acestea, Littlefield îşi ridică mitraliera gaussiană şi se căţără peste baricadă.

Ardo nu se putea mişca.

Littlefield deja devenea greu de văzut, praful ridicat de vânt făcând ca armura de luptă a sergentului să apară şi să dispară.

Mintea lui Ardo păru să înceteze să mai funcţioneze. Nu putea să meargă înainte. Nu putea să meargă înapoi.

Dintr-odată, ceva îl izbi între umeri, împingându-l înainte.

-Haide, Melnikov, pufni Wabowski. Mişcă-ţi fundu'! Asta-i o misiune de salvare, ai uitat?

Piciorul încălţat în cizmă al lui Wabowski îl scoase pe Ardo din starea de stupoare. Amândoi săriră iute peste baricadă, Ardo acope- rindu-i pe abia vizibilul Littlefield şi pe Wabowski, aflat în spatele lui.

-Stânga! ţipă brusc Wabowski.

Ardo se roti, lăsându-se pe vine.

Câţiva zergi goneau cu o viteză incredibilă pe zidul unei clădiri modulare. Păreau să sfideze gravitaţia prin forţă pură. în clipa în care Ardo îi recunoscu, primul dintre ei sări de pe perete, drept spre infanterist.

Ardo nu avu timp să gândească. Apăsă trăgaciul mitralierei gaussiene. Ploaia de gloanţe îl nimeri pe monstru în zbor. Forţa pură a creaturii l-ar fi putut propulsa mai departe, dar acceleraţia proiectilelor îi tăie zergului avântul şi îl lipi de zid. Jivinele rămase se ghemuiră lângă perete, pregătindu-se să atace şi ele.

Brusc, o coloană de flăcări de plasmă cuprinseră peretele, înghiţind zergii cu furia lor. Ardo se întoarse şi îl văzu pe Wablowski cu un rânjet uriaş pe faţă, spălând zidul cu un jet de plasmă.

Văzu şi zergii care se furişau peste marginea clădirii în spatele liliacului de foc care zâmbea.

-în spatele tău! ţipă Ardo, vocea părându-i-se şi lui ascuţită.

Arma îi lătră în mâini, descriind un desen pe acoperiş. Câţiva dintre cei care se furişau căzură greoi la pământ, scurmând cu ghearele în praf, luptându-se să se apropie mai mult de prada lor.

Noi suntem prada, îşi dădu Ardo seama dintr-odată. Văzu că zâmbetul de pe faţa lui Wablowski se întristă brusc. Rafale de plasmă supraîncinsă zburau spre câteva ţinte din spatele lui Ardo.

-I-ai de pe mine, frate, rosti tărăgănat Wabowski. Sunt niţel cam ocupat aici.

Dintr-odată, formele subţiri şi întunecate păreau să fie peste tot pe modulele de o parte şi alta a străzii. Ardo îşi aminti că odată, când era copil, lovise cu piciorul un muşuroi de furnici de la ferma tatălui său şi că furnicile păruseră, ca prin farmec, să apară deodată în jurul lui.

Am dat cu piciorul în muşuroiul ăsta, se gândi Ardo.

Brusc, mitraliera îşi încetă răpăitul. Instinctiv, Ardo scoase încărcătorul, lovi unul nou de cască şi îl înfipse în armă. încărcătorul abia se fixase în lăcaş, când Ardo apăsă iar trăgaciul, lovind hoardele de zergi tot mai mari care înaintau, căzând ca o ploaie de pe acoperişurile sudice.

- Iм nnibn! Cât de departe trebuie să mergem?

- N-o să reuşim, Cutter!

- Gura! Mişcă!

-Suntem atacaţi puternic! Vorbele lui Wabowski erau reale, dar aveau un ton clar de ameninţare. Littlefield, dacă ai de gând să faci ceva, acum ar fi momentul!

- l-am prins, Wabowski! Estimează-ţi poziţia peste un minut.

Al doilea încărcător al lui Ardo se goli. Cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă în ciuda sistemului de control al temperaturii din costumul de luptă, scoase iar încărcătorul şi îl băgă pe al treilea chiar în timp ce apăsa pe trăgaci. Corpurile sfărâmate, mutilate ale atacatorilor cădeau unul peste altul. Grămada se apropia de el în fiecare clipă, zgâriind pământul, însetată de sângele lui Ardo.

încă mai veneau peste streaşina acoperişului. Ardo nu putea decât să îşi imagineze cu ce se lupta Wabowski în spatele lui.

Mitraliera gaussiană a lui Ardo se simţea caldă în mâini. Costumul filtra senzaţia, astfel încât să nu îi facă rău, dar ştia că asta însemna că arma era periculos de aproape de a ceda.

- Avem contact. Era Mellish, în spatele lor în piaţă. Zonă de foc aici, în piaţă. Ne-ar prinde bine nişte ajutor aici!

O gheară de zerg se întinse din grămadă, atacând orbeşte spre piciorul lui Ardo. El făcu un pas înapoi din instinct, apoi trimise o rafală scurtă în jos, retezând complet membrul.

Când ridică privirea, cei care se furişau pe acoperiş erau deja în aer, sărind spre el.

Nu ajunseră la sol. O rafală de flăcări şi de gloanţe de mitralieră gaussiană venite dinspre stânga lui Ardo îi distruse.

- Fă loc, puştiule, zise Cutter, costumul lui uriaş de liliac de foc alergând cu toată viteza pe lângă Ardo.

Când uriaşul se aruncă înainte, pe umărul lui părea să fie atârnat un civil. Ţinu silueta pe loc cu o mână şi mânui greoiul furtun de plasmă cu cealaltă. Strigă pe canalul de comunicaţii în timp ce fugea.

- Mişcaţi-vă!

Littlefield şi Xiang trecură şi ei în grabă, ţinând de mânere o cutie metalică între ei. Bernelli continua să tragă, uneori în ţinte reale, alteori în unele imaginare.

- Stai şi ţine-i pe loc, Melnikov! strigă Littlefield când trecu pe lângă el. Cutia părea să fie grea, încetinindu-i pe el şi pe Xiang. Aproape am reuşit! Wabowski! Mai trage de timp! E un ordin!

Ardo se întoarse pentru a privi spre est, pe drum.

Zergii se revărsau pe stradă, formând din ghearele lor un zid de moarte şi de ură. Ardo ştia că veniseră după el. Se gândi înnebunit că ştiau, cumva, că le scăpase de două ori. Îl voiau pe el, îi voiau carnea, sângele.

Ardo se întoarse şi fugi.

Wabowski continuă să scalde zidurile în şuvoiul de plasmă, fără să ştie că Ardo îl părăsise.

Atacatorii de pe peretele opus săriră.

Ardo se întoarse când auzi ţipătul. Zergii smulseseră ţeava din mâinile lui Wabowski şi loveau sălbatic armura, rupând-o cu grijă. Se părea că ştiau că nu era bine să sfâşie la întâmplare un costum de liliac de foc. Aveau să îl desfacă în câteva clipe, târându-l afară pe Wabowski care ţipa şi apoi...

Trei hidrnlisc o înhăţară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulţimii.

- Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Ardo îşi ridică arma şi trase un jet de gloanţe care penetrau armura în rezervoarele costumului de liliac de foc al lui Wabowski.

Costumele de liliac de foc erau periculoase chiar şi în cele mai bune condiţii. Câmpurile de reţinere se sparseră, Wabowski erupse într-o deflagraţie gigantică, o minge umflată care cuprinse clădirile din jur, înghiţindu-i pe zergi, care erau prea atenţi la prada lor. Flăcările se rostogoliră printre clădiri, un infern care se întindea, mugind pe canal drept spre Ardo.

CAPITOLUL 9.
RETRAGERE.

- Melnikov!

Ardo se întoarse la sunetul numelui său pârâind în cască.

- Mişcă, soldat! La naiba, Melnikov! Răspunde-mi!

Mingea de foc se umfla în spatele lui, înfulecând aerul dintre clădiri, îi simţea foamea şi puterea în spate. începu să alerge spre baricada din capătul străzii răsucite, deja puternic luminată de flăcările care se apropiau.

Ardo îşi simţea picioarele de plumb. Braţele şi picioarele i se mişcau cu o încetineală chinuitoare. Timpul era împotriva lui. încercă să strige după ajutor, dar cuvintele păreau deformate şi incoerente în urechile lui.

Strălucirea îl înconjură dintr-odată. Haosul îi erupse în cască. Şase alarme diferite sunară, dar el nu avea timp să fie atent la vreuna dintre ele. Plutea prin flăcările şi căldura puternice. Sistemele servomecanice ale costumului se încordau împotriva forţei explozive, luptându-se să ţină la locul lor diferitele membre şi apendice ale lui Ardo. Se rostogoli prin foc, sistemul de răcire internă nemaiputând face faţă căldurii. Ardo simţea reţeaua de webflex care, căptuşea costumul, tăindu-i carnea. Orice sens de în sus sau în jos, înăuntru sau în afară era pierdut, în timp ce panica se aduna în el.

Brusc, pică din cer. Pământul se grăbi spre el, lovindu-i violent capul de interiorul căştii. Ameţit, se simţi ca şi cum încă se mişca, deşi grăunţele dure de ţărână şi de piatră care îi acopereau pe jumătate vizeta trădau adevărul. Rămase întins, nemişcat pentru o clipă, conştient de un şiroi subţire de sânge care se scurgea pe plexitena clară a vizetei şi începea să se adune încetişor.

Sări în picioare, mişcarea împrăştiindu-i sângele pe interiorul vizetei, dar şi pe faţă. Littlefield mergea cu spatele lângă el, târând cutia metalică greoaie. Xiang îl ajutase cu ea doar cu câteva clipe în urmă. Ardo se întrebă neclar ce se întâmplase cu el. Mitraliera gaussiană a sergentului răpăia în mâinile lui, scuipând un şuvoi de moarte. Alţi membri ai plutonului se retrăgeau şi ei de la baricadă.

-Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă! ţipă Littlefield, deşi l-ar fi auzit perfect prin sistemul de comunicaţii.

Ardo se legănă nesigur pe picioare. Lângă el, sergentul se întoarse brusc pe călcâie, cu arma urmărindu-i instinctiv mişcarea, foarte aproape de el. Frica şi disperarea se citiră o clipă pe trăsăturile veteranului. Ardo aproape se aşteptă să fie doborât în locul în care stătea atât de nesigur, dar degetul de pe trăgaci al sergentului se abţinu destul de mult pentru ca el să înregistreze cine se afla brusc în cătare.

-Fir-ar a naibii, Melnikov! Eşti greu de ucis! zise Littlefield, cu o urmă de râs isteric în glas. Se întoarse cu faţa la baricadă. Retragerea! Ascultaţi la mine! Retragerea acuml

Infernul exploziei lui Wabowski continua să se întindă cu entuziasm în lungul străzii în spatele baricadei, împiedicând cele mai multe dintre trupele de sol ale zergilor să ajungă la ei. Totuşi, ici şi colo grupuri reuşeau cumva să se năpustească prin flăcări. Cutter, cu uriaşa lui armură de liliac de foc înălţându-se peste membrii rămaşi ai unităţii, încă trăgea scurte rafale de plasmă împotriva zergilor care încercau iar şi iar să treacă peste baricadă. Ardo căscă gura. Cutter trăgea cu o singură mână, în timp ce cealaltă încă îl ţinea pe supravieţuitorul ca o momâie atârnat pe umăr.

-Merge, şopti Ardo mai mult pentru sine, decât pentru sergentul care stătea lângă el. Îi respingem.

- Pe naiba, nu, se răsti Littlefield. Sunt şireţi gândacii ăştia. O să ne ţină ocupaţi aici cu câţiva semeni de-ai lor destul de mult, cât să facă un ocol şi să ne ia din spate. Fă-te util, Melnikov şi apucă de cutia asta! Sergentul se întoarse către liliacul de foc masiv. Cutter, scoate civilul ăla de aici! Sejak! Ekart! Foc de acoperire şi retragere la zero-treizeci- şapte cu unu-cincizeci-trei. Ne-am luat prada, acum să plecăm naibii de aici!

Cutter mârâi prin sistemul de comunicaţii, dar se supuse, retră- gându-se împreună cu restul grupului. Carapacele strălucitoare ale zerglingilor săreau iute peste baricade, cu o graţie şi o viteză pe care Ardo nu le crezuse posibile. Fiecare dintre ei era întâmpinat cu rafale concentrate trase de infanteriştii care se retrăgeau.

-Cum ne descurcăm, şefa? strigă Littlefield.

-Timpul trece. Era doamna locotenent, încă în turnul operativ care, în mintea lui Ardo, era dintr-odată la kilometri întregi depărtare. Nu-i văd pe ecranul tactic, dar ştiţi că sigur vin după voi. Părăsesc acum centrul operativ. Iute la zero-treizeci-şapte cu unu-cincizeci-trei. Ne vedem acolo. Mă auzi, Peaches?

-Da, să trăiţi. Vocea avea un ton straniu.

Dacă Peaches răspundea pe canalul de comandă, atunci lucrurile nu merseseră bine pentru unităţile de motoglisoare Vultur.

- Scorpia, ai coordonatele?

- Tu doar adu-ţi fundul frumuşel aici, şi Scorpia face restul. Ridicare şi livrare! Estimare, cinci minute până la plecare.

-Haideţi, băieţi! tună Littlefield. Nu avem prea mult timp.

Cutter mârâi prin sistemul de comunicaţii, iar apoi se întoarse. O singură privire şi Ardo putu vedea expresia de pe faţa lui. Cuvintele erau pentru Littlefield, dar ochii lui reci şi negri erau aţintiţi fix asupra lui Ardo când vorbi.

-Permiteţi să raportez pierderea unui liliac de foc, domnule! Wabowski, domnule!

Ardo apucă iute mânerul cutiei de metal. Armura era autoportantă, dar sistemele îl anunţară că era grea.

- Să mergem, se răsti Littlefield.

În tandem, cei doi începură să traverseze piaţa. Littlefield arătă spre stânga turnului operativ. Ardo simţi că restul plutonului îi urma, rupând formaţia în timp ce fugeau spre punctul de extracţie.

Ardo alerga, dar nu îşi putea limpezi mintea.

- Domnule sergent... să trăiţi, despre Wabowski, eu...

- Aia a fost o mişcare dată dracului, puştiule, îl întrerupse Littlefield, cutia metalică zgâlţâindu-se aiurea între ei în timp ce goneau. Wabowski era deja mort. I-ai făcut o favoare... Şi noi pierdem şi puţinul timp pe care l-a câştigat pentru noi.

- Da... mulţumesc.

Cutter alerga chiar în spatele lor. Casca îl împiedica pe Ardo să îl vadă pe uriaşul insular, dar ştia din tonul uriaşului că acesta era orice, numai recunoscător nu.

- Tu doar ţine civilul ăla, Cutter, şi lasă gânditul pentru mine. Cât despre tine, Melnikov... dacă până la sfârşitul zilei mai eşti în viaţă - Littlefield pufni printre respiraţiile scurte - ei,

atunci, în numele lui Dumnezeu, fiule, s-ar putea să fii deja veteran!

Glasul lui Cutter era plin de venin la doar doi paşi în spatele lui.

- Veteran, ha, Melnikov? Oh, atunci te rog, tu primul, am văzut ce poţi să faci cu o puşcă şi cred că e mai bine să te urmez.

- Estimare, două minute. Scorpia se întoarce cu vântul din pupa. Mamă! Ia uite acolo jos! Chiar ai stârnit roiul, Breanne!

Fugeau în lungul şirului de case, verificându-şi flancurile din mers. în mod clar era ceva acolo, dar Ardo nu putea vedea ce. Mişcări întunecate apăreau fugar în spaţiile dintre clădiri. Nu te opri să te uiţi, îşi spuse el, în contrapunct cu ritmul paşilor lui în alergare.

- Opriţi focul! Opriţi focul la zero-treizeci-cinci! Era glasul Breannei.

Ardo aruncă o privire la cadranul de navigaţie. Desigur, Breanne
fugea spre ei, cu arma pregătită. încă trei soldaţi o însoţeau, cu doi mai puţin decât atunci când o văzuse el, cu doar cincisprezece minute în urmă.

-Nu vă opriţi! Mişcaţi-vă! Doamna locotenent nu încetini în timp ce îi îndemna să înainteze. Aia-i prada, Littlefield?

-Da, să trăiţi!

Littlefield mări puţin pasul pentru a o ajunge pe Breanne. Ardo, încă ţinându-se de celălalt capăt al cutiei metalice, fu obligat să facă la fel.

-Bună treabă, sergent! Doamna locotenent se uită către deschizătura din capul străzii care se apropia rapid. Deci, pe cine cară Cutter pe umăr?

- Nu ştiu, să trăiţi. Un civil pe care l-a găsit încă respirând când au dat peste cutie.

- Păi, Cutter, se pare că ţi-ai salvat o prinţesă în viaţă. Un zâmbet se simţi în glasul Breannei. Ai grijă de ea, soldat. După ce ieşim de aici, vreau să vorbesc cu ea.

Ardo auzea ţăcănitul filtrat al focului de mitralieră gaussiană prin interfon. Cineva din apropiere trăgea rafale scurte.

-Contact, doamnă locotenent! Era Mellish. La dreapta!

- Îi văd şi eu! Bernelli acoperea din fugă partea stângă a retragerii. La naibal Ia uite cum se mişcaă.

Breanne se uită în sus din fugă.

- Scorpia! Care-i poziţia ta?

-Ajung la bază acum. Ţine-ţi pantalonaşii pe tine, doamnă locotenent, ajung acolo în... oh, la dracul Aşteptaţi.

Plutonul ţâşni de la adăpostul clădirilor înconjurătoare. Platforma de aterizare pentru livrări a Oazei se întindea peste tot în jurul lor. Câteva hangare şi depozite dărăpănate stăteau de o parte şi de alta. După potecile claustrofobice dintre clădiri, zona părea expusă şi vulnerabilă. Dincolo de platforma de aterizare, către sud, era o porţiune deschisă de ferme de umiditate şi drumul lung pe care îl urmaseră mai devreme pentru a ajunge la Oază. În depărtare, spre sud, Ardo vedea peretele vertical de stâncă al Bazinului. Sfârcul lui Molly era înceţoşat în depărtare şi putea distinge Vârfurile Peretelui de piatră. Chiar între ele, ştia el, se afla Scenic şi baza fortificată.

Părea că era la un milion de kilometri distanţă.

Soldatul William Peaches şi soldatul Amy Windom aterizau cu motoglisoarele Vultur în centrul zonei deschise. La începutul zilei, Vulturii fuseseră în număr de cinci. Acum erau doar doi.

-Littlefield! Melnikov! Doamna locotenent merse către Vulturii parcaţi în centrul platformei de aterizare. Ţineţi cutia lângă mine! Cutter! Adu şi civilul. Toţi ceilalţi, am nevoie de un perimetru de extracţie în jurul meu, acunil

Ardo vedea sacul de vânt de lângă câmpul de aterizare. Se tot uita spre sud şi spre crestele îndepărtate, unde se puteau găsi un prici curat, un duş şi, poate, siguranţă relativă. Ucisese de două ori într-o zi. Tânjea după inconştienţă. Dacă urma o procedură standard, căpitanul Marz trebuia să vină din acea direcţie.

Breanne se uita şi ea tot într-acolo, căutând pe cer o urmă de mişcare.

-Scorpia, strigă ea. Actualizare!

Infanteriştii Confederaţiei formară un cerc pe platforma de aterizare, îndreptându-şi armele spre exterior. Nisipurile Bazinului băteau pe întinderea plată, acoperind marcajele odată aşezate cu grijă. Ardo auzea şuieratul nisipului care se lovea de carapacea dură a armurii lui de luptă.

Nimic altceva.

-Scorpia. Glasul Breannei era calm. Suntem pe poziţie. Ce estimare

ai?

Canalul de comunicaţii pârâi cu paraziţi înfundaţi, volumul crescând automat pe măsură ce echipamentul se chinuia să audă un răspuns.

-Doamnă locotenent! Avem mişcare!

-Unde, Bernelli?

-Chiar pe lângă hangare, să trăiţi! Vin pe flancul de est, imediat după...

-Şi la vest, doamnă locotenent! Pe zei! Uite-i ce rapizi sunt!

-Scorpia! La naiba! Raportează! Breanne se întoarse iar spre sud.

Littlefield! îl vezi? A spus că era la un minut distanţă. Ar fi trebuit să îl vedem deja.

- Ar fi trebuit să fie deja aici, doamnă locotenent, răspunse Littlefield. Ceva nu-i în regulă aici, să trăiţi.

Breanne se uită iar spre sud.

- Scorpia! Răspunde, Scorpia! Care-i poziţia ta?

- Nu e acolo. Glasul lui Littlefield era încărcat în timp ce arăta spre sud. Dar văd ceva, să trăiţi.

Siluete întunecate începeau să se mişte la capătul sudic al platformei.

-Zergi, oftă Breanne. Ne taie calea.

Littlefield scutură din cap.

-Doamnă locotenent, mă gândesc...

-Nu eşti plătit să gândeşti, sergent! se răsti Breanne. Peaches şi Windom! încălecaţi! Toată lumea, pregătiţi-vă încărcătoare noi acum! Când dau comanda, motoarele Vultur deschideţi focul cu tot ce aveţi şi zburaţi drept peste linia zergilor de la sud. Săpaţi-mi un drum prin gândacii ăia. Restul, trageţi fără oprire, goniţi prin gaură şi nu vă opriţi. Treceţi prin ea şi nu vă opriţi pentru nimic în lume, s-a înţeles?

- Şi apoi, doamnă locotenent? Lui Esson îi tremura glasul un pic.

- Apoi fugi, băiete. Fugi spre bază şi nu te uiţi în urmă.

CAPITOLUL 10.
ÎNCERCARE.

- Astup golul, doamnă! Şopti răguşit Bernelli.

Parcă zgomotul mai puternic ar fi putut să distrugă cumva un moment fragil şi să aducă asupra lor zergii care se apropiau încet.

Vocea Breannei era rece şi calmă.

-Nu trageţi, la naiba!

-Ne izolează, doamnă locotenent!

-Gura, Mellish, se răsti Breanne. Peaches! Nu porneşti odată?

Ceea ce rămăsese din unitate se strângea tot mai mult în jurul locului în care stătea Ardo. Zidul violet de zergi, cu feţele blocate într-un hidos rânjet metalic, lovea cu ghearele în gol, nerăbdător în aşteptarea prăzii. Ardo se gândi brusc la pisica pe care mama lui abia dacă o accepta să se plimbe prin fermă. Într-o după-amiază, Ardo urmărise cu un amestec de groază şi de fascinaţie cum jivina altfel drăguţă încolţise un şoarece în ogradă şi se jucase cu prada prinsă în capcană de parcă ar fi fost o jucărie. În cele din urmă, pisica închisese fălcile peste capul ghinionistului animăluţ şi încheiase vânătoarea cu un prânz murdar şi sângeros. Totuşi, înainte să se întâmple, Ardo parcă îşi amintea de un zâmbet asemănător pe faţa pisicii.

Iar acum, el era... şoarecele.

Brusc, Vulturii prinseră viaţă gemând. Ardo vedea sudoarea apărând pe Peaches în timp ce arma tunul greu din faţă.

Glasul Breannei se ridică puţin. Poate că se uita şi ea la aceiaşi dinţi la care se gândea Ardo.

- Nu am toată ziua la dispoziţie, sol...

- Gata, doamnă locotenent! lătră Peaches. Suntem gata!

-Foarte bine. Breanne se întoarse încet, ridicând vocea peste zgomotul motoglisoarelor Vultur. Toată lumea-i pregătită? Peaches şi Windom: face-ţi o gaură! Acum!

Vulturii ţipară şi se legănară înainte, în timp ce conducătorii lor deschiseră acceleratoarele la maximum. Proiectilele ţâşniră din armele din faţă şi explodară în linia de zergi chiar în timp ce se apropiau de ea.

Zergii ţipară şi ei, vocile lor îngrozitoare ridicându-se indignate că prada avea neruşinarea să îi atace.

- Acum, infanterişti! ţipă Breanne.

Cercul exterior de zergi care se apropia tot mai mult, sări brusc spre interior, abătându-se asupra prăzii. Ghearele şfichiuiau prin aer, hotărâte să sfâşie armura, să facă sângele să ţâşnească şi să rupă carnea de pe oase.

Dar infanteriştii nu mai erau acolo. Ca unul, ţâşniră spre linia de explozii din faţa lor, conflagraţia portocalie umflată crescând cu fiecare secundă. Cu armele aţintite înainte la unison, traseră o coloană solidă de flăcări şi moarte, arzând şi spărgând şirul gros de zergi întărâtaţi.

- Nu vă uitaţi în urmă! Fugiţi, nenorociţilor! Fugiţi!

Ardo alerga lângă Littlefield, cutia de metal legănându-se între ei. Cu mâna liberă ţinea mitraliera gaussiană, agitând-o la întâmplare în timp ce scuipa distrugere peste tot în calea lui. Nu făcea nici un efort să ţintească - tot ce putea face, în timp ce gonea, era să lovească la nimereală şi să contribuie la măcelul care deja avea loc.

Aproape ajunseseră la zidul de foc pe care îl creaseră. Membre de zerg retezate şi lichid vâscos arzând cădeau în jurul lor.

- Trageţi! Fugiţi!

Ardo îl zări pe Cutter în stânga lui. Uriaşul liliac de foc înainta în forţă, cu civila atârnată pe umăr. Aceasta sălta la fiecare pas ca o păpuşă de cârpe. Cu mâna liberă, Cutter revărsa plasmă în şirul de zergi.

Flăcările se încolăciră în jurul lui Ardo când trecu linia. înaintarea devenise deja dificilă, pământul fiind alunecos de la organele rupte şi carbonizate ale zergilor. Cutia de metal i se lovea de picior, anunţându-l că l.ittlefield era încă acolo, fugind şi trăgându-l mai departe.

Un strigăt nepământesc se auzi pe canalul de comunicaţii. Continuă, un ţipăt sfredelitor de groază.

-Esson! Mamă, doamnă locotenent! L-au copleşit! Trebuie să...

-Fugi mai departe, Collins! E un ordin!

-Dar, doamnă locotenent, nu-l auziţi?

-Fugi, naiba să te ia! Nu te uita în spate!

Temperatura interioară a armurii de luptă a lui Ardo creştea cu fiecare clipă. Simţea cum palmele şi tălpile începeau să i se băşice. Brusc, dădu peste un zergling care stătea pe loc. Ardo ţipă, dar nu se opri, dărâmând jivina în goana lui, înainte ca fiecare să dispară din ochii celuilalt, în mijlocul infernului.

Fu şocat când, în clipa următoare, flăcările dispărură din vizeta lui plină de fum.

în faţă se afla întinderea lungă din sudul Bazinului. Sfârcul lui Molly. Vârful Peretele de piatră. Tot ce avea de făcut era să ajungă la buză. Tot ce avea de făcut era...

Răpăitul focurilor automate se auzi pe canalul de comunicaţii.

-Vin! Mă muşcă de fund! Oh, dumnezeii...

Un ţipăt se înfipse ca un ac în urechea lui Ardo. înainte să se stingă, încă două i se alăturară, fiecare unic în tonalitatea morţii.

-Continuaţi să alergaţi, câinilor! şuieră Breanne pe canalul de comunicaţii.

Glasul ei avea un ton pe care Ardo nu îl mai auzise. Era încordată sau doar speriată?

-Continuaţi să alergaţi şi nu vă uitaţi în urmă!

Instinctiv, Ardo se uită.

Zergii erau mai aproape decât crezuse el şi mai numeroşi decât îşi închipuise. De o parte şi de alta a infanteriştilor se întindea un covor de extratereştri care se revărsau peste teren, alergând spre el.

Ardo se împiedică la vederea lor. Littlefield, ţinând încleştat cutia atârnată dintre ei, ţâşni înainte. Doar faptul că tovarăşul lui trăgea de cutie îl făcu pe Ardo să rămână în picioare şi să se mişte mai departe.

- Mai fă asta o dată, puştiule, şuieră Littlefield între respiraţii, şi te laS în urmă.

Erau în spaţiu deschis acum, armura de luptă purtându-i încă o dată cu viteză incredibilă către panta abruptă a peretelui Bazinului. Ardo îşi aminti scurt cât de mult se distrase când traversaseră acelaşi teren şi coborâseră aceeaşi pantă doar cu câteva ore în urmă. Sau erau luni? În spaţiu deschis, măreau distanţa dintre ei şi zergii din spatele lor. Acum trebuia să urce în fugă panta. Ardo îşi dădu seama cu o tresărire că versantul vertical avea să îi încetinească puternic armura de luptă, dar nu avea să îi deranjeze pe zergii furioşi care îl urmăreau.

- Dom' sergent, gâfâi el. Arma e goală. Trebuie să reîncarc.

- Arunc-o, soldat. Littlefield chicoti cu gâtul uscat.

- Domnule?

- Aruncă arma. Littlefield era un războinic puternic, dar chiar şi antrenamentul lui nu putea face faţă goanei. Cuvintele îi erau întretăiate de respiraţie. Nu mai contează, fiule.

- Dar, domnule!

- Ştii... Ştii ce e... ce e în vârful stâncii de acolo? Ne aşteaptă un prici şi o masă caldă... pe mine... pe tine. Să stai jos... să stai după cel mai minunat... zid de apărare al Confederaţiei din câte ai văzut. Tu... turele de apărare automate. Buncăre. Cele mai frumoase buncăre... din câte ai văzut, pline... pline de soldaţi odihniţi care chiar vor.... să tragă la ţintă într-un zid de zergi mânioşi.

Ardo se uită iar în vârful stâncii. Aproape că vedea zidurile bazei lor din Scenic. Părea să fie la un milion de paşi de locul în care el continua să alerge cu atât de multă disperare.

- Aruncă arma, fiule, cârâi Littlefield. Dacă nu ajungem la buza bazinului... nici o muniţie din lume... în arma aia frumoasă a ta... nu o să îţi salveze fundul tău... sau pe al meu.

Ardo îi aruncă o privire lui Littlefield. Bătrânul războinic îi zâmbi gâfâind. Ardo observă pentru prima dată că Littlefield îşi aruncase deja arma şi încărcătoarele.

îşi aruncă şi el mitraliera, lăsă capul în jos şi continuă să fugă.

Peretele bazinului începea să urce în faţa lor. Terenul relativ neted ceda locul solului mai neregulat, care ducea la baza peretelui. Ardo se împletici înnebunit pe terenul tot mai abrupt, tălpile lui împingând din când în când în spate pietre desprinse. Urcuşul devenea mai greu cu fiecare pas. Versantul stâncii se înălţa deasupra lor. Armura de luptă era alimentată pentru multe lucruri, dar fuga nu era unul dintre ele.

Se împletici pe drumul de acces. Acesta mergea înainte şi înapoi pe versantul stâncii, într-o serie de serpentine care duceau la Scenic. Era singura cale de urcare pe stâncă.

Ardo riscă să mai arunce o privire în urmă. Infanteriştii puseseră o sută de metri între ei şi zergi. Nu avea să fie destul. Soldaţii erau nevoiţi să urmeze serpentinele, dar Ardo vedea deja că zergii nu se încurcau cu asta. Jivinele ca nişte gândaci se căţărau şi săreau peste pietre, aproape fără să le pese. Aveau să urce direct pe versantul de stâncă.

Şi altcineva observă.

-Infanterişti! Pregătiţi-vă să vă opriţi şi să trageţi!

Doamna locotenent Breanne avea de gând să se oprească şi să menţină poziţia.

-Melnikov, Littlefield, duceţi cutia la bază. Cutter! Urmează-i cu civilul! Asta e misiunea. Restul, rămânem aici şi ţinem piept cât putem. Poate că va fi destul.

- La naiba!

-Gura, Collins! Şirul ăla de pietre de la marginea şoselei! Toată lumea să ocupe poziţiile şi să se pregătească să tragă. Vocea Breannei era ca oţelul. Se hotărâse şi nimeni şi nimic nu ar mai fi putut să o facă să se răzgândească acum.

Plutonul, cu respiraţia tăiată şi obosit, ţâşni spre grupul de bolovani proeminenţi aliniaţi lângă drum ca nişte dinţi sparţi. Roiul zerg se revărsa spre ei.

-Littlefield! Tai-o de aici acum sau...

Un sunet clar se auzi dintr-odată în casca lui Ardo. După reacţia bruscă a membrilor plutonului, îl auziseră cu toţii.

Ardo, uitându-se atunci la faţa Breannei, o văzu căscând ochii. Ea ridică privirea. Ardo se uită şi el în sus şi zări o dâră de aburi arcuită şi strălucitoare întinzându-se pe cerul luminos.

-La pământ, soldaţi! Acum! strigă doamna locotenent.

Ardo, mai mult din reflex condiţionat decât pentru că se gândi, se aruncă la sol în spatele celui mai apropiat bolovan. închise ochii, fără efect.

Brusc, lumea deveni dureros de albă.

O clipă după aceea, simţi izbitura prin pământ. O trăise de multe ori înainte, dar tot mai era ceva să simtă o astfel de forţă primară, de netăgăduit, care îl zguduia până în adâncul sufletului. Venea, măreaţa fiară, iar pământul care se zguduia doar îi anunţa apropierea.

Unda de şoc a bombei nucleare tactice comprimase aerul din faţa ei într-un zid de forţă. Distanţa îi disipase efectul, dar tot era mortală. Trecu peste Ardo şi costumul lui de luptă, zgâlţâindu-l în armură până când el avu impresia că dinţii aveau să-i sară din gură.

Dura doar o clipă, ştia asta. Oricum, dura doar o clipă.

Apoi clipa trecu... Şi el era tot acolo.

Ardo se ridică în picioare, clătinându-se.

Avanpostul care fusese Oaza era acum ascuns sub norul roşu umflat - probabil era norul roşu umflat, îşi dădu seama Ardo. Şirul de zergi nu avusese nici un avertisment. Cei mai mulţi erau morţi de la unda de şoc. Puţinii rămaşi păreau să fie ori zăpăciţi, ori orbiţi de explozie.

Cu siguranţă, acum nu era momentul să se întrebe care dintre ele.

-Mişcaţi, soldaţi! strigă Brearme. Să mergem acasă până se prind porcii de zergi ce s-a întâmplat!

Ardo apucă mânerul cutiei metalice lovite şi se întoarse rânjind la sergentul Littlefield.

- Ce mai salvare uimitoare, nu, dom' sergent?
- Asta a fost? Spre surprinderea lui Ardo, figura lui Littlefield era posomorâtă. Să ducem cutia acasă. Am nevoie de un duş şi de priciul meu.

CAPITOLUL 11.
SOSIRE ACASĂ.

Se târâră peste creasta peretelui bazinului. Era un loc pe care Ardo se întrebase dacă avea să îl mai revadă. Pereţii Avanpostului Scenic, întunecaţi în lumina tot mai slabă, ţâşneau în sus din stratul de gresie. Dincolo de ei se aflau priciuri, duşuri, mâncare şi, mai mult decât orice, o formă de securitate. Centrul de Comandă se înălţa peste toate, atrăgându-l pe Ardo ca o sirenă. Balizele lui pâlpâitoare erau atât de frumoase, încât aproape îl făceau pe infanterist să plângă.

Breanne îi puse pe toţi la punct pe margine. Nu se făcea să se târască acolo ca nişte câini bătuţi, spunea ea. Îi alinie, îi apostrofă în termeni foarte clari să stea drepţi şi mândri că de nu, ea în persoană avea să le introducă ceva nefiresc în anatomia lor, ca să îi oblige să stea drepţi. Apoi, cu uşurinţă şi precizie îi conduse în marş către poarta de lansare a garnizoanei. Frica pe care o aveau faţă de ea le învinse oboseala. Ce mai rămăsese din unitate se apropie de complex ca un fel de paradă militară acoperită de praf. Dacă Breanne ar fi avut un steag, Ardo era sigur că deja l-ar fi fluturat.

Ardo îşi permise să arunce o singură privire în urmă. Uriaşul nor atomic se împrăştia peste Bazin, strălucirea lui mânioasă răspândindu-se spre est peste munţii roşii din depărtare. Fusese o lovitură în aer: o detonare la o altitudine stabilită care lovea ca un pumn orice se afla dedesubt. Rezultatul erau pagube fizice mai grave, dar şi o rată mai scăzută a radioactivităţii decât în cazul unei detonări la sol. Totuşi, Ardo se întreba dacă pomenise

cineva despre aceste lucruri coloniştilor care ar fi putut rămâne în calea norului mortal. Cel mai probabil, nu, hotărî el. Probabil că zergii sunt tot ce mai rămâne la est de aici.

Trupa lor era mult mai mică decât fusese mai devreme. Ardo număra capetele în timp ce mărşăluiau. Plutonul de infanterişti era redus aproape la jumătate. Ekrat, al doilea liliac de foc din unitatea lui, lipsea şi era probabil ori sfâşiat, ori făcut una cu pământul Bazinului undeva în jurul Oazei. Se părea că aceeaşi soartă o împărtăşeau şi Collins, şi Esson.

Cel puţin, spera să fie morţi. Era complet posibil, îşi dădu el seama, ca pentru unii dintre ei, bomba nucleară să fi distrus zergii din jurul lor şi să le fi sudat închizătorile armurii de luptă, dar să nu îi fi zdrobit complet sub unda de şoc. A fi sigilat în interiorul costumului de luptă, incapabil să te mişti pe o câmpie părăsită şi radioactivă... Durerea de cap îi revenea. Mai bine să nu se mai gândească.

Deci era încă o zi încununată de glorie pentru infanteriştii Confederaţiei. Jumătate dintre ei fuseseră lăsaţi în urmă, dar Ardo ştia că misiunea avea să fie marcată ca victorioasă. Nu, îşi dădu el seama, erau mai mult de jumătate. Motoglisoarele Vultur nu îi aşteptaseră să se întoarcă, dar îşi amintea că le pierduseră pe toate în afară de două, înainte de a fugi din Oază, şi nu ştia dacă vreunul dintre ele supravieţuise pentru a ajunge la garnizoană.

Glorie. Totul pentru o cutiuţă de metal care se lovea neîntrerupt de coapsa lui şi un singur civil atârnat pe umărul lui Cutter ca o păpuşă stricată.

Breanne şi rămăşiţele unităţii ei intrară pe poarta de est cu toată demnitatea pe care o puteau aduna. Apusul de soare puternic ruginiu contura pereţii metalici întunecaţi ai complexului garnizoanei. În timp ce se apropiau, simţea ceva nefiresc, ceva pe care Ardo nu putea pune un nume în mintea lui. Totuşi, în timp ce se apropiau de intrarea principală, Breanne trebuie să fi simţit şi ea ceva. Brusc, ridică pumnul stâng. Infanteriştii se opriră toţi deodată, îngrijoraţi.

Breanne stătu pe loc o clipă. Ardo nu îşi dădea seama dacă doamna locotenent se concentra sau era doar nehotărâtă.

-Breanne către centrul operativ Scenic, anunţă ea pe canalul de comunicaţii.

Tăcere. Asta era, îşi dădu seama Ardo. Nu auzise nimic pe canalul de comunicaţii în timp ce se apropiau de zid, în afară de trăncăneala lor.

- Breanne către centrul operativ Scenic. Răspundeţi, vă rog. Vântul se înteţea odată cu venirea serii, sunetul nisipului purtat prin aer şu- ierându-le pe lângă căşti. Ardo se uită la buncărele joase aranjate de o parte şi de alta a intrării. Crăpăturile negre fuseseră confortante cu doar câteva clipe în urmă. Şi-o imaginase pe fiecare plină cu trupe de pază gata să îi apere împotriva oricărui atac. Acum păreau ameninţător de goale şi de negre. încercă să vadă dacă avea loc vreo mişcare dincolo de fantele întunecate, dar era imposibil să îşi dea seama.

Infanteriştii schimbară priviri neliniştite.

Canalul de comunicaţii pârâi încetişor.

Breanne făcu semn plutonului să îşi pregătească armele. Doar atunci îşi dădu seama Ardo că nu mai avea mitraliera gaussiană. Dintr-odată, se simţi cam vulnerabil. îi aruncă o privire acuzatoare lui Littlefield, care încă ţinea celălalt mâner al cutiei metalice dintre ei. Littlefield nu observă, ochii lui cercetând pereţii tot mai întunecaţi ai garnizoanei.

-De ce nu răspund?

-Ar putea fi o problemă de comunicaţii.

- Ar putea fi? Şi dacă nu e?

Breanne se apropie de panoul cu tastatură de lângă poarta masivă şi încuiată. Avu nevoie de câteva încercări înainte de a reuşi să introducă o secvenţă potrivită pe care să o accepte poarta.

Ardo mai mult simţi decât auzi. Uriaşa poartă din terminalul principal al garnizoanei se înălţă încet, gemând. Breanne îşi ridică arma, dar rămase pe loc. Ceilalţi membri ai plutonului îi urmară exemplul.

-Mellish, Bernelli, pe poziţii! Mişcaţi-vă!

Cei doi infanterişti ezitară doar o clipă, apoi înaintară iute, cu armele de asalt gaussiene ridicate. Fiecare ocupă o poziţie de fiecare parte a terminalului întunecat, uitându-se prin cătările mitralierelor.

- Liber, doamnă locotenent! strigă Mellish cu o lipsă de convingere hotărâtă.

Uşa interioară a terminalului începu şi ea să se deschidă scrâşnind. Masa ei se ridică încet, dezvăluind centrul

complexului garnizoanei din spatele ei, scăldat în ruginiul tot mai închis al apusului de soare.

- Doamnă locotenent? întrebă Bernelli cu o undă de nelinişte în glas.

- Stai pe loc, soldat! Breanne păşi înainte, încercând să vadă dincolo de deschizătura îngustă. Acoperă-ne. Xiang, vii cu mine.

Breanne păşi în terminal, urmată de soldat. Amândoi fură înghiţiţi pe loc de coridorul întunecat, contururile lor profilându-se pe roşul tot mai închis al curţii complexului de dincolo. La fel de repede, cele două siluete revenіră la lumină, părăsind cotloanele terminalului.

- Toată lumea, mişcaţi-vă, strigă Breanne. Iute, soldaţi!

Ardo se uită încă o dată la Littlefield. Bătrânul veteran dădu din cap şi înaintă repede împreună cu restul plutonului.

Spaţiul liber de dincolo de terminal nu era decât un punct de adunare stabilit printre clădirile prea apropiate ale garnizoanei. Confederaţiei îi plăcea să îşi ţină bazele militare restrânse şi eficiente: cu cât era mai mică zona, cu atât mai uşor era să distribui resursele şi cu atât mai puţin teren aveai de apărat. Cel puţin, asta era doctrina însămânţată în toţi comandanţii. Rezultatul era, adesea, o amestecătură îngrămădită de structuri construite la o distanţă destul de mare, încât vehiculele de sol să poată trece printre ele. Când avea personal complet, asta făcea ca orice garnizoană confederată să fie ca un muşuroi de furnici, coridoarele ei înguste fiind pline de infanterişti, personal auxiliar şi de comandă, toţi grăbiţi să ajungă undeva.

Păşind şovăielnic afară din spaţiul terminalului, Ardo observă încă o dată că Garnizoana Scenic fusese dispusă ca oricare altă bază în care servise el vreodată, cu o simplă deosebire foarte vizibilă.

Nu era nimeni acasă.

Terminalul intra în spaţiul liber prin partea estică a zidului de apărare. Spaţiul liber servise ca zonă de aterizare pentru navele de desant. Câteva clădiri se înghesuiau pe marginea acestuia. Un şir neregulat de depozite de provizii fusese construit într-un puzzle bine restrâns pe laturile nordică şi sudică a careului. O pereche de turele de rachetă gemene se ridica deasupra lor în ambele părţi. Capetele lor de lansare încă se roteau, în timp ce sistemele de detecţie căutau automat. Spre vestul spaţiului

liber, chiar deasupra terminalului, se aflau cele trei unităţi ale garnizoanei pe care le părăsiseră atât de degajat în dimineaţa aceleiaşi zile. Un coridor lat chiar la sud ducea înapoi la masivul centru de comandă, al cărui vârf se putea vedea ridicându-se peste garnizoană. Părţile superioare ale centrului de producţie şi ale atelierului mecanic se zăreau ceva mai încolo. Două SCV -uri stăteau lângă o stivă de containere de provizii în partea de nord a careului. Totul era exact unde ar fi trebuit să fie.

-Mellish, dă un tur terminalului.

Glasul doamnei locotenent era calm şi scăzut. Ardo obişnuia să vorbească la fel cailor de la ferma tatălui său pentru a-i linişti când erau agitaţi.

-Să închidem uşa. N-are rost să fim luaţi prin surprindere din spate.

-Da, mormăi cineva prin canalul de comunicaţii. Mai ales când avem o grămadă de chestii care să ne ia prin surprindere în faţa noastră.

-Gata, Bernelli. Vocea Breannei rămase calmă, ca de gheaţă. Ai închis uşa aia, Mellish?

-Da, să trăiţi. Terminal asigurat.

-Parcă toţi s-ar fi ridicat şi ar fi plecat, murmură Xiang.

-Da, aprobă Littlefield, dar uite: înţeleg că au lăsat barăcile de provizii şi turelele - astea sunt toate construite aici - dar cazarma e mobilă. La naiba, chiar şi centrul de comandă zboară singur pe platformele repulsoare. Toate sunt unităţi mobile şi încă în stare bună, după cum arată. Dacă au evacuat, de ce nu au luat şi utilajele?

- Toate sunt întrebări bune, dar nouă ne trebuie răspunsuri. Breanne se hotărâse. Să cercetăm zona. S-ar putea să fie oameni captivi răniţi sau incapabili să comunice din alte motive. Ceva s-a întâmplat aici şi peste oricine daţi s-ar putea să fie cam neliniştit.

-Asta aşa-i!

- Nu vă agitaţi şi mai luaţi degetul de pe trăgaci, aţi înţeles? Nu vreau să se apuce nimeni să ciuruiască oamenii noştri doar pentru că nu ştim ce se întâmplă. Littlefield şi Melnikov, voi staţi cu mine. Cutter, ce mai face civila aia?

- începe să-şi revină, doamnă locotenent. Cutter o ţinea acum pe femeie în braţe. Pe lângă insularul uriaş, ea părea micuţă şi fragilă. Vreţi să o pun jos?

- Nu, e o staţie de prim-ajutor în centrul de comandă. Breanne era frustrată. Nu prea mai avea ce să comande. Acţionăm împreună, începem cu garnizoana din nord şi apoi...

- Doamnă locotenent, recepţionez mişcare!

- Unde, Bernelli?

- Pare că e cam la cincizeci de metri la doi-şapte-opt grade.

- Ăla-i centrul de comandă! Urmăreşte-o, Bernelli. Fiţi atenţi, soldaţi!

Glasul lui Bernelli devenea toi mai ascuţit în timp ce vorbea.

- Urmăresc... se mişcă spre sud.

- Suntem în spaţiu deschis aici, doamnă locotenent, şuieră Littlefield.

Breanne înţelese imediat.

- înaintaţi! Ocupaţi poziţii sub cazarma de la nord. Folosiţi trenurile de aterizare pentru adăpost. Mişcaţi-vă!

Plutonul ţâşni rapid prin careu. Ardo alerga pieziş lângă Littlefield, cei doi încă luptându-se cu acea cutie metalică între ei. Ardo se gândi în treacăt la barăcile de provizii aflate la câţiva metri distanţă de el. într-una dintre ele ar fi trebuit să se găsească o puşcă nou-nouţă pentru el şi o rezervă de muniţii proaspătă. în schimb, iată-l cum se ghemuia, ascuns în puţul de aterizare al unei cazărmi mobile, neavând nimic cu care să se apere în afară de înjurături, scuipat şi această cutie metalică idioată, care, din punctul lui de vedere, ar fi putut rămâne în Oază, să devină parte a uriaşului nor rotund care plutea spre est.

-Bernelli? Breanne vorbea încet, în ciuda faptului că armura de luptă păstra vorbele doar pe canalul de comunicaţii.

- încă urmăresc, doamnă locotenent. Se mişcă rapid. Cincisprezece metri pe raza două sute. Păstrează o linie spre est.

-Vine pe drum, mormăi Littlefield.

-Tot cincisprezece metri. Ar trebui să pot să îl văd...

Ardo se ghemui şi mai mult în spatele trenului de aterizare.

O singură siluetă, scăldată în lumina pe moarte a zilei, ieşi împle- ticindu-se în careu.

-Oh, la naiba\ scuipă Breanne.

Se ridică, deschizându-şi vizeta armurii de luptă şi ţipând peste careu.

- Marcus, ce mama naibii faci?

Silueta se întoarse. Uniforma nu îi mai era călcată sau curată. îşi pierduse pălăria obraznică, dezvăluind un cap cu păr ca de paie, care părea să iasă în toate direcţiile din proprie iniţiativă. Cu toate acestea, Ardo îl recunoscu drept tehnicianul care li se alăturase la plecarea din Scenic, doar cu o zi în urmă.

- Doamnă, oh! Sergentul Marcus Jans salută băţos. Bun-venit acasă, doamnă locotenent!

Breanne întoarse salutul lejer, apoi întrebă:

-Permiteţi să intrăm în garnizoană?

-Uh, doamnă?

- Bănuiesc că tu ocupi acest post, sergent. Altfel, până acum ne-ar fi întâmpinat cineva.

- Oh. Jans părea zăpăcit. Da, doamnă, cred că eu sunt... în afară de dumneavoastră... acum, adică.

- Atunci raportez că plutonul meu s-a întors dintr-o misiune încărcată de glorie în numele Confederaţiei. Glasul Breannei era obosit şi nervii ei începeau să îi dea un ton ameninţător.

Jans se uită pe lângă ea spre locul în care Ardo şi camarazii lui se fereau.

- Adică infanteriştii care se ascund sub cazarmă?

- Cam asta a fost cu întoarcerea noastră glorioasă, tună Cutter.

- Da, zise Breanne printre dinţi. Infanteriştii de sub cazarmă îţi cer permisiunea să intre în garnizoana ta, sergent, iar apoi vreau să ştiu unde naiba s-a dus garnizoana!

Jans clipi când ultimele cuvinte ale Breannei părură să îl facă să se clatine pe călcâie.

- Dar... dar, doamnă locotenent... credeam că dumneavoastră mi-aţi putea spune mie!

CAPITOLUL 12.
ORAŞ FANTOMĂ.

- Despre ce naiba vorbeşti, Tinker? Breanne nu avea nici un chef să ghicească. Mânia din vocea ei ar fi putut să îl topească pe sergentul tehnician în bocancii lui scofâlciţi.

- Păi, doamnă, doar s-au retras cu toţii, bâigui Marcus. Murdăria de pe faţa sergentului era brăzdată de dâre de transpiraţie care începeau să i se scurgă de la rădăcinile părului.

- Am crezut, dumneavoastră fiind în lanţul de comandă şi toate cele, că trebuie să ştiţi, asta-i tot.

Littlefield păşi către Breanne şi sergentul tehnician, trăgându-l pe Ardo mai aproape prin intermediul cutiei de metal care încă atârna între ei. Vorbi cu un glas scăzut, dar Ardo era prea aproape ca să evite să audă.

- Doamnă locotenent, se întunecă şi nu avem unde să ne ascundem. Privirea Breannei fusese fixată cu furie crescândă asupra lui Jans,
dar vorbele lui Littlefield reuşiră cumva să treacă de mânia ei. Dădu iute capul pe spate şi păru să vadă pentru prima dată cerul peste zidurile întunecate ale garnizoanei.

- Probabil că nu avem mult timp, şopti Littlefield spre pământ, dar cuvintele îi erau adresate doamnei locotenent.

- Postul a fost abandonat, anunţă brusc Breanne. Bănuiesc că e o greşeală. O lămuresc eu. între timp, Cutter...

-Da, să trăiţi.

- E o staţie de prim-ajutor în centrul de comandă. Du femeia acolo, leag-o de un prici şi apoi întoarce-te. Littlefield, ia-l pe Melnikov şi însoţiţi-l pe Cutter. Pune-l pe Melnikov să stea cu ochii pe cutia de comori şi pe femeie - dacă e în stare.

- O să se descurce, doamnă locotenent. Mă ocup eu de asta.

- Bine, vezi „să te ocupi" să primească o armă nouă şi să îţi iei şi tu una dacă tot te apuci de asta. Buzele Breannei aproape că zâmbiră. Apoi vă întoarceţi la mine. Trebuie să asigurăm un perimetru defensiv.

Cutter mârâi o dată şi schimbă poziţia femeii care încă gemea în braţele lui. Când vorbi, în glasul lui era dezamăgire.

-Nu o să fie prea mare distracţie la noapte, doamnă locotenent. Tocmai i-am bombardat pe zergi de i-am făcut bucăţele. Nu mai trebuie decât să chemăm autobuzul să ne ia. Războiul s-a terminat aici. Bărbatul mare scutură trist din cap. Nu, doamnă, nu o să mai fie deloc mare distracţie la noapte.

Littlefield îi aruncă o privire Breannei, dar dacă el căuta vreo reacţie, nu avu satisfacţia de a găsi vreuna.

- V-aţi primit ordinele. Doamna locotenent vorbi cu o răceală egală. Apoi se întoarse către sergentul tehnician. Cât despre tine, sergent Jans, tu stai cu mine. Am o grămadă de

întrebări pentru tine şi nu vreau să te pierzi înainte să îmi răspunzi la ele.

Noaptea cobora iute în timp ce se îndreptau spre infirmerie. Vântul bătea considerabil mai tare dinspre vest, gemând şi tânguindu-se printre clădirile complexului militar al Confederaţiei. Ardo se înfioră la auzul sunetelor. Clădirile părăsite păreau să se uite la el în timp ce mergea printre ele. Locul era prea liniştit pentru volumul uriaş de echipamente rămase aici. Oriunde se uita, era întâmpinat de imagini ale lucrurilor care se aflau la locurile lor, şi totuşi cumva greşite. Pământul de sub tălpile lui era bine bătătorit de şenilele şi repulsoarele diferitelor vehicule care îl călcaseră. Lumini puternice ardeau încă în fiecare dintre modulele pe lângă care trecea. O uşă de acces a unui depozit de provizii era deschisă, luminile din interiorul ei revărsându-se în stradă. Un încărcător SCV stătea înăuntru, forma lui vag umanoidă din metal şi plastic pregătită să ridice un modul de transport. Operatorul lui, totuşi, era de mult plecat, ca un spirit care îşi abandonase trupul fizic prin moarte. Oriunde se uita, se vedeau urmele bocancilor infanteriştilor care ar fi trebuit să meargă încă pe acelaşi sol, dar care lipseau, cumva. Acum existau aici doar ca fantome. Ardo nu era sigur dacă ar fi fost mai surprins atunci când ar fi văzut pe cineva sau de lanţul constant de situaţii în care nu vedea pe nimeni.

Drumul principal de acces cotea în spatele cazărmii sudice, curbându-se pe terenul plat către Centrul de Comandă uriaş. Clădirea era masivă, la fel de lată pe cât era de înaltă, sugerând prin forma generală un sferoid metalic aplatizat. În mod evident, fusese construită pentru funcţionalitate, nu pentru estetică. Probabil că vreun proiectant tehnic confederat din departamentul de cercetare şi dezvoltare avusese la un moment dat o legătură pasională cu acest model, dar era singurul care îl aprecia. Centrul de Comandă era tot ce trebuia. Uriaşe gheare repulsoare de aterizare susţineau masa principală a structurii, picioarele lor de susţinere groase dispărând în guri de protecţie largi. Plăci albative exterioare întăreau fuzelajul blindat. Deasupra acestora, la un nivel cu trei etaje mai înalt decât solul, o multitudine de turnuri de observaţie, antene, cupole de senzori şi altă aparatură tehnică erau aranjate în ceea ce părea observatorului obişnuit a fi un haos total. Deasupra tuturor

stătea Centrul Operativ, un bloc blindat cu ferestre pe toate părţile, care domina întreg complexul. Luminile străluceau puternic prin acele ferestre, dar nu era nici o mişcare în spatele lor, din câte putea vedea Ardo.

Rampa principală de acces la Centrul de Comandă fusese coborâtă, braţele hidraulice fiind complet extinse în fiecare parte. Cala de comandă principală era bine luminată, dar Ardo nu se putu împiedica să aibă impresia că intrau în gura unei uriaşe fiare negre.

Strălucirea calei fu de ajutor totuşi, odată ce intrară în ea. Cu cât mai puţine umbre, cu atât mai bine. Cala principală se înălţa deasupra lor prin două punţi. La stânga şi la dreapta lui, Ardo ştia că Centrul de Comandă avea procesoare de gaz şi de minereu, care erau inima ce susţinea orice bază de comandă mobilă. Masa lor ocupa cea mai mare parte a spaţiului intern al Centrului de Comandă.

Deasupra, înghesuită în spaţiul dintre masivele procesoare, era cala de întreţinere a SCV -urilor. „întreţinere" era un termen cam nepotrivit: fabricatoarele de la acel nivel puteau crea un SCV de la zero, folosind doar debitul procesorului de minerale. Câteva Vehicule de Construcţie Spaţială T-280 atârnau suspendate de rastelele lor de producţie de deasupra. Se legănau încetişor. Ardo trebui să îşi readucă aminte că, probabil, sistemul de ventilaţie reuşea să mişte costumele.

Observă că enervanta lui durere de cap revenise. Littlefield continuă să înainteze către liftul de la capătul calei. Ardo ţinu pasul cu el în timp ce ducea cutia metalică. Amândoi se întoarseră când păşiră pe platforma liftului. Cutter, încă ţinând în braţe femeia, li se alătură, iar apoi Littlefield activă liftul.

în timp ce urcau, Ardo încercă să observe mai bine femeia. încâlceala deasă a părului ei lung şi murdar fu prima lui impresie. Faţa îi era întoarsă de la el, spre pieptul lui Cutter. Purta salopeta nelipsită pentru un muncitor colonist, probabil o lucrătoare la proiectele inginereşti sau de recoltare de apă ale Oazei. Talpa unuia dintre bocancii ei era parţial ruptă de partea din piele. I se păru un lucru ciudat, având în vedere tot ce trebuie să li se fi întâmplat tovarăşilor ei din acel oraş-avanpost.

Cel puţin, acum că oraşul plutea într-un nor roşu strălucitor către est, nu mai trebuia să se ducă acolo să strângă morţii.

Să strângă morţii?

Expresia îi rămase în minte, dar nu îi putea alipi nici o semnificaţie, în plus, capul îl durea prea mult ca să se mai gândească la asta. Mai bine să îşi vadă de sarcina actuală şi să lase restul.

Liftul urcă iute în puţul de deasupra, apoi se opri la Nivelul 3. Cutter se întoarse cu femeia şi o purtă pe coridorul îngust. Era o acţiune grea, mai ales în uriaşa armură de liliac de foc, dar Cutter reuşi să o facă fără mari dificultăţi. Părea să poarte armura ca pe o a doua piele.

-Să mergem, îl îndemnă Littlefield cu un ghiont în cutie care se transmise în coapsa lui Ardo. Acesta se desprinse din gândurile lui şi începu să înainteze pe coridor.

Infirmeria era bine înconjurată de restul Centrului de Comandă. Se afla aproape exact în centrul structurii. Aici nu se găseau tancuri de regenerare sau, de fapt, mai nimic din ce ar fi putut considera cetăţenii Confederaţiei ca fiind echipament standard pentru o unitate medicală. Infirmeria era mai mult o staţie de prim-ajutor, un loc de oprire în călătoria unui infanterist rănit, care să îl ţină destul de mult în viaţă pentru a putea ajunge la o îngrijire şi facilităţi mai bune.

Câteva priciuri erau montate pe un perete. Cele mai multe dintre ele erau făcute ordonat şi curat în stilul tradiţional al infanteriştilor. Totuşi, unul era răvăşit, cearşaful căzându-i lejer pe podea.

Cutter intră în cameră, corpul lui uriaş părând să umple cea mai mare parte din ea. Găsi un prici în mijloc care părea să corespundă pretenţiilor lui şi puse jos femeia care gemea. Bărbatul mare reuşi, în cele din urmă, să îşi ridice vizeta tocmai când Ardo şi Littlefield intrau în cameră. Ardo vedea sudoarea revărsându-se pe faţa smeadă a insularului.

-Asta n-a fost bine, pufni el.

îşi desfăcu iute mănuşile şi îşi eliberă mâinile. în câteva clipe strângea legăturile patului în jurul braţelor, pieptului şi picioarelor femeii fără cunoştinţă.

- îmi trebuie mai mult exerciţiu. Trebuie să lucrez mai mult.

Ardo surâse şi scutură din cap. Cutter tocmai alergase câţiva kilometri cu acea femeie fie în spate, fie în braţe. Chiar şi cu ajutorul costumului, aceasta era o performanţă remarcabilă. Ardo zâmbea la gândul că pentru Cutter acesta era un semn de slăbiciune.

Littlefield îi făcu semn lui Ardo spre dreapta. Pe peretele opus priciurilor se afla un birou cu un scaun.

Littlefield se opri.

- Ca să vezi!

Ardo şi Littlefield se opriră amândoi.

Biroul era curat şi ordonat, în afară de o ceaşcă de cafea parţial vărsată şi un sandviş pe jumătate mâncat.

Cutter se uită şi el o clipă, apoi îşi întinse mâna masivă şi luă ceaşca.

- încă e caldă, spuse el, apoi bău cafeaua dintr-o singură înghiţitură.

Ardo şi Littlefield se holbau la el, uimiţi.

- îi mai trebuie zahăr, medită Cutter în timp ce strângea rămăşiţele sandvişului şi începea să şi le îndese în gură. Restul cuvintelor abia i se mai distingeau prin pâine. Mă duc afară. Dacă aveţi nevoie de ceva, strigaţi. Sunt sigur că o să vină cineva.

Cutter îşi luă mănuşile de luptă şi păşi afară din încăpere, uşa infirmeriei alunecând şi închizându-se în urma lui.

Littlefield îi întoarse lui Ardo privirea uluită, apoi cei doi bărbaţi izbucniră într-un hohot de râs sănătos.

-Incredibil, suspină Ardo printre râsete.

-Nu, nu chiar, răspunse Littlefield bine-dispus. Nu-i chiar aşa de rău după ce ajungi să îl cunoşti.

Ardo se aşeză în scaunul de la birou, lucru nu prea uşor de făcut în costumul de luptă.

- îl ştii?

- Sigur, zise Littlefield în timp ce se aşeza pe marginea biroului. A servit sub mine o vreme. Stilurile noastre nu s-au potrivit prea bine. Cred că stilul meu nu s-a potrivit prea bine cu o mulţime de oameni.

Ardo nu găsi nimic de spus în tăcerea care urmă.

-Păi, continuă Littlefield uitându-se în altă parte, e o infirmerie drăguţă, dar eşti de serviciu. Serviciu de gardă, dacă stau să mă gândesc. Uite cutia - ce naiba o fi trebuind să fie - şi nu cred că femeia o să îţi dea bătaie de cap. Totuşi, ţine deschis canalul de comunicaţii şi orice ai face, rămâi treaz! Mă duc să caut două mitraliere bune şi munţii noi. Breanne vrea să stabilească gărzile, apoi o să ne ocupăm de ceva haleală. Mă-ntorc într-o clipă.

- Sigur, dom' sergent, dădu Ardo din cap. Nu conştientizase cât de obosit era până să se aşeze. Am înţeles.

Littlefield zâmbi.

- Tot te mai deranjează capul?

Ardo dădu încetişor din cap, aprobator.

- Puţin.

-Cred că resocializarea trece, până la urmă. Şi, hei, acum eşti veteran. Ai ucis pentru prima dată şi ai trăit să vorbeşti despre asta.

Zerglingul zvâcnea în faţa lui. Un ochi negru şi gol al fiarei se holba la el.

- Şi Dumnezeu a spus: Lăsaţi apele să aducă din belşug creatura mişcătoare care are viaţă...

Ardo se sufoca.

Ardo se încruntă brusc şi se uită în altă parte.

- Da, să trăiţi.

Littlefield se încruntă puţin.

- O să fie bine, puştiule. Nu lipsesc mult.

Sergentul se ridică şi merse hotărât către uşă. Aceasta îi făcu pe plac, alunecând din faţa lui şi apoi închizându-se după ce el trecu. Ardo luă o gură mare de aer.

Nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Nu îşi putea închipui nimic mai groaznic decât să fie lăsat cu gândurile lui.

- Nu o să te părăsesc niciodată, îi spuse el. Grâul foşnea în jurul păturii pe care stăteau.

Se prăbuşea în ochii ei albaştri strălucitori. Auriu...

Ardo se ridică. Trebuia să îşi găsească ceva de făcut. Capul îi zvâcnea iar.

Femeia de pe prici nu părea să o ducă mai bine. începea să se zbată ameţită în legături, gemetele devenindu-i mai puternice.

Ardo se apucă să caute iute prin dulapurile de pe pereţii infirmeriei. Udă un prosop în chiuveta din zid şi se apropie de femeie.

- Uşurel, domniţă, rosti Ardo pe un ton liniştitor. Nu-ţi face nimeni rău.

Capul femeii se agită dintr-o parte în alta sub nimbul de păr încâlcit şi murdar. Zbaterile ei deveneau mai puternice cu fiecare clipă.

- Hei... uite, domniţă, trebuie să te linişteşti. Suntem aici să te ajutăm. Nu mergea. Ardo o apucă pe femeie de umeri şi o scutură. încetează! Ascultă-mă!

Dintr-odată, femeia încetă să se mai zbată.

- Eşti în siguranţă acum, suspină Ardo când îi eliberă umerii. Ridică iar prosopul umed şi încercă să dea deoparte părul care acoperea faţa femeii. Eşti în Garnizoana Confederaţiei din Scenic. Nimeni nu o să...

Glasul i se pierdu.

Auriu.

Clipi, apoi scutură din cap.

Femeia se holbă la el din prici.

Nimbul purului ei lung şi strălucitor juca uşurel în adierea caldă şi blândă care bătea peste lanurile de grâu.

Lacrimile se adunară pe neaşteptate în ochii lui Ardo.

- Melani? Melani! Tu eşti! Doamne, e un miracol! Un miracol!

Copleşit, Ardo apucă drăgăstos capul femeii în palme.

îşi apropie buzele de ale ei.

Femeia ţipă.

CAPITOLUL 13.
MERDITH.

Ardo sări în spate, ca lovit de un şoc electric. Capul îi bubuia.

-Melani! Te rog, încetează! Eu sunt!

Femeia ţipă iar, cu ochii măriţi de frică.

Ardo ridică mâinile, încercând să o liniştească. Ochii îl înţepau, umplându-se de lacrimi. Capul îi zvâcnea, aproape orbindu-l şi el.

- Te rog! Nu-ţi fac rău. Eşti zăpăcită... Şi... rănită. A trecut atât de mult, eu...

- Lasă-mă, nenorocitule! Dinţii femeii clănţăneau în timp ce se lupta să îşi controleze frica. Unde naiba sunt?

-Eşti la infirmeria de la... uh... de la... Ardo se strâmbă din cauza durerii care îi explodă în craniu. îi era greu să gândească. De la Garnizoana Scenic... de pe Mar Sara. Este un avanpost al Confederaţiei...

Ea se zbătu iar în legături, zgâlţâind cadrul metalic al priciului montat în perete. Cutter îşi făcuse bine treaba. în câteva clipe, epuizată, zăcea pe spate gâfâind.

- Te rog, Melani. Ardo clipi pentru a-şi stăvili lacrimile. Se luptă cu legăturile mănuşilor lui, încercând cu disperare să le scoată în timp ce vorbea. Dacă ai şti cât de mult am visat la asta... ce dor mi-a fost de tine. Ţi-am văzut faţa de mii de ori în mulţime...

Ea se întoarse cu faţa la el, clipind încă, luptându-se să rămână conştientă.

- Aceasta este o bază confederată?

- Da! Cu o expresie îndurerată, Ardo păşi spre ea. Oh, Melani, dacă ai şti ce rău îmi pare...

Femeia strigă la el din toţi rărunchii.

- Dacă mai faci un pas, nenorocitule, te omor!

Ardo se opri, îngheţat, incapabil să înainteze sau să se retragă. Durerea tunătoare din cap îl copleşi. Scoase un singur ţipăt sugrumat şi se prăbuşi la podea, scâncind incontrolabil. Amintirile se revărsară şi îi învăluiră mintea. Câmpuri aurii. Păr auriu. Ţipete şi sânge stacojiu.

Trecu ceva timp până îi auzi iar glasul, vorbindu-i încet acum.

- Hei, soldăţelule, e în regulă. Linişteşte-te, o să fie bine.

Ardo se uită prin pâcla de lacrimi.

- Ia-o încet, da? Vorbim... doar vorbim... da? Te ajut să fie mai bine. Ne-am înţeles?

Ardo dădu încetişor din cap. Era istovit, şezând inofensiv în costumul lui de luptă pe podeaua infirmeriei, cu spatele sprijinit de birou.

- E bine. Vocea femeii era calmă şi atentă, ca şi cum ar fi convins un sinucigaş să se depărteze de marginea stâncii. Tu stai acolo şi o să vorbim un minut să lămurim asta, da?

Ardo dădu iar şovăielnic din cap.

- Pe mine mă cheamă Merdith. Pe tine?

Ardo inspiră suspinând.

- Uită-te la mine.

Ardo nu ştia dacă avea putere să o facă.

- Oh, Melani...

- Uită-te la mine, spuse Merdith cu ceva mai multă forţă.

Ardo ridică privirea.

-Uită-te cu atenţie la mine. Merdith stătea nemişcată, aţintindu-şi ochii ei negri asupra feţei lui Ardo. Uită-te la părul meu... uită-te la el. Ăsta e părul lui, hm, Melani?

Ardo se chinui să se concentreze.

-Uită-te la el... priveşte-l. Ăsta e părul lui Melani?

Părul era diferit. Era în mod evident mult mai întunecat, chiar şi fără murdărie. Părul lui Melani era atât de minunat de frumos şi...

- Ochii mei, ordonă iar Merdith. Ăştia sunt ochii lui Melani?

Ardo îşi mută privirea în ochii întunecaţi, aproape negri, ai femeii.
Erau ca bazine adânci într-o peşteră. Ochii lui Melani erau de un albastru atât de strălucitor...

Ardo se uită în altă parte.

- Nu... nu sunt ochii lui Melani.

- Salut. Mă cheamă Merdith, încercă femeia încetişor încă o dată. Pe tine cum te cheamă?

- Ardo... Ardo Meln... soldat Ardo Melnikov, doamnă. Ardo tot nu se putea uita la femeia de pe prici. Eu... îmi pare foarte rău, doamnă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Vă rog... să îmi acceptaţi scuzele.

- Nu-i nimic, soldat, nu s-a întâmplat nimic rău. Merdith se uită la tavan, gândindu-se înainte de a vorbi. Eşti un resoc, nu?

- Doamnă? Zvâcnetul din capul lui Ardo plecase pentru o clipă, dar revenea cu hotărâre.

- Un resoc - resocializare neurală - antrenament prin suprapunerea amintirilor, da?

-Da... cred că asta mă face un „re-şoc" sau cum i-ai zis. Dintr-odată, Ardo era iar foarte obosit. Uite, doamnă, am spus că îmi pare rău pentru ce am făcut şi am vorbit serios. Acum... păi, poate ar fi mai bine dacă nu am mai vorbi.

îşi adună mănuşile de luptă şi se ridică de pe podea. Tot nu reuşea să o privească iar. Trecu în cealaltă parte a biroului, încercând din răsputeri să fie singur.

Dar nu era niciodată singur, mai ales acum. Fantomele din minte continuau să îl chinuie. Ideea de a sta şi a-l aştepta pe Littlefield să revină era un chin. Avea nevoie de altceva la care să se gândească, altceva care să îi ocupe mintea decât gândurile negre fără rost care erau întotdeauna doar la o clipă distanţă de a-l copleşi.

Cutia metalică se afla în faţa lui.

Comoara care aproape îi adusese moartea - care deja îi omorâse pe alţii.

Iată o ghicitoare cu care să îşi ocupe mintea. Cutia avea două mânere de fiecare parte. Ceea ce părea să fie partea de sus era ţinută de şase mecanisme cu zăvor separate. Nu erau încuiate - ceea ce i se părea lui Ardo o invitaţie destul de rezonabilă să le deschidă.

Se întinse şi desfăcu primul zăvor.

-Eu, hm, n-aş face asta în locul tău.

Ardo ridică privirea. Merdith încă era legată de prici. Vorbea cu Ardo, dar ochii îi erau aţintiţi asupra cutiei.

-De ce nu? întrebă Ardo pe un ton sec.

-Păi... s-ar putea să nu vrei să ştii ce e înăuntru.

Ardo pufni, apoi deschise al doilea zăvor.

Merdith tresări vizibil.

-Vorbesc serios, soldăţelule.

-Sigur că da, oftă Ardo, deschizând nepăsător al treilea zăvor.

Glasul lui Merdith căpătă uşor mai multă ascuţime şi hotărâre.

- Există o veche legendă de pe pământ despre o femeie pe nume Pandora. Ai auzit-o vreodată, soldăţelule?

- Da, răspunse Ardo enervat. Al patrulea zăvor îi dădea de furcă. Părea să se fi blocat. Nu suntem toţi prostovani în colonii. Am studiat mitologia la şcoală.

Ardo mârâi şi al patrulea zăvor se desfăcu.

- Acolo ai cunoscut-o? întrebă iute Merdith. Acolo ai cunoscut-o pe Melani?

Ardo se opri.

-Despre ce naiba vorbeşti, doamnă?

-Melani, te întreb despre Melani. Merdith îşi umezi buzele neliniştită. Eu doar... doar voiam să ştiu unde ai cunoscut-o, atâta tot.

-Uite, hm...

-Merdith. Eu sunt Merdith.

- Da. Uite, Merdith, asta a fost de mult pe o planetă de care probabil nici nu ai auzit şi de care probabil nici nu ţi-ar fi păsat chiar dacă ai fi auzit. Ardo clătină din cap, căutând următorul zăvor. Chiar nu mai contează.

- Ce s-a întâmplat acolo? insistă Merdith. Ce s-a întâmplat cu Melani?

O durere ascuţită explodă în spatele ochiului drept al lui Ardo Tresări.

-Spune-mi... spune-mi ce s-a întâmplat cu ea.

O văzu în spatele lui. Zergii atacau cu furie acum. Nava de desant le fura prada. Ardo era îngrozit de cât de repede fusese despărţită în două marea masă de oameni - secerată ca grâul sângeriu de pe ogor. Zergii erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se înfioră.

-Nu contează... N-ar trebui să întrebi...

- Vreau să ştiu, insistă ea. Ce îţi aduci aminte, soldăţelule? Ce vezi în minte?

Erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se luptă şi lovi. Ţipă.

Trei hidralisc o înhăţară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulţimii.

- Ce vezi?

-Lasă-mă în pace!

- Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Gloata înnebunită îl împinse mai departe în navă.

Merdith îl îndemnă iar.

-Spune-mi!

- E moartă, bine? tună Ardo. E moartă! Zergii ne-au atacat aşezarea. Confederaţia a venit să ne evacueze şi eu am încercat să o salvez, dar am dat greş, da? Am încercat... am încercat să o bag în nava de desant, dar mulţimea era între noi... Şi eu... Şi eu n-am putut... chiar n-am putut...

Vocea lui Ardo se pierdu. Spre surprinderea lui, îşi văzu propria tristeţe oglindită în ochii lui Merdith.

- Oh, soldăţelule, rosti ea încetişor. Asta ţi-au spus? Asta crezi tu?

Canalul de comunicaţii îi piui în cască, sunetul auzindu-se în cameră.

Undeva în mintea lui, Ardo îl recunoscu, dar nu putu face nimic să răspundă.

- îmi pare atât de rău pentru tine, soldăţelule.

Canalul de comunicaţii sună încă o dată. Ce încerca să-i spună femeia?

Canalul de comunicaţii sună pentru a treia oară.

- Ai de gând să răspunzi? întrebă Merdith.

Ardo se scutură de gândurile neclare şi comută canalul pe comunicaţii deschise.

- Aici Melnikov.

-Aici Littlefield. Eşti bine, fiule?

Merdith continua să îl privească pe Ardo. Infanteristul devenise mai mult decât bănuitor în privinţa femeii. Păşi înapoi în spatele biroului, sperând ca femeia să fie prea departe pentru a putea trage cu urechea la canalul de comunicaţii.

- Da, domnule sergent, suntem bine aici.

- Suntem, nu ? Ei, am găsit pentru noi două Impaler C-14 foarte noi şi foarte curate. Vin imediat la tine. Care este starea prizonierei noastre?

- E vorbăreaţă, răspunse Ardo atrăgând un zâmbet ironic din partea femeii.

- Păi, să sperăm că rămâne aşa. Doamna locotenent vrea să-i fie aduse atât cutia, cât şi civila în camera operativă de îndată ce ne întâlnim. Acum sunt la intrarea în Centrul de Comandă. Littlefield, terminat.

Ardo trecu încă o dată canalul de comunicaţii în standby şi începu iute să închidă zăvoarele cutiei.

- Sper că vom mai avea ocazia să stăm de vorbă, soldăţelule. Vorbele lui Merdith erau mieroase. Ştiu ceva ce ar trebui să ţi se spună despre soarta lui Melani.

- N-ai de unde să ştii nimic.

- Dar ştiu.

- Cum ar fi?

- Că e o minciună, soldăţelule. Totul e o minciună.

CAPITOLUL 14.
REZULTATE SLABE.

- Hei, Melnikov, doamna locotenent vrea să fim la camera operativă în... Melnikov, ai păţit ceva?

Ardo abia dacă îl observase pe Littlefield intrând pe uşă. încă se uita fix la Merdith, mijind ochii.

-Ce-ai spus?

Littlefield crezu că vorbele lui Ardo îi erau adresate.

- Am zis că doamna locotenent vrea să fim în camera operativă. Ce n-ai înţeles?

Sergentul îi aruncă lui Ardo o nouă mitralieră gaussiană C-14. Era încurajator să îi simtă greutatea în mână. Fără să gândească, Ardo verifică piedica, observă numărul gloanţelor de pe încărcător şi armă carabina. Era bine să facă ceva fără să gândească.

- Cum se simte femeia? Sergentul îşi aşeză cu grijă noua armă pe cutia metalică, apoi merse iute la priciul de care Merdith rămăsese prinsă. Oh, văd că te-ai trezit, doamnă. Cum te simţi?

-Legată, răspunse sec Merdith.

Littlefield râse pentru sine în timp ce îi verifica dilatarea pupilelor.

- Ei, văd că nu ţi-ai pierdut umorul. Ai ceva rupt? Vreo încheietură sucită?

-Sunt transportabilă, răspunse Merdith.

- Da, dar fac pariu că eşti greu de mişcat, chicoti Littlefield în timp ce se lăsa pe spate. în regulă, domniţă, acum o să te dezleg. Doamna locotenent vrea să schimbe câteva vorbe cu tine. N-ai de ce să-ţi faci griji - tocmai te-am scos dintr-un loc urât şi asta e rutina, înţelegi?

Merdith dădu aprobator din cap.

- Deci nu o să-mi dai bătăi de cap, da?
- Şi dacă aş face-o? pufni Merdith.
- Păi, amândoi avem puşti foarte mari, doamnă.
- Aşa zic toţi, râse la rândul ei Merdith. Nu o să fac probleme, sergent, şi vreau foarte mult să vorbesc cu doamna locotenent. O să fiu politicoasă.
- Asta voiam să aud, zise Littlefield pe un ton plăcut, în timp ce începea să desfacă legăturile priciului. Sunt sigur că vom fi cu toţii foarte buni prieteni de îndată ce o să lămurim câteva chestii. Nu-i aşa, Melnikov?
- Să trăiţi, da, să trăiţi, răspunse Ardo automat. Undeva în adâncurile creierului său, nu era aşa de sigur.

Littlefield termină de desfăcut ultima legătură de la gleznă şi apoi făcu un pas mare în spate.

- Speriat? spuse Merdith când se ridică în capul oaselor.
- Precaut, doamnă, răspunse Littlefield, întinzându-se în spatele său şi luându-şi arma. Doar precaut.

- Şi cufărul comorii, cum rămâne cu el? Lui Ardo, vocea lui Merdith îi sună degajată într-un mod foarte studiat şi periculos. Vine şi el cu noi?
- De ce te interesează asta? Littlefield miji ochii.
- Am grijă de cutiuţa asta de ceva vreme. Să spunem că am devenit cam apropiate.

Merdith se lăsă să alunece de pe marginea priciului, încercând cu grijă să stea în picioare. Totuşi, piciorul stâng i se îndoi într-un fel greşit şi fu nevoită să se prindă pentru a nu cădea.

- Sunteţi rănită, doamnă? întrebă Littlefield.
- Doar în mândrie. Merdith îşi ridică talpa pentru a cerceta bocancul distrus. Şi asta era perechea mea favorită. Ei, cum obişnuia mama să spună, „Descurcă-te sau stai fără". Crezi că putem găsi nişte bandă adezivă pe undeva pe aici, dom' sergent?

-Bandă adezivă? Littlefield râse. Nu-i cam demodat?

- întreabă un inginer, zise Merdith în timp ce şchiopăta spre uşa infirmeriei. Poţi să repari orice cu bandă adezivă.

Sala operativă se afla chiar în vârful Centrului de Comandă. Marele Proiectant - oricine era el - hotărâse să o facă sub forma unei cutii mari cu blindaj în pantă şi un inel de ferestre din transoţel care înconjura întreaga cameră. Un ofiţer putea vedea în toate direcţiile prin acele ferestre mergând pe o platformă înălţată care înconjura camera pe toate cele patru laturi.

Totuşi, punctul principal al sălii operative era podiumul de comandă, o platformă circulară înălţată aflată în centrul încăperii. De aici, echipa de comandă principală putea monitoriza activităţile nu doar prin ferestre, ci şi de la diferitele staţii din camera operativă.

Consolele de comandă erau situate pe partea de dedesubt a pasarelei, dar şi pe podiumul de comandă. Acestea puteau monitoriza aproape orice aspect al operaţiunilor pe care o bază de la distanţă a Confederaţiei le-ar fi putut îndeplini. Rareori erau folosite toate odată. Le erau îndepărtate husele pentru transport doar atunci când necesităţile misiunii bazei o cereau. Se spunea că îţi puteai da destul de bine seama ce sarcină primise o bază doar ştiind care console fuseseră descoperite.

Când platforma liftului îi aduse pe Ardo, Merdith şi Littlefield în sala operativă, Ardo fu surprins de numărul de console încă

acoperite de husele de transport. Nu fusese în Scenic destul de mult pentru a se uita ceva mai mult la bază - doar la cazarmă, de fapt, înainte de a fi trimis în misiunea de dimineaţă. Când ieşi din lift împreună cu Littlefield, o privire rapidă aruncată în jur îi spuse că baza nu însemna mai nimic în plus în afară de cazarmă. O consolă de fabrică era deschisă împreună cu cea de atelier de lângă ea. Se părea că puteau face chestii simple aici, dar nimic mai mult. O singură staţie de aprovizionare era şi ea descoperită. El era mai interesat de ce lipsea acele console care erau încă acoperite şi nefolosite. Armament, Inginerie şi sprijin la Tribord erau încă închise. Mai important, controlul rafinăriei rămăsese închis, ceea ce însemna că nu aveau nici un mijloc de a-şi produce gazul care să alimenteze orice echipament mai mare. Nu se puteau baza decât pe ce mai rămăsese în depozitele de provizii. Cel puţin, exista o consolă pentru care se bucura că era încă închisă: se părea că aici nu exista nici o Academie.

Nu prea ai cu ce să lucrezi, se gândi Ardo. De ce mai e baza asta aici? se întrebă el.

Doamna locotenent Breanne stătea cocoşată peste masa de comandă de pe podium. Cutter era în apropiere, atent la instrucţiunile Breannei, în timp ce ea arăta la ecranul de suprafaţă de pe masă.

- Gardul de apărare se întinde doar trei sferturi în jurul bazei. Se termină aici... Şi aici... - Breanne arătă iar la ecran - în vârful acestui versant de stâncă. E o coborâre de cam zece metri drept în jos şi apoi încă şase metri de ţărână şi piatră desprinsă până la baza râpei. Versantul e de gresie - o chestie destul de alunecoasă chiar şi pentru zergi. Râpa se varsă în Bazin, cea mai mare parte a lui fiind acum reziduuri nucleare. Nu mă aştept să vină din direcţia asta, dar nici nu vreau să fiu luată prin surprindere de ei.

- Doamnă locotenent? rosti Littlefield.

Breanne nu îşi luă privirea de la ecran când vorbi.

- Da, mulţumesc, sergent. Cutter, mergi la zidul de apărare. Pune-i pe Xiang şi pe Mellish să arunce o privire la turnurile defensive să se asigure că funcţionează, apoi stabileşte garda cum am discutat.

- Cum doriţi, doamnă locotenent, răspunse Cutter cu un salut băţos.

Sări de pe podium, costumul lui greu de liliac de foc făcând plăcile podelei să sune la impact. Faţa lată se desfăcu într-un zâmbet uriaş când o văzu pe Merdith.

- Ei, prinţesă! Mă bucur să te văd cu ochii deschişi!
- Sunt flatată, desigur, căscă Merdith.
- Hei, ar trebui. Nu orice femeie are parte să fie salvată de Fetu Koura-Abi! Giganticul insular se pocni în platoşa costumului de liliac de foc, apoi tună cât de suav reuşi. Nu trebuie să îmi mulţumeşti acum. Sunt sigur că o să găseşti un fel mai bun de a-mi mulţumi mai târziu!

Merdith bătu din pleoape la adresa lui într-un mod exagerat.

- Vai, mulţumesc că m-ai adus aici, infanterist mare şi puternic!

Sarcasmul era complet irosit pe Cutter.

- Hihi. Caută-mă mai târziu şi o să mă ocup de tine mai bine decât ai avut parte vreodată.

Cutter păşi ţanţoş spre lift, nebăgând deloc de seamă ochii daţi peste cap şi faţa acră a lui Merdith.

Totuşi, acestea nu fură ignorate de doamna locotenent Breanne, care acum stătea cu faţa la ei pe podium, cu braţele încrucişate. Părul ei tăiat scurt părea să se zburlească de unul singur.

-Sunt locotenent L.Z. Breanne din corpul de infanterie al Confederaţiei. Iar tu cine eşti?

Merdith o privi cu atenţie pe doamna locotenent, măsurând-o din priviri.

- Eu sunt Merdith Jernic. Sunt... bine, am fost... inginer la Staţia Oaza.
- Inginer?
- Da, asta am spus.
- Şi ce construiai?
- Puţuri termale şi sisteme de condensare pentru provizia de apă.
- înţeleg. Doamna locotenent Breanne coborî de pe podium, cu braţele încă încrucişate pe piept. Şi ai fost găsită deţinând această cutie.
- Păi... nu ştiu, răspunse calm Merdith. Eram inconştientă în acel moment.

Breanne chicoti ameninţător.

- Ce convenabil pentru tine.

- Păi, doamnă, dacă eşti pe punctul de a fi mâncată de zergi, eu recomand cu tărie să fii inconştientă mai întâi.

Breanne îşi aţinti ochii în cei ai lui Merdith.

- Ştii ce este în cutie?

Merdith şovăi o clipă, apoi răspunse.

-Dar dumneavoastră?

Breanne zâmbi subţire, apoi merse direct la locul în care Littlefield şi Ardo încă ţineau cutia metalică între ei.

- Să aflăm.

-Stai, zise încetişor Merdith.

Breanne deschise două dintre zăvoare dintr-o mişcare rapidă.

-Aşteaptă, rosti Merdith mai insistent.

Doamna locotenent îşi întoarse ochii de gheaţă către Merdith.

-Ai ceva de spus.

Merdith îşi umezi buzele.

Breanne făcu doi paşi iuţi, faţa ei ascuţită ajungând dintr-odată la câţiva centimetri de ai civilei.

-Ce-ai aşa de important în cutia asta?

Merdith îşi feri privirea.

Glasul Breannei era profund şi ameninţător.

- Domniţă, am avut o zi foarte lungă şi nu am de gând să o lungesc şi mai mult. Corpul de Comandă al Infanteriei Confederaţiei ne-a trimis aici pe mine şi pe oamenii mei să recuperăm cutia asta afurisită... Şi eu nu pun întrebări. M-au aruncat în mijlocul unei planete uitate de Dumnezeu din coloniile îndepărtate... Şi eu nu pun întrebări. Acum, după ce am luat nenorocirea asta, am fost lăsată de izbelişte, nava de evacuare m-a părăsit, un dispozitiv nuclear tactic a fost aruncat în urma mea neanunţat...

Neanunţat? se gândi Ardo. Doamna locotenent nu a fost nici măcar avertizată de venirea lui?

-... jumătate din plutonul meu este distrus în timp ce îşi mişcă fundul din mizeria asta, doar ca să descopăr că baza mea de destinaţie este, dintr-odată, un oraş fantomă... iar acum, acum, în cele din urmă, am nişte întrebări de pus. Şi tu îmi vei răspunde la ele.

Ochii lui Merdith sclipiră de mânie.

-Ce este în această cutie?

-Este dovada.

-Dovada a ce?

-Dovada că zergii au fost aduşi pe Mar Sara de Confederaţie, sări Merdith. Dovada că această Confederaţie dezvoltă o armă îngrozitoare, capabilă să distrugă populaţia civilă de pe întregi planete.

Breanne scoase un mârâit de neîncredere şi se întoarse la cutie, încă o dată, începu să deschidă zăvoarele.

-Deci acum apari cu o cutie plină de hârtii şi documente şi alte astfel de „dovezi" şi te aştepţi ca eu să cred...

-Te rog, stai! strigă Merdith.

Breanne îşi scoase arma de la şold dintr-o singură mişcare rapidă, ridicându-i ţeava între sprâncenele lui Merdith.

-De ce aş face-o?

- Pentru că, rosti încetişor Merdith, cu glasul la fel de liniştit pe cât îi erau ochii aţintiţi asupra pistolului doamnei locotenent, această cutie conţine dispozitivul care i-a chemat pe zergi aici. Dacă o deschizi, îl activezi şi fiecare zergling, mutalisc sau hidralisc de pe o rază de zece mii de kilometri faţă de această clădire va face tot ce îi stă în puteri să intre exact în camera asta.

-Eşti nebună, murmură Breanne.

-Nu, doamnă, replică Merdith, cu glas potolit. Cu tot respectul, cred că îi descrieţi pe cei care ar construi aşa ceva.

Ardo îşi ţinu respiraţia. Se simţea aproape desprins în timp ce urmărea schimbul de replici care avea loc la mai puţin de un metru în faţa lui.

Pistolul Breannei rămase pe loc.

-Ai furat acest... acest dispozitiv?

- Nu, doamnă, cum v-am spus: sunt inginer. Nişte membri ai Fiilor lui Korhal mi l-au adus pentru examinare.

-Fiii lui Korhal? Littlefield îşi înclină capul cu scepticism. Cine naiba sunt „Fiii lui Korhal"?

- La naiba să fiu dacă ştiu, pufni Breanne. Probabil nişte scandalagii locali. Korhal este o planetă dintre lumile centrale ale Confederaţiei, care s-a revoltat cu ceva timp în urmă. Cred că ultima dată când am auzit ceva de ea se afla sub carantină. Am văzut o grămadă din astea în ultima vreme - grupuri rebele mici şi izolate care încearcă să submineze integritatea Confederaţiei.

- Ne dezvoltăm, pufni cu mândrie Merdith. S-ar putea să fim mici acum, dar suflet cu suflet, casă după casă, planetă cu planetă ameninţăm această aşa-numită Confederaţie.

-Terorişti, se răsti Breanne.

-Revoluţionari, replică Merdith.

- Mormoloci cu iluzii de mărire, pufni Breanne. Deci aceşti terorişti ţi-au adus cutia...

Glasul Breannei se reduse la o şoaptă.

- Şi tu ai deschis-o... nu?

Merdith continua să privească ţeava pistolului, dar rămase tăcută.

Breanne îşi coborî arma şi o băgă în toc.

- Merdith Jernic, te pun sub custodie în aşteptarea unei investigaţii privind furt din avutul Confederaţiei.

Merdith zâmbi pentru sine şi scutură din cap. Lui Ardo i se părea ridicol să o aresteze pe femeie, dar se părea că Breanne făcea întotdeauna lucrurile ca la carte, indiferent de cât de ilogice ar fi putut fi.

-Voi cerceta afirmaţiile tale şi, dacă se descoperă a fi substanţial adevărate, vei fi eliberată. înţelegi?

Merdith dădu aprobator din cap, scoţând un chicot.

- Littlefield, lasă „dovada" aici cu mine şi escortează această femeie în cazarmă pentru a primi ceva de mâncare. Adu-o înapoi într-o oră.

-Cer permisiunea să vorbesc, doamnă, rosti Ardo.

-Ai ceva de adăugat, soldat?

Ochii de gheaţă, ca oţelul, se rotiră spre Ardo, făcându-l să se simtă foarte neplăcut.

- Da, să trăiţi. Preiau eu sarcina, doamnă. Mi-ar prinde şi mie bine nişte mâncare şi l-aş putea elibera pe sergent pentru sarcini mai presante.

-Te oferi voluntar, soldat?

-Da, să trăiţi... dacă nu vă deranjează.

Breanne ridică din umeri.

-Eşti invitatul meu. Littlefield, găseşte-l pe sergentul ăla tehnic, Jans, şi adu-l aici. Să vedem dacă putem rezolva ghicitoarea asta. Şi, Melnikov...

-Da, să trăiţi?

-Adu-o înapoi într-o oră, sublinie doamna locotenent. Nu mă interesează cât de obosită e, dar nu o pierde.

-Da, să trăiţi.

Ardo o luă pe Merdith de braţ şi o îndrumă spre lift. Poate doamna locotenent nu mai avea întrebări, dar Ardo avea o grămadă ale lui şi nici nu se gândea să o piardă pe Merdith acum.

CAPITOLUL 15.
OCHIUL MINŢII.

La îndemnul lui, Ardo şi Merdith coborâră rampa principală a Centrului de Comandă şi se îndreptară spre cea mai apropiată intrare în cazarmă, la stânga lor. Vântul urla dinspre vest, agitând ţărâna uscată din complex. Vârtejurile de praf şopteau şi gemeau printre clădiri. Ardo, încă în costumul de luptă, era parţial neafectat de vijelie. Femeia de lângă el era expusă, totuşi, fenomenelor naturii. Cu braţul drept ţinea pe faţă reverul salopetei ei de muncitor, cel stâng fiind încă bine ţinut de infanterist.

Ardo era grăbit să o ducă înăuntru nu din cauza faptului că era ea expusă la vreme nefavorabilă.

Trecură printre trenurile de aterizare şi platformele repulsoare ale cazărmii din stânga. O coloană de lumină aurie se revărsa de pe rampa de acces, făcând-o mai uşor de găsit.

Iubea cazarma, îi veni lui brusc în minte, dar se întrebă de ce întotdeauna îl făcea să simtă o greaţă în stomac. Totuşi, nu pierdu vremea să se gândească la asta; şi aşa avea prea multe la care să se gândească. încă strângând cu fermitate mâna lui Merdith, urcă rampa împreună cu ea şi intră în camera de desfăşurare.

Aceasta era unul dintre cele mai mari spaţii dintr-un dispozitiv foarte înghesuit. Se afla la capătul rampei şi era folosită de infanterişti pentru echipare. Peste tot în jurul lui erau stelaje de arme şi de echipament. Cele mai multe erau ordonate şi încuiate, deşi câteva dulăpioare erau deschise. Un s’et de întreţinere se afla pe podea în faţa lor. Cineva care se părea că lucra la un costum de luptă îl lăsase acolo.

întreg locul fusese abandonat pe fugă, din câte se vedea. Mai multe întrebări. îl făceau să-l doară capul, dar credea că avea unele dintre răspunsuri, practic, la îndemână.

- Eşti bine, doamnă? întrebă Ardo degajat. Vântul bate cam tare în seara asta.

Merdith tuşi de câteva ori în timp ce se scutura de praf cu mâna liberă.

-Vântul bate cam tare în fiecare seară, soldăţelule. Aici suntem crescuţi cu nisip. Nu ne deranjează. Oftă, apoi se strâmbă, uitându-se la Ardo prin vizeta lui. Ia zi, dacă promit să nu fug, crezi că poţi să-mi dai drumul la braţ?

Ardo clipi şi îi dădu drumul.

- Oh, hm, da, doamnă. N-ai face nimic prostesc, nu?

-Promit că n-o să dansez cu nimeni altcineva toată seara. Zâmbi, apoi se uită o clipă în jur. Mai multe ieşiri din camera de lansare duceau mai departe în cazarmă. Deci, de unde-i cumperi unei fete o cană de cafea pe aici?

- Trapa din dreapta, arătă Ardo cu ţeava mitralierei C-14 Impaler. Tu prima... insist.

Merdith îşi arcui sprâncenele şi surâse relaxat. Ardo îi zâmbi şi el, deschizându-şi vizeta costumului de luptă cu mâna liberă. Merdith dădu aprobator din cap şi înaintă. Uşa grea cu presiune se deschise uşor.

Coridorul de dincolo de ea era slab iluminat. De o parte şi de alta a lui erau tuburi mari, transparente. Fiecare părea să fie plin cu un lichid verde-albăstrui care circula constant. Deasupra fiecărui tub, monitoarele arătau că erau pregătite. Fiecare avea panoul lui de control separat, iar la capătul coridorului din stânga unei alte uşi cu presiune se afla o cabină de control înălţată.

-Pe zei, rosti Merdith aproape cu respect. Astea sunt camere de resocializare neurală, nu? Prin chestiile astea vă trec pe voi.

-Mergi mai departe, spuse Ardo. în partea cealaltă.

- Ce e? Ai păţit ceva?

-Doar mergi mai departe, se răsti Ardo.

-Nu-ţi place locul ăsta, nu? Ţi-e teamă de el. Simt asta.

- Doamnă, am zis să mergi!

Merdith se crispă la strigătul lui şi păşi iute spre uşa din capătul opus.

-Mergi la dreapta, ordonă Ardo. Se simţea uşor ameţit. Iubea resocializarea... ura resocializarea... abia aştepta resocializarea... mai degrabă s-ar fi împuşcat decât să facă iar resocializare.

Merdith deschise repede uşa şi intră în coridorul puternic luminat spre care aceasta dădea, cu Ardo prea aproape pe urmele ei. Trecură pe lângă dormitorul cazărmii, care includea şi priciul unde Ardo îşi depozitase echipamentul mai devreme şi intrară prin ultima uşă, care ducea la popotă.

Era o încăpere înghesuită, dar eficientă. Orice se întâmplase şi luase personalul bazei se părea că nu avusese loc în timpul orei de masă a cuiva. Compartimentul era neatins. Ardo era bucuros că nimeni nu lăsase nimic în urmă. Se plictisise de lucrurile care arătau tot timpul că locul fusese ocupat din plin cu doar câteva ore înainte şi că acum era complet părăsit.

-Drăguţ loc aveţi aici, remarcă Merdith degajat. Steril, dar drăguţ.

-Dozatoarele de hrană sunt în spate, lângă perete, spuse Ardo îndemnând-o iar cu arma. Nu sunt greu de folosit. Doar...

- Mă descurc într-o bucătărie, soldăţelule. Merdith păşi către grupul de dozatoare de hrană şi de băuturi. Vrei ceva? O ceaşcă de cafea?

-Nu doamnă. Nu beau cafea.

Merdith scoase o cană din dozator şi începu să o umple.

- Zău? Interesant. Ştiai că atunci când primele colonii au fost exilate de pe Pământ, cafeaua era unul dintre lucrurile pentru care oamenii se rugau să fie lăsaţi să le ia?

- Da, doamnă, am auzit.

Merdith se întoarse ţinând în mână cana aburindă şi se sprijini de perete. Tăcerea se aşternu peste ei. Ardo voia să întrebe multe, dar întrebările i se rostogoleau în minte, lovindu-se una de alta. Ce spunea înainte să vină Littlefield? Ceva că totul era o minciună? Dar acum, când se gândea la asta, nu îşi putea aduce aminte despre ce vorbiseră exact.

- Deci, o să fim deranjaţi curând?

Ardo reveni de la gândurile lui, dându-şi seama cu mânie că dacă se lăsa purtat de ele aşa în timp ce o păzea pe femeie, asta putea să îi aducă moartea.

- Pardon? Ce, doamnă?

- Suntem singuri? O să ne deranjeze cineva?

Ardo roşi.

- Te rog, nu cred că ar trebui să vorbeşti aşa. Nu e... nu e bine.

Merdith începu să răspundă, dar se opri. Gura ei căzută deveni iute un zâmbet încântat.

- Ai crezut că vreau să...
- Ei, nu contează ce am crezut. Ardo îşi simţea faţa devenind roşie ca focul şi ştia că nu putea face nimic pentru a opri asta. Eu... eu te păzesc şi nu s-ar cuveni.
- Nu s-ar cuveni? Merdith se distra mult prea bine, iar Ardo ştia că o făcea pe seama lui.
- Da, doamnă! Nu s-ar cuveni!
- Nu-mi vine să cred. Merdith sorbi îndelung din cana de cafea, apoi o ridică în cinstea lui Ardo. Eşti virgin.

Când deschise gura, Ardo ştiu că glasul lui era prea puternic.

- Nu văd ce te priveşte asta!
- Acum ştiu că le-am văzut pe toate! Merdith era încântată. Un infanterist confederat virgin!
- Nu ar fi demn... pentru nici unul dintre noi. Aşa că de ce nu îţi bei cafeaua şi nu te relaxezi... adică... mai avem o oră până când trebuie să ne întoarcem... Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai rea părea să devină situaţia. În cele din urmă, Ardo lăsă vorbele să i se piardă într-o tăcere frustrată.

Merdith se uită în altă parte, cu ochii încă plini de amuzament.

- Stai liniştit, soldăţelule, secretul tău e în siguranţă cu mine. Se aşeză uşurel la una dintre mese. în plus, nu la asta mă refeream. Eşti un tip drăguţ şi toate cele, soldăţelule, dar, sincer, tot ce vreau să fac este să vorbesc. La asta te gândeai, nu?
- Da, doamnă. Eu...
- Spune-mi Merdith.
- Oh, nu ştiu dacă...
- Sigur, nu suntem decât noi. Hai să fim prieteni.
- Sigur... Merdith. Eu sunt... fruntaş Ardo Melnikov.

Femeia ridică iar cana în semn de mulţumire.

- Bine, Ardo. Mă bucur să te cunosc. Deci... spune-mi. Cum se face că bunii tăi infanterişti au venit să-mi salveze sărmanul suflet?

Ardo se gândi o clipă.

- îmi pare rău, doamnă, nu pot discuta detaliile misiunii cu...

- Cu un civil, ştiu, termină Merdith fraza în locul lui. Sunt doar curioasă cum m-aţi scos de acolo. Ultimele câteva zile îmi sunt cam neclare. Unde m-ai găsit?

- Oh, nu te-am găsit eu. Ăsta a fost Cutter - fruntaş Koura-Abi. Tipul mare pe care l-ai cunoscut mai devreme în sala operativă.

- Desigur. Deci, unde m-a găsit el?

- Nu prea ştiu. Primul lucru pe care l-am văzut a fost că te ţinea pe umăr şi fugea să ni se alăture la baricadă.

Ochii lui Merdith îi zâmbeau plini de căldură.

- înţeleg. Deci cum am scăpat de acolo? Doamna locotenent a pomenit ceva despre cum „evacuarea" a părăsit-o?

- Oh, ridică Ardo din umeri. Aveam cu noi o navă de desant care trebuia să ne extragă atunci când aveam cutia. Ne-am croit drum spre zona de aterizare de extragere, dar... n-a mai apărut.

- Parcă spuneai că era cu voi?

- Da. Ciudată chestie. Am auzit că vorbea despre faptul că se afla foarte aproape de zona de aterizare - totul era pe canalul de comunicaţii - dar n-am mai văzut-o. Dar - nu ştiu - nu era acolo. Zergii ne tăiaseră retragerea şi se părea că ne sosise vremea la toţi să ne încasăm ultimul cec. Totuşi, doamna locotenent ne-a făcut să ne luptăm ca să ieşim de acolo. Am pierdut câţiva pe drum, dar cei care am rămas suntem încă aici. Dacă nava de desant ar fi venit, am fi fost în regulă. O greşeală, bănuiesc.

- O greşeală? Merdith dădu absentă din cap, cu un zâmbet jucându-i în colţurile buzelor. Da, cred că asta ar putea fi, deşi Breanne pare să fi avut parte de prea multe. Ce era cu bomba aia nucleară?

- Oh, aia, ridică iar Ardo din umeri, dar pe faţă i se aşternu o încruntare nesigură. Păi, după ce am tăiat-o din Bazin, Confederaţia a bombardat nuclear Oaza. Un mic focos tactic. Bună treabă, altfel zergii ăia ne-ar fi urmărit şi ne-ar fi doborât pe toţi la peretele de stâncă.

- Ei, n-am fi vrut asta, suspină Merdith, dar sprâncenele îi erau împletite într-un fel care indica gânduri adânci şi tulburate. Ajunse la o concluzie, fruntea netezindu-i-se când se uită la Ardo, aruncându-i un zâmbet scurt. Păi, am reuşit mulţumită vouă - mie, vieţii mele de puţuri termale şi ţie, gândurilor tale la acea fată. Cum o chema? Ah, da, Melani.

Ardo înghiţi un nod din gât.

- Ce ştii despre Melani? Spuneai că e o minciună sau că ceva e o minciună. Despre ce vorbeai?

Merdith se uită îndelung în cafeaua ei. Lui Ardo i se părea că citea în ea ca într-un ritual ţigănesc de divinaţie.

- Adevărul este periculos, Ardo. Eşti un soldăţel de treabă. Poate că ar fi mai bine să nu discutăm despre aceste lucruri.

Ardo îşi puse bocancul pe banca din faţa lui Merdith şi se aplecă în faţă.

- Doamnă... Merdith... un om înţelept mi-a spus odată că adevărul este singurul lucru real. Adevărul este ce rămâne după ce toate umbrele şi întunericul au fost sfâşiate. Cred asta şi am impresia că şi tu o crezi.

- Nu vorbim acum despre ce cred eu, răspunse Merdith, privindu-l pe Ardo de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima dată. Vorbim despre ce crezi tu.

Ardo nu înţelese ce spunea. Tot ce ştia era că voia să cunoască adevărul, că se săturase de umbrele care îi bântuiau mintea şi îl făceau să înnebunească încet.

- Ce s-a întâmplat cu Melani? Ce s-a întâmplat cu părinţii mei? Ce s-a întâmplat cu planeta mea?

Merdith oftă.

- Ardo... Mai ţii minte că vorbeam de cutia Pandorei?

-Ce? Oare ea schimba subiectul? Da, vorbeam despre cutia metalică pe care am găsit-o cu tine...

- Da, aşa e, dar te întreb dacă îţi aduci aminte povestea?

- Sigur că da. Care-i legătura?

- Ai în tine o cutie a Pandorei. Chiar vrei să o deschid? Odată deschisă, nu mai poţi s-o închizi niciodată.

Ardo se strâmbă. Iar începea să îi bubuie capul.

- Spui că răspunsul se află în interiorul meu?

Merdith păru să ia o decizie.

- Spune-mi despre acea ultimă zi. Spune-mi totul despre acea ultimă zi împreună cu Melani pe vechea ta planetă natală.

Durerea din craniu îi crescu.

- Ce legătură are asta cu...

- Tu spune-mi, insistă Merdith. Ia-o de la început, înainte ca lucrurile să meargă prost - ştii că a fost un moment când lucrurile au început să meargă prost - ce făceaţi înainte de asta?

Ardo se strâmbă de durere. De ce îl punea să facă asta? De ce îşi permitea el să facă asta? Nu o cunoştea pe femeia asta. Probabil că era un spion sau o anarhistă ori Dumnezeu mai ştie ce.

Trebuia să afle. Trebuia să afle adevărul.

-Eram... eram pe un câmp...

Auriu... o zi perfectă care apare prea rar...

-...la un picnic. Era o zi minunată. Căldură de primăvară. Oh, Doamne... chiar trebuie...

-Nu-i nimic, îl încurajă Merdith. Sunt lângă tine. Parcurgem împreună ziua şi eu o să fiu lângă tine. Ce a schimbat acea zi perfectă?

-Sirena din oraş a pornit. Sirena de alarmă. Am crezut că era verificarea obişnuită de la amiază, dar Melani a spus că nu era amiază şi apoi... au venit.

-Cine a venit?

în acea clipă, soarele fu eclipsat. Enorme dâre de fum veneau în urma bilelor de foc care vâjâiau spre el din capătul vestic al văii largi.

-Zergii au venit.

-îi vezi? Cum arată?

-Nu-i văd... doar bile de foc coborând prin atmosferă.

-Ce fel de intrare ar provoca asta, Ardo?

Ardo clipi.

-Cum adică?

-Ce i-ar provoca pe zergi să facă bile mari de foc şi dâre de fum pe cer astfel? insistă Merdith. Ochii ei erau fixaţi în ai lui în timp ce vorbea.

-Viteza mare, cred. Bănuiesc că la intrarea în atmosferă se creează multă căldură, răspunse Ardo.

-Dar ai auzit vreodată ca zergii să intre în atmosfera planetară astfel? întrebă cu blândeţe Merdith. Zergii traversează spaţiul în roi. Sosirea lor este uşoară şi tăcută.

Ardo închise ochii. Lumina din încăpere părea să îl rănească.

-Ce... ce vrei să spui?

-Eu nu spun nimic. Eu ascult, zise Merdith. încearcă să te relaxezi şi să îţi aduci aminte. Vorbeşte cu mine. Te rog... ce aţi făcut apoi tu şi cu Melani?

-Păi... am fugit! Am fugit spre centrul oraşului. Vechea colonie avea un zid de apărare şi am crezut că am putea fi mai

în siguranţă înăuntru. Nu ştiu cum am ajuns acolo, dar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram înăuntru împreună cu toţi ceilalţi.

Răpăitul armelor automate ţăcăni brusc dinspre zidul împrejmuitor. Două bufnituri explozive înfundate răsunară, urmate de şi mai multe lătrături ale mitralierelor.

- Cum a fost? îl îndemnă Merdith încetişor, cu ochii aţintiţi asupra lui Ardo, în timp ce sorbea din cafea.

-Păi... haos! Zergii atacau şi...

-Nu, adică spune-mi ce ai văzut tu. Spune-mi ce ai făcut.

Ardo închise ochii.

- Te rog, Ardo! spuse Melani, eu... Unde mergem? Ce facem?

Ardo se uită iute în jur. Simţea mirosul panicii din aer.

-Eram în piaţă. Este o zonă mare şi deschisă în centrul oraşului. Acolo obişnuiam să avem concerte sau piese de teatru în serile de vară. Nu o văzusem niciodată atât de aglomerată. Eram umăr la umăr. Melani... eu o ţineam de mână şi încercam să traversăm piaţa.

- Da, aşa e. Merdith puse cana jos. Ochii rămaseră fixaţi asupra lui Ardo fără să clipească. Ce ai văzut după aceea?

Dintr-odată, lui Ardo i se făcu frig. Ochii i se închiseră împotriva imaginilor care veneau nechemate din adâncurile minţii.

O perdea de foc erupse dincolo de zidul exterior alfortăreţei. Lumina ei purpurie pâlpâi pe pătura de fum care plutea ameninţător peste oraş. Culoarea sângerie însufleţi mulţimea panicată din plajă. Ţipete, strigăte şi răcnete se amestecară într-o cacofonie de sunete, dar câteva voci fără trup pătrunseră clar în gândurile lui Ardo.

-Sunt forţele Confederaţiei! Sunt infanteriştii!

-Nu! Ardo se depărtă de masă, costumul de luptă lovindu-i-se de peretele din spatele lui. Zidul de plastic pârâi din cauza impactului brusc. Nu asta a spus!

-Dar ce a spus, Ardo? Merdith stătea acum în picioare, aplecată înainte, cu ambele mâini pe masă. Ce ai auzit?

-A spus... trebuie să fi spus... „Unde... unde sunt forţele...".

- E o minciună, Ardo! sări Merdith. Aminteşte-ţi! Gândeşte-te! Reso- cializarea neurală nu poate înlocui amintirile; le poate doar acoperi cu unele noi! Ce ai auzit?

- Ardo, mi-e frică! Ochii lui Melani era mari şi înlăcrimaţi. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Erau atât de multe cuvinte pe care voia să i le spună în acea clipă - atât de multe cuvinte pe care în nenumăraţii ani ce urmau să vină avea să regrete că nu le spusese.

- Spune-mi ce vezi! ceru Merdith.

Zidul de est fusese străpuns. Vechea baricadă era dărâmată din partea cealaltă, desfăcută sub ochii lui Ardo. Parcă un val negru se spărgea de breşă, o siluetă unduitoare.

-încetează! ţipă Ardo. Ce îmi faci?

- Ai vrut adevărul. Ai deschis adevărul în tine însuţi, zise Merdith. Adevărul urât şi oribil care nu se va mai întoarce în cutie, Ardo. Nu iar. Ce vezi, Ardo? Ce s-a întâmplat apoi, Ardo?

Ardo alunecă pe lângă perete către uşa popotei, depărtându-se de Merdith. Voia să fugă, voia să ajungă cât mai departe posibil de această femeie, dar undeva în mintea lui ştia că nu trebuia să încerce să fugă de ea, ci de fiara ce se ascundea în mintea lui.

Ardo o auzi pe Melani gâfâind în spatele lui.

- Nu pot... nu pot să respir...

Gloata îi strivea. Ardo se uită cu disperare în jur, încercând să găsească o cale de scăpare.

O mişcare deasupra capului îi atrase atenţia. Forma ascuţită şi umflată a unei nave de desant a Confederaţiei, încă strălucind de la trecerea rapidă prin atmosferă, cobora de sus.

Lui Ardo ochii i se umplură de lacrimi.

jeturile de aer ale motoarelor creară un uragan instantaneu în mulţimea panicată. Ardo clipi din cauza prafului în timp ce nava îşi coborî rampa de transport în piaţă. Zărea siluetele conturate ale infanteriştilor confederaţi...

Îl apucară.

Îl smulseră din mâna luiMelani...

- Melani! ţipă el.

- Melani! ţipă Ardo în sala de mese.

- Te rog, Ardo! Nu mă lăsa singură! plângea ea în timp ce infanteriştii îl târau în nava lor.

Ardo se luptă să scape din mâinile lor, în timp ce rampa se închidea. Ceva îl lovi din spate şi lumea se întunecă...

încet, lumea deveni mai luminoasă. Ardo şedea pe podea. Ochii i se concentrară încetişor asupra lui Merdith. Ea îngenunche lângă el, cu mâna pe obrazul lui brăzdat de lacrimi.

Glasul îi era încărcat de emoţie.

- Sărman soldăţel. Aşa a fost peste tot în lumile-colonie, din câte auzim. Confederaţia trebuie să alcătuiască o armată cât de repede poate. De mai bine de un an iau cu arcanul băieţi şi apoi îşi folosesc resocializarea neurală pentru a pune cât de multe amintiri false este nevoie peste cele existente - până când soldăţeii lor manufacturaţi cred orice îi trebuie Confederaţiei să creadă ei. Merg când li se spune să meargă. Mor când li se spune să moară.

- Atunci Melani... ai mei... Ardo se chinuia să respire.

- Nu ştiu, Ardo, dar aproape sigur nu au murit cum îţi aminteşti tu că s-a întâmplat şi, cel mai probabil, n-au murit deloc.

- Atunci, tot ce ştiu este o minciună, îngăimă Ardo.

- Poate, zise Merdith. Dar dacă vrei să mă ajuţi, cred că amândoi am putea fi în stare să scăpăm de pe lumea asta blestemată. Eu te pot ajuta dacă...

Ardo lipi cu putere ţeava mitralierei sub bărbia lui Merdith.

CAPITOLUL 16.

BARICADE.

- Ce mi-ai făcut? Ardo se înfioră, cu degetul tremurându-i pe trăgaciul armei de asalt C-14.

Merdith stătea complet nemişcată. Când vorbi, glasul îi era foarte liniştit şi îngrozitor de atent.

- Nimic, Ardo. Absolut nimic.

- înapoi! Ardo abia dacă mai vedea ceva din cauza durerii care îl lovea pe interiorul frunţii. îi era greu să se concentreze. Dă-te înapoi
încet.

-îmi pare atât de rău, soldăţelule.

-Nu mă atinge! scheună Ardo, vocea tremurându-i de groază şi de mânie. Ţeava puştii tremura sub bărbia lui Merdith.

Merdith îşi ridică încetişor mâinile, cu palmele deschise spre infanterist.

-Bine, Ardo. Acum o să mă dau înapoi. Linişteşte-te.

Merdith se ridică dureros de încet, retrăgându-se uşurel spre masa popotei. Ochii îi erau aţintiţi asupra celor ai lui Ardo, fără să clipească şi păstrându-i atenţia.

Ardo îşi fixă arma, dar descoperi că se legăna periculos. Nu reuşea să o ţină pe loc. Voia să se ridice în picioare, să capete ceva distanţă între el şi femeia care aluneca uşurel în spate pentru a se aşeza pe masă.

Îi făcuse ceva, ceva la minte. Era un truc, un fel de drog sau de atac pe care nu îl văzuse. încerca să îşi amintească aşa cum fusese - acea zi perfectă de un auriu care se transforma în roşu sângeriu. îi vedea pe zergi revărsându-se prin spărtura din zidul oraşului şi vedea infanteriştii Confederaţiei făcând acelaşi lucru. Zergii trăgeau de Melani, iar infanteriştii o târau de acolo în acelaşi timp şi în acelaşi loc. Avea două adevăruri în cap în acelaşi timp. Ştia că nu se putea să fie amândouă adevărate, dar acest lucru nu îl ajuta să aleagă între ele. Tânjea după somn, un loc binecuvântat de inconştienţă unde să se poată trezi din acest coşmar şi unde gândurile i s-ar fi putut pune în ordine.

Nu se putea ca ambele amintiri să fie reale, dar în interiorul lui îşi dădu seama că amândouă erau reale şi că întregul adevăr se afla dincolo de cele două amintiri. îi era groază de răspuns, oricare ar fi fost, dar ştia şi că trebuia să îl capete, cu orice preţ. Ceva din interiorul lui cerea răspunsul.

Ardo se ridică în picioare clătinându-se, recăpătându-şi stăpânirea de sine cât de bine putu. Respiră profund pentru a se linişti. Arma nu se mai clătina.

Merdith nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un sunet.

- Ce mi-ai făcut? întrebă Ardo liniştit.

- Eu nu ţi-am făcut nimic, răspunse ea calm. Ai putea pune aceeaşi întrebare Confederaţiei...

- Termină cu tâmpeniile, se răsti Ardo. S-ar putea să nu joc acelaşi joc ca tine, dar asta nu înseamnă că nu sunt în stare să citesc scorul. Mi-ai făcut ceva la cap - Ardo arătă cu ţeava puştii spre capul ei, pentru a-şi sublinia vorbele - deci ce mi-ai făcut?

-Nu ţi-am plantat nimic în cap, dacă asta vrei să spui.

Ardo ridică arma la umăr, ţintind-o drept între ochi.

- încet! Merdith se lăsă puţin în spate, cu mâinile încă ridicate. Jur. Tot ce am făcut... a fost să desfac ce era deja acolo. Uite, sunt psihiatru, bine? Sunt psihiatru neînregistrat. Am

scăpat de procesul de verificare - se întâmplă uneori în coloniile îndepărtate. Nici n-au bănuit. Nu eram interesată de programul psihiatric al Confederaţiei, aşa că mi-am ţinut gura. Nu sunt antrenată sau altceva - doar că am un dar să îi ajut pe oameni să îşi pună mintea în ordine uneori, asta-i tot. Jur, asta-i tot.

Ardo îşi coborî puţin arma. Se gândi o clipă la cuvintele ei înainte de a vorbi iar:

- Spune-mi, ce s-a întâmplat cu adevărat familiei mele? Ce s-a întâmplat cu Melani?

- Nu ştiu.

Ardo ridică iar arma, iute.

- Nu ştiu! Panică, furie şi frustrare se înghesuiră în glasul lui Merdith, cuvintele revărsându-i-se sacadat. Nu ştiu! Poate că sunt în viaţă! Poate că nu! De unde să ştiu eu? Sunt amintirile tale, nu ale mele!

- Aahh! mârâi Ardo, coborându-şi arma cu dezgust. Inutilă! Eşti absolut inutilă!

- Uite, soldăţelule, nu eu ţi-am făcut asta, răspunse ea. Resocializarea neurală doar pune noi straturi de amintiri peste cele vechi - nu le înlocuieşte. Nu am făcut decât să te ajut să îţi pui ceva ordine în gânduri.

Ardo scutură din cap.

- Dar tot nu poţi să-mi spui care amintire e reală şi care e falsă, nu?

- Tu ai fost cel care a vrut să afle adevărul, zise ea îmbufnată.

- Da? Ce adevăr? mârâi Ardo. Care adevăr?

- Nu ştiu care adevăr. Dar tu chiar vrei să ştii care este, de fapt, adevărul, nu?

Ardo o privi şi se gândi. Ea îi deschisese mintea. Acum nu mai putea închide cutia Pandorei.

- Da... trebuie să ştiu!

Ea suspină, zâmbind uşor.

- Atunci ajută-mă, şi eu o să te ajut să găseşti adevărul. Cunosc nişte oameni care ne pot duce de pe lumea asta. Ajută-mă să iau legătura cu ei... să ajung la ei... iar ei o să ne ajute. O să mergem înapoi pe planeta ta... hm...

- Bountiful, termină el fraza încetişor. Cuvântul era aproape prea dureros de frumos pentru a fi rostit.

- Da, înapoi pe Bountiful. Şi o să descoperim împreună adevărul.

Ardo era gata să îi răspundă, când canalul de comunicaţii îi sună în ureche. Răspunse automat.

- Aici Melnikov.

- Escortează imediat prizoniera în sala operativă, soldat. Vocea lui Littlefield îi suna cumva diferit lui Ardo, dar infanteristul avea destule griji pentru a se mai gândi prea mult la asta.

- La ordin, să trăiţi, răspunse Ardo, apoi se întoarse spre Merdith. Gata cafeaua şi conversaţia. Să mergem.

Liftul nici nu trecuse de palierul de la Nivelul 3 când Ardo auzi vocile care ţipau deasupra.

- ...trebui să facem după ce atacăm transportorul? Ai auzit traficul de pe canalul tactic. Ai tu o variantă mai bună?

- Nu ştiu! Nu am răspuns la toate! Tot ce ştiu este că nu am de gând să îi abandonez pe soldaţii ăştia, Breanne! Merită mai mult de atât!

- Da, merită şi exact asta spun şi eu. Dacă am fi fost soldăţei ascultători, am fi stat sub bomba aia nucleară şi am fi primit-o în bot. Asta voiau ei, nu? Dar noi suntem aici şi încă mai respirăm.

- Deci ce naiba vrei să-mi spui?

- Spun că nu-mi place asta mai mult decât îţi place ţie, Littlefield, dar nu prea mai avem de ales! Dacă ai o idee mai bună, atunci bine! Să o auzim acum!

Liftul mergea chinuitor de încet. Ardo îi aruncă o privire lui Merdith. Faţa ei era neclintită, dar Ardo vedea că ochii îi erau concentraţi şi atenţi. Sorbea fiecare vorbă care venea de sus.

- Nu am un răspuns! tună Littlefield. Sigur cineva a greşit! Dacă am intra pe canalul tactic, am putea lămuri asta cu cei de la Cartierul General al Confederaţiei!

Liftul trecu de planşeul sălii operative. Breanne stătea pe podium, cu braţele încrucişate sfidător pe piept, în timp ce se sprijinea de o consolă şi privea fix la masa cu hartă. Littlefield era îmbujorat şi stătea cu faţa la ea, pumnii lui mari strângând marginea mesei hărţii, încheieturile degetelor îi erau aproape albe de furie. între ei stătea Tinker Jans, la capătul opus al podiumului. Se uită la Ardo de parcă ar fi fost prins într-un foc

încrucişat şi încerca să se facă foarte mic şi să stea cât mai nemişcat.

-Uită-te şi tu! Astea sunt informaţii din satelit, sergent. Bandă curată şi actualizate în timp real. Degetul Breannei începu să împungă brusc, arătând fiecare poziţie în timp ce vorbea. Infestările zerge se apropie dinspre nord-est într-o linie neregulată aici, aici şi aici. Grupurile de recunoaştere avansată vor ajunge la aceste aşezări îndepărtate în câteva minute. Restul aşezărilor din nord-est vor fi lovite în mai puţin de o oră după asta. Unde sunt infanteriştii noştri pe harta asta, sergent?

Littlefield se uită fix la hartă şi nu spuse nimic.

- Sunt toţi la Astroportul Mar Sara, răspunse Breanne în locul lui. în ultimele trei ore, navele de desant ale Confederaţiei au evacuat fiecare poziţie. Tot armamentul greu s-a dus. Mai există forţe la sol care sunt aduse la transportoarele centrale de la Astroportul Mar Sara, dar astea vor fi încărcate în mai puţin de o oră. Acum navele de desant se întorc de la avanposturi cu ultimii infanterişti rămaşi. Fratele lui Tinker, stimatul Tegis Marz, se întoarce acum din ultima cursă.

- Acelaşi tip care ne-a lăsat de izbelişte ultima dată? Lui Littlefield nu-i venea să creadă. Ce te face să crezi că o să se dea peste cap să vină după noi acum?

- Pentru că nu noi o să fim cei care cer, răspunse Breanne cu ochii scăpărându-i. Tegis a tot scormonit canalele de comunicare în ultima jumătate de oră încercând să afle cine l-a scos pe fratele lui din mica noastră garnizoană de aici. Se pare că el nu ştie că frate-său a fost lăsat în urmă.

- Hei, n-a fost vina mea! zise Tinker. Am fost afară să repar antena de recepţie. Cine ştia că SCV -ul e nărăvaş. M-a lăsat acolo şi a trebuit să o iau pe jos înapoi. Am fugit ca nebunul când am văzut navele de desant plutind pe deasupra bazei, dar până am ajuns, plecaseră.

-Mă bucur că ai făcut-o. Zâmbetul Breannei era şiret. Eşti noul meu cel mai bun prieten, Tinker. O să îţi chemi fratele prin canalul de comunicaţii după ce ajunge la sol şi o să-l convingi să vină să te ia. Se uită la Littlefield. Când Tegis vine să îşi ia fratele, cucerim nava şi o ducem înapoi la Astroport. Apoi lămurim această încurcătură şi plecăm naibii de pe planeta sta.

-Nu poţi să faci asta! o întrerupse Merdith.

-Ah, doamna Jernic. Breanne îi băgă de seamă pe Ardo şi pe prizoniera lui pentru prima dată de când sosiseră. Se pare că o să ni te alături într-un scurt voiaj.

Merdith ignoră remarca.

-Fără avanposturile Confederaţiei, nimic nu o să mai oprească zergii!

Breanne ridică din umeri.

-Păi, întotdeauna există mult lăudatele miliţii locale...

-N-au nici echipamentul, nici oamenii necesari să oprească o infestare planetară! Merdith începu să meargă spre podiumul de comandă, dar Ardo o apucă de braţ, oprind-o cu fermitate. Şi cum rămâne cu civilii? Cum rămâne cu evacuarea lor?

- Confederaţia, mormăi Breanne, se pare că a renunţat la planetă... inclusiv la civilii de pe ea.

Merdith se luptă să scape din strânsoarea lui Ardo, dar infanteristul o ţinu pe loc.

- A renunţat în favoarea zergilor? Dispozitivul Confederaţiei a fost cel care i-a adus pe zergi aici! Cu toate armele lor, toate navele spaţiale şi toţi soldăţeii infanterişti, au vrut mai multă putere. Aşa că au construit cutia aia, fără măcar să înţeleagă moartea pe care avea să o aducă. Au crezut că i-ar putea controla sau captura. Habar n-au avut ce dezlănţui- seră. Şi acum doar „renunţă" la noi, de parcă am fi nişte cifre pe o factură!

Nimeni din încăpere nu avea un răspuns pentru ea.

Merdith încetă să se mai zbată, cu o expresie încă mânioasă.

-O planetă plină de monştri. Am crezut doar că nu o să-i văd printre ai mei.

Breanne ridică privirea, zâmbetul ei şiret revenind sub părul zburlit.

-Nu se ştie niciodată, nu?

-Doamnă locotenent, o întrerupse Littlefield, canalul tactic unu- douăzeci-nouă.

-în difuzoare, ordonă Breanne.

- Aici Scorpia, pe radza trei-patru-zero, patruzeci-cinci kilometri de Staţia MS ... aştept realimentarea pentru decolare imediată.

-Negativ, Scorpia. Raportezi la ofiţerul de serviciu pentru evacuare la aterizare.

-Hei, o să ajungă la sol în mai puţin de zece minute, spuse Tinker neliniştit. Poate... poate că nu o să-l lase să plece iar după ce ajunge la sol.

- Vreo veste despre cererea mea privind Staţia Scenic?

Ardo se uită la difuzoare.

- Negativ. Nici un contact.

- Cum rămâne cu solicitarea aia de personal? Trebuie să-l găsesc pe tehnicianul
ăla.

- Cartierul General al Confederaţiei nu are informaţii pentru tine acum.

- în regulă, ştiţi ce aveţi de făcut, zise Breanne. Jans, treci la claxon şi cheamă...

- Doamnă locotenent, aici Xiangl Avem mai multe contacte în direcţia zero- cinci-cinci grade!

Breanne aruncă o privire la masa hărţii, căscând dintr-odată ochii.

-Unde? Cât de multe?

- E o... Rămâneţi pe recepţie... Sunt cam douăzeci... poate douăzeci şi cinci care se îndreaptă spre sud. Hidralisc, cred, doamnă. Şi... oh, la naiba! Deasupra lor e un stol de opt mutalisc.

-Nu sunt pe hartă, se înfurie Breanne. De ce nu sunt pe hartă?

- Jivinele mutalisc se întorc. Se îndreaptă spre bază. Permiteţi să deschid focul, doamnă?

Culoarea pieri din obrajii lui Tinker.

Littlefield ridică privirea.

-Breanne?

Doamna locotenent se trezi din nemişcare.

- Negativ! Nu trage!

- Cum... cum adică nu trage? Ochii tehnicianului se uitară repede în jur, înspăimântaţi.

- Ascultă la mine! Nu ne trebuie lupta asta acum. Breanne le făcu semn tuturor să urce pe podiumul de comandă. Toată lumea, ascun- deţi-vă! Dacă cineva este detectat, deschideţi focul, dar până atunci, nu ieşiţi la vedere. Există rapoarte că zergii pot urmări transmisiunile până la sursă. Aşteptaţi ordinul meu şi speraţi să treacă peste noi!

- încotro se îndreaptă universul, mormăi Littlefield, când infanteriştii începură să se ascundă pe sub mese!

Ardo o împinse pe Merdith pe scara scurtă spre podiumul de comandă. în acelaşi timp, lumina înflori la vest. Prin ferestre, văzu la est dâra lucitoare a primei nave de evacuare a Confederaţiei arcuindu-se pe cer.

CAPITOLUL 17.
LEGĂTURI SLABE.

Ardo sări pe scara care dădea spre podiumul de comandă. Spaţiul era aglomerat de grupuri mari de echipamente, aproape înconjurând masa hărţii din centru. Costumul de luptă făcea ca lucrurile să fie şi mai rele în spaţiul înghesuit. Totuşi, consolele erau construite după specificaţiile infanteriştilor şi proiectate pentru durabilitate, dar şi pentru funcţionalitate. Aveau o cale liberă spre lift. Ardo se întrebă de ce nu dispăruseră cu toţii în măruntaiele centrului de comandă în loc să încerce să se ascundă ghemuiţi în spatele consolelor într-un acvariu cum era sala operativă.

Breanne se lăsă pe vine în spatele mesei hărţii. Nu era pentru prima dată când Ardo era surprins de mişcările ei ca de pisică. Ea opri ecranul de pe masa hărţii, apoi duse uşor la ochi un binoclu de campanie.

-Sunt şase... nu, şapte. Jivinele mutalisc sunt acoperire în zbor pentru o forţă de la sol de... să vedem... poate cincisprezece sau douăzeci de hidralisc cam la un kilometru spre sud.

Breanne se lăsă să alunece înapoi lângă masă, pentru a nu fi văzută prin ferestre.

-S-ar putea să fie mai multe mai departe, la doi, trei kilometri, poate. E greu de spus. Forţa principală pare să treacă pe lângă noi. Toată lumea să stea pe loc. Lăsaţi zburătoarele să iscodească „vechea bază umană abandonată". După ce ajung la o distanţă sigură de câţiva kilometri de aici, ne lansăm chemarea şi prindem cursa spre casă.

Ardo şedea cu spatele la o consolă aflată faţă în faţă cu Jans. Inginerul era atent la fiecare vorbă spusă de Breanne. Era palid chiar şi în lumina slabă a sălii operative şi dădea din cap ceva

mai vehement decât probabil ar fi trebuit. Jans înghiţi anevoie, apoi capul i se întoarse spre ieşirea cu scară de pe podium, aflată chiar la stânga lui. Ardo urmări privirea omului. Se uita către panoul de comunicaţii tactice care era chiar sub pasarelă, spre vest. Era încă aprins, cuvintele înfundate ale flecărelii astroportului revărsându-se încă prin difuzoarele montate deasupra podiumului.

- Tranzit alfa patru-zero-nouă, liber pentru plecare imediată, platforma şapte. Tranzit alfa zero-şase-cinci, aşteptaţi la platforma paisprezece. Tranzit gamma opt-zero-zero, liber la platforma doisprezece. Tranzit delta doi-doi-zero, aşteptaţi la Lima pentru trafic de trecere...

Ochii lui Jans se făcură şi mai mari când o a doua explozie de lumină erupse prin ferestrele vestice deasupra consolei tactice.

- S-a mai dus una, oftă el.

-Nu pierd vremea să plece, mormăi Littlefield.

Sergentul părea distras şi detaşat, mintea lui ocupându-se cu o altă problemă.

Ardo ştia că era imaginaţia lui, dar acest lucru nu îl ajută. Vorbăraia din difuzoare părea insuportabil de puternică.

-N-ar trebui să le oprim?

Breanne scutură din cap, privind în sus în timp ce asculta.

-Prea târziu. Sunt aici.

Ardo îşi dădu seama că auzea şi el; sunetul de unghii pe tablă al jivinelor mutalisc care ţipau unele la altele în timp ce se apropiau de baza umană. Zgomotul trecea prin ferestre şi ajungea la urechile lor, amestecându-se cu pălăvrăgeala neîntreruptă de pe canalul de comunicaţii tactice deschis.

-Tranzit alfa zero-şase-cinci, liber pentru plecare imediată la platforma paisprezece...

- Control. Scorpia gata de plecare, solicit vector...

Jans îşi ţinu respiraţia.

-Scorpia, rămâi la semnul de navigaţie Ta-shua şi aşteaptă; matricea e plină.

- înţeles, turnul de control, aştept la Ta-shua.

O altă coloană de foc şi fum se înălţă prin atmosfera întunecată.

Merdith se ghemui lângă Ardo, ţinându-şi genunchii la gură.

- Se pare că voi, soldăţeilor, o să pierdeţi barca.

Ochii Breannei reflectară o indiferenţă exersată.

-încă nu suntem terminaţi, doamnă Jernic.

- Nu, fireşte că nu, răspunse Merdith egal. Nu spun decât că dacă se întâmplă să vă pierdeţi barca, aţi putea să vă gândiţi la alte mijloace de plecare.

- Ah, îi zâmbi Breanne dezvelindu-şi dinţii, adică să ne însoţim cu un spion şi o trădătoare, poate?

- Scuze că te dezamăgesc, doamnă locotenent, ridică Merdith din umeri, dar nu sunt spion.

- Nu, desigur că nu. Breanne se uită nepăsătoare spre ferestre. Nu spion, nu colaboraţionistă, nu o expertă care face cercetări de armament pentru Fiii lui Korhal. Eşti doar un civil inginer inocent care s-a trezit accidental în posesia unui echipament extrem de secret al Confederaţiei. Breanne se opri, se întoarse spre Merdith şi îi zâmbi îngheţat. Uite, doamnă Jernic, aleg să te cred. Aleg să te cred pentru că dacă aş alege altfel, l-aş pune pe domnul Melnikov, aici de faţă, să te scoată din Centrul ăsta de Comandă şi să te împuşte de câte ori este necesar pentru a se asigura că eşti permanent moartă. Acum, nu vrei să aleg să nu cred asta, nu?

Merdith se uită cu grijă la faţa ascuţită dinaintea ei.

-Nu, doamnă locotenent, sunt foarte sigură că nu.

- Atunci, doamnă Jernic - Breanne pufni în derâdere - deocamdată tu îţi vezi de tine şi eu îmi văd de mine.

- Cum spuneţi, doamnă locotenent, rosti degajată Merdith. Totuşi, îmi permiţi să subliniez că prietenii tăi părăsesc planeta unul după altul, iar prietenii mei s-ar putea să fie în curând sigurii cu un bilet de plecare de aici? Chiar dacă reuşeşti să te întorci cumva la astroport, cât de încântaţi vor fi superiorii tăi să te vadă? Nimănui nu-i place să vadă un mort intrând pe uşă... mai ales când e interesul tuturor ca acel corp să rămână mort.

Un zgrepţănat oribil răsună prin acoperişul din tritan al sălii operative. Ardo se strâmbă la auzul lui, trăgându-şi mitraliera mai aproape la piept, cuprins brusc de încordare.

- Staţi pe loc, îşi şuieră Breanne vorbele cât de încet putu. Sunt aici.

Cu toţii ridicară privirile. Sunetul solzilor hârşâitori de pe cozile
zimţate târâte nepăsător pe blindaj trecea tremurând prin plăcile de deasupra. Din când în când, zgomotul acoperea vocile

suprarealiste care comunicau atât de degajat prin emiţător-receptorul de comunicaţii tactice care încă funcţiona.

- Tranzit gamma opt-zero-zero, liber de plecare, platforma doisprezece imediat. Tranzit epsilon patru-trei-trei, pregăteşte-te la intersecţia rho-beta.

Avură loc încă două impacturi hârşâite pe plăcile acoperişului. Ardo auzea clar vocile ţipătoare, îngrozitoare ale jivinelor mutalisc care alunecau pe acoperiş, îi aruncă o privire lui Jans, aflat în faţa lui. Omul transpira din plin, cu ochii aţintiţi asupra emiţător-receptorului de parcă ar fi putut să se târască prin aparat cumva şi să se alăture glasului îndepărtat din cealaltă parte.

- Tranzit epsilon patru-trei-trei, liber să înaintezi la platforma zece...

- Turnul de Control, aici Scorpia, aştept la Ta-shua. Care e întârzierea? Trebuie să îl văd pe comandantul bazei şi...

- Scorpia, liber să aterizezi. Te prezinţi la raport În însemnul exterior. Terminat.

- Cum rămâne cu fratele meu? Nu ştiu...

Jans scrâşni din dinţi. O altă voce se auzi prin canalul de comunicaţii, nici pe departe la fel de detaşată.

- Marz, pentru ultima dată, probabil că a plecat deja de pe planetă într-un transportor neraportat. Dă-ţi fundul jos de pe cer în clipa asta.

- Am înţeles, să trăiţi! Scorpia În ultima apro... rapor... însemn exterior...

Ardo se uită la Littlefield, şoptind.

-Se întrerupe transmisiunea?

-Mutalsic, oftă Littlefield. Se joacă cu farfuriile antenelor.

-...ultima aprop... pe recepţie.

- ...pţionat... auzit epsilon patru-trei... ber pentru... care imediată platforma şapte-stânga. Scorpia, coboară lângă platforma şapte-trei pentru oprire.

- Recepţionat, turnul de control. Scorpia coboară la platforma şapte-trei.

Breanne arătă spre urechea ei apoi spre tavan. Ardo se chinui să
audă.

Scrâşnetul se oprise.

Littlefield îşi împreună degetele mari şi îşi mişcă palmele ca pe nişte aripi. Breanne ridică din umeri şi scutură din cap, cu sprâncenele împletite în semn de îndoială.

Inconştient, Ardo îşi ţinea respiraţia. Se concentra atât de tare la sunetele de deasupra capului, încât nu băgă de seamă ghiontul lui Merdith decât la a doua încercare.

îi arăta spre Tinker Jans.

Ardo văzu dintr-odată că omul era într-o stare proastă. Pielea lui galbenă lucea de transpiraţie. Tremura fizic, buzele mişcându-i-se în timp ce vorbea pentru sine. Ochii îi erau aţintiţi asupra consolei de transmisiuni aflată la câţiva paşi de baza podiumului de comandă.

- Tranzit kappa zero-şapte-cinci liber pentru plecare imediat. Scorpia, care e poziţia ta?

-Au plecat? şuieră Littlefield.

Breanne scutură din cap. Nu ştia.

-Mi-am debarcat încărcătura, turnul de control. Sunt liber.

- Recepţionat, Scorpia. Opreşte şi îndreaptă-te spre platforma cinci-dreapta. Prezintă-te la şeful de secţie de acolo pentru îmbarcare şi plecare.

-Nu! scânci Jans. Nu mă lăsa aici!

- Nu mă lăsa singură! plângea Melani. Ardo îngheţă.

- Scorpia, recepţionat. Opresc...

-Nu!

Jans se ridică dintr-o singură mişcare. Ardo sări după el, dar era prea târziu. Inginerul se aruncă prin deschizătura dintre consolele podiumului de comandă, fugind pe plăcile podelei.

-Iute! Opreşte-l! se răsti Breanne.

Ardo sări în picioare, coborând scara de acces dintr-un salt, dar nu putu ajunge la inginer.

Tinker Jans apucă microfonul de comunicaţii care atârna şi apăsă butonul de transmisie.

- Tegis! Sunt Jans! Sunt aici! Nu mă lăsa! Sunt la baza de la Scenic! M-au lăsat în urmă, m-au...

Ardo nu avu timp să gândească în timp ce fugea. Când ajunse la Jans, doar îşi trase înapoi pumnul costumului de luptă şi îl lansă spre capul inginerului.

Mănuşa blindată autoportantă îşi făcu treaba. Jans căzu la podea.

- jans! Jans! Vin să te iau! Aşteaptă şi... hei! Lasă-mă! Acolo-i fratele meu! Nu poţi...

Geamurile care se spărgeau acoperiră restul cuvintelor. Panourile transparente explodară în încăpere. Din instinct, Ardo se feri de cascada de cristal. Auzi răpăitul brusc al armelor automate în cameră.

Peste ţipete, Ardo auzi vocea inconfundabilă a Breannei umplând canalul de comunicaţii.

-Deschideţi focul! Deschideţi focul şi omorâţi-i pe toţi!

CAPITOLUL 18.
FĂLCILE VICTORIEI.

Ardo sări înapoi spre podiumul de comandă, aţintindu-şi instinctiv arma. încă se rostogolea în picioare când începu să tragă.

Trei mutalisc se aruncară prin cadrul ferestrelor sparte. Aripile lor violacee se sfâşiară în cioburile rămase, dar creaturile erau indiferente la rănile pe care şi le provocau. în ochii lor maronii-însângeraţi, inexpresivi, era nebunie: nepăsătoare, neînduplecată şi mortală. Ţipete asurzitoare izbucniră din gurile lor largi, căscate atunci când atacară.

- Trageţi! Nu vă opriţi! strigă Breanne pe canalul de comunicaţii.

Ardo era fericit să îi facă pe plac. Mitraliera lui gaussiană se alătură ploii de moarte care ţâşnea din armele de pe podiumul de comandă din spatele lui.

Membrană de aripi, cartilaj, piele, muşchi, toate explodară în fâşii din fiarele urâte, în timp ce ele înaintau fanatic. Bucăţile umede se loveau de panouri, de tavan şi de podea, explodând în nori de fum acru. în câteva secunde, întreaga sală de comandă era plină de o duhoare groasă şi învârtejită pe care nici măcar vântul de afară, acum urlând prin ferestrele sparte, nu o putea împrăştia.

Ardo continua să tragă. Văzu cea mai apropiată dintre jivinele mutalisc deschizând gura, muşchii mandibulei ei mişcându-se. Zări proiecţii ca nişte colţi de o parte şi de alta a fălcii uriaşe.

Atacă, îşi dădu Ardo seama dintr-odată. Se îndreptă spre stânga lui.

Un şuvoi de grozăvii cu aripi ca de liliac se desprinse din botul creaturii către baza podiumului de comandă, unde Ardo tocmai se lăsase pe vine. Fiinţele lipsite de vedere se izbiră de metal, explodând la impact. Plăcile podelei se topiră într-un ţipăt ascuţit, îngrozitor. Jivina mutalisc schimbă direcţia şuvoiului scârbos, încercând să îl urmărească pe Ardo, dar infanteristul era prea iute pentru creatură. Ghemuit, ţâşni înainte către alcovul uşii ascensorului.

Erupţia ucigaşă continuă să îl urmărească, jivina mutalisc îndrep- tându-şi acum toate gândurile către Ardo. Creaturile se loviră într-o linie de podea, plăcile evaporându-se ca apa la impactul cu ele. Fum acru umplu încăperea, făcându-l pe Ardo să îi fie greu să respire cu vizeta ridicată. Se târî spre alcovul ascensorului. Uşa arcuită era închisă, în dreapta şi în stânga ascensorului erau platformele înălţate de deasupra staţiilor de control. Nu exista alt adăpost. Rămânea fără locuri în care să se ascundă.

Ajunse la uşa liftului şi lovi butonul de chemare. Se întoarse iute, lovind repetat butonul cu palma deschisă. Zări valul blestemat de grozăvii înaripate ieşind din botul jivinei mutalisc, evaporând metalul într-o linie dreaptă spre el.

Dintr-odată, atacul oribil al creaturii mutalisc se opri. Capul ei explodă sub un şuvoi de trasoare venit dinspre podiumul de comandă. Bucăţi din jivină împroşcară toată camera. Câteva bucăţi unsuroase se loviră de costumul de luptă al lui Ardo, acidul latent al fiarei agăţându-se de materialul metalic al costumului. Ardo ţipă incoerent în timp ce scutura iute bucăţile cu mâinile înmănuşate. Costumul era puternic mâncat, dar nu credea că ceva reuşise să îl străpungă în totalitate.

Atacatorul lui căzu greoi la podea, impactul dizolvând aproape imediat plăcile de sub el. O gaură căscată şi fumegândă era tot ce mai rămăsese din locul în care se prăbuşise creatura, arzând puntea. După sunetele venind din fisură, încă îşi croia drum prin câteva punţi ale Centrului de Comandă.

Ardo, cu spatele lipit de uşa ascensorului, îşi ridică iar arma. Căută disperat prin fumul care se agita nebuneşte prin încăpere, dar nu îşi mai zărea camarazii. De fapt, îşi dădu el seama brusc, armele de pe podiumul de comandă amuţiseră.

- Doamnă locotenent? întrebă Ardo timid.

Deasupra, Ardo încă mai auzea canalul de comunicaţii tactice.

- ...Repet, Scorpia, revino imediat la bază. Acesta este un ordin direct!

- Jans! Aşteaptă! Tegis e pe drum! Vin după tine, puştiule!

Marz! îşi dădu seama Ardo. Trebuie să fi primit mesajul! Se îndrepta spre ei chiar acum. Nu trebuia decât să...

Ardo înghiţi anevoie. Tot ce trebuia ei să facă era să fie aici.

Luminile de urgenţă rotative pâlpâiau prin fumul acru, învârtejit. Dintr-odată, îşi dădu seama că Jans putea fi biletul lui de plecare de aici. Dacă toţi cei de pe podiumul de comandă erau morţi, atunci îl putea trage pe Jans până la nava de desant. îi putea spune lui Tegis că şi el fusese lăsat în urmă. Ce naiba îi păsa lui de misiune sau de cutia aia nenorocită! Dacă reuşea să plece de pe planetă, atunci poate că reuşea să scape şi de rezervoarele de resocializare şi să îşi croiască drum înapoi pe Bountiful. Poate că ar fi reuşit să îşi reia viaţa şi naiba să-i ia pe infanterişti şi pe Confederaţia lor! Atunci, poate că ar fi reuşit să afle dacă viaţa lui fusese o minciună. Poate, doar poate, Melani era încă acolo pe undeva, căutându-l, aşteptându-l. Poate, doar poate...

Ardo îşi puse arma pe umăr. Fumul din încăpere era încă gros, dar el îşi amintea unde căzuse Jans. începu să înainteze iute peste şanţurile căscate în podea. Jans căzuse undeva lângă consola de transmisiuni din stânga podiumului de comandă. Dacă reuşea să ajungă acolo înainte să îl observe cineva, putea obţine o dezertare în zăpăceală şi apoi să îl folosească pe Jans pentru a pleca de pe piatra asta. Putea renunţa la Confederaţia asta afurisită şi la infanteriştii ei şi să îşi recapete viaţa.

Infanteristul înainta cu anticipaţie îngrijorată. încă mai erau două jivine mutalisc pe undeva. Poate că erau moarte, dar, cel mai probabil, stăteau ascunse prin preajmă.

- Baza Scenic, aici Scorpia, la cinci mile distanţă de semn!]ans, te rog, răspunde! Jans! Te rog, răspunde...

Ardo ajunse la Jans. Tehnicianul era încă leşinat acolo unde Ardo îl culcase la podea.

Ceva îl lovi într-o parte în casca de luptă. Prima dată, Ardo nu observă, dar lovitura fu urmată de o a doua, mai slabă.

Ardo îşi apucă iute arma şi se roti spre podiumul de comandă. Cu inima bătându-i brusc nebuneşte, o văzu pe

Breanne printre fuioarele de fum, ghemuită lângă masa hărţii. Merdith era chiar în spatele ei. Littlefield stătea pe vine de cealaltă parte a mesei.

Breanne îi făcu semn lui Ardo să rămână pe loc, după care arătă cu două degete la propriii ei ochi, apoi către Ardo.

Acesta înţelese semnalul standard şi se uită încă o dată prin încăpere. Fumul se risipea repede din cameră. în mod clar, acidul afectase multe dintre console şi prin sală erau săpate câteva şanţuri. Fumul încă se revărsa din gaura spartă de jivina mutalisc doborâtă, dar altfel încăperea părea goală. Ardo se uită înapoi la Breanne şi scutură din cap.

Breanne dădu scurt din cap în semn de înţelegere şi apoi arătă spre tehnician.

Ardo coborî iute privirea. O vânătaie urâtă colora un cucui destul de mare de pe laterala capului acestuia. în mod sigur, nu-l invidia pentru durerea de cap care îl aştepta... dacă se trezea. Ardo îşi dădu seama cu o tresărire că de fapt nu îi păsa dacă omul se mai trezea, atât timp cât îl putea folosi pentru a ajunge la bordul acelei nave de desant.

Ardo se uită înapoi la Breanne şi îşi ţinu mâna cu palma în jos, nemişcată. Stabil, semnaliză el.

Din nou, Breanne dădu din cap. Arătă spre Jans, apoi spre Ardo, după care îi făcu semn infanteristului spre ascensor.

Uitase de ascensor! Ardo aruncă o privire în spatele lui. Uşa curbată se retrăsese şi liftul stătea acum deschis, aşteptându-i. El iar făcu semn din cap spre Breanne. Se aplecă, îl apucă pe tehnicianul inconştient de gulerul jachetei uniformei şi începu să îl târască încetişor pe podea către uşa ascensorului care aştepta. Ochii îi erau aţintiţi asupra micului compartiment, puternic luminat şi primitor.

- /nns! Sunt Marz! Sunt În o milă...

Ardo se uită prin geamurile sparte ale punţii de comandă. în depărtare, spre vest, abia dacă se distingea nava de desant: un punct profilat pe numeroasele dâre de aburi ale navelor de transport confederate care se îndreptau spre apusul de mai departe.

- Nu-ţi face... robleme,fra... vin... n tine... evn clipe...

Ceva luminos căzu între el şi ascensor, zdrobindu-se de podea.

Fumegă acolo unde ateriză.

Ardo ridică repede privirea.

O panglică de argint topit trecea într-un arc neregulat pe tavan. Curba ei continua spre ea însăşi, descriind un cerc pe tavan chiar deasupra podiumului de comandă.

- Doamnă locotenent! Mişcaţi-vă! Acum! ţipă Ardo pe canalul de comunicaţii.

Breanne şi Littlefield se uitară în sus în acelaşi timp. Grinzile încrucişate se topeau sub ploaia de acid. Deja auzeau geamătul gros al metalului cedând sub propria greutate.

Nu mai avură nevoie de alt îndemn. Breanne sări peste consola aflată la una dintre marginile podiumului. Littlefield o apucă pe Merdith de mână şi fugi spre scări. O împinse în faţa lui, îndreptând-o spre pasarela din jurul camerei înainte de a sări şi el.

Cu un geamăt sfâşietor, tavanul sălii operative cedă, prăbuşindu-se către podiumul de comandă. Greutatea plăcilor fuzelajului tavanului şi a grinzilor structurale tăiate zdrobi consolele de pe podium cu un zgomot bubuitor. întreaga fermă de antene de comunicaţii căzu împreună cu el, contorsionându-se într-o încâlceală greu de recunoscut atunci când placa grea a fuzelajului alunecă de pe podiumul distrus pe plăcile podelei slăbite de acid.

Ardo trase cu furie de Jans, încercând să stea departe de avalanşa grea de metal răsucit. Tehnicianul, totuşi, începea să i se împotrivească, recăpătându-şi cunoştinţa. Şi-a ales prost momentul, se gândi Ardo, dar avea nevoie de el pentru a scăpa din acest iad.

- Pregătiţi-vă! strigă Breanne. Sunt aici!

Ea se ridicase deja anevoie în picioare. O rană adâncă din umăr sângera liber printr-o ruptură a costumului ei de luptă. Littlefield se afla în cealaltă parte a podiumului de comandă, împreună cu Merdith. Ardo îi vedea pe cei doi mişcându-se, încercând să ocolească sfărâmăturile pentru a ajunge la ascensor.

Atunci le zări: forme înaripate coborând iute prin deschizătura zimţată din tavan. Jivinele mutalisc îşi săpaseră un nou drum în Centrul de Comandă, împrăştiind oamenii din adăposturile lor. Acum prada era în spaţiu deschis şi vulnerabilă.

Ardo îl eliberă iute pe Jans lângă el. Ajunseseră la ascensorul deschis. Corpul acum inert zăcea pe prag pentru a împiedica

uşa liftului să se închidă. Era tot ce avea timp infanteristul să facă înainte de a-şi ridica arma.

Merdith se ridică în picioare, se uită în sus şi ţipă - mai mult dintr-o surpriză sinceră decât de frică, bănui Ardo. Era greu să ţi-o închipui pe acea femeie speriată cu adevărat de ceva. Oricare ar fi fost motivul, Ardo observă că le atrase atenţia. Jivinele mutalisc plutiră prin deschizătură, zburând cu toatele în încăpere.

Breanne nu pierdu nici o clipă. Arma ei de asalt începu să latre dintr-odată, izbind de sfărâmături coşmarurile înaripate. Două dintre ele îşi înfipseseră aripile în ţepii răsuciţi ai antenelor şi cadrelor de sprijin rupte. Se zbăteau şi ţipau mânioase de neruşinarea de a fi doborâte din aer, sfâşiindu-se în marginile ascuţite ale metalului rupt.

Totuşi, Ardo nu avea timp să se preocupe de lupta Breannei. O beznă din piele dădu buzna spre el, cu o viteză imposibilă. Deschise focul cu mitraliera, doborând-o şi pe aceasta din aer. însă fiara refuză să se oprească şi începu să se zvârcolească înainte pe podeaua distrusă. Ardo îi sfâşie aripile, trăgând în membrane cu un efort preocupat. O parte calmă a minţii lui preluă conducerea, o parte despre care credea că i-ar fi plăcut să uite, dar care acum ieşea în faţă pentru a-l salva atunci când era nevoie. Ardo fugi în timp ce trăgea, afară din alcov şi către ţinta lui. Aceasta continua să înainteze spre el, neînduplecată şi indiferentă la rănile pe care le suferea. Ardo continua să toace aripile creaturii. Câţiva metri în plus ar trebui să fie de ajuns, se gândi el. Ardo păşi puţin spre dreapta.

Jivina mutalisc se încolăci brusc, apoi sări.

Ardo aştepta. Schimbă direcţia de foc în clipa în care creatura mutalisc atacă. Şuvoiul de gloanţe din arma lui se lovi de sternul fiarei, împingând-o înapoi în aer şi peste hăul căscat pe care sora ei îl arsese în podea, în faţa lui.

Mutalisc dădu din aripi, dar nu mai rămăsese prea mult din ele pentru a bate aerul. Ţipă înfuriată, în timp ce se prăbuşea prin gaură. Ardo păşi înainte, mutându-şi acum focul asupra capului şi a pieptului, simţindu-se ciudat de satisfăcut.

- Să nu ucizi...

-Ochi pentru ochi...

-Iubeşte-i pe cei ce te urăsc...

Un val de ameţeală îl copleşi, dar el nu se putea opri - nu voia să se oprească. Mută iar focul, de această dată asupra jivinelor mutalisc care se chinuiau să ajungă la Breanne. Rafalele lor combinate sfâşiau rapid fiarele. Prinse în cadrul metalic al antenelor, sângele lor acid lucra împotriva lor. Fiecare rană mânca metalul din jurul lor, topindu-l şi făcând antenele să se prăbuşească şi mai mult peste ele, fixându-le în loc.

-Fugi, Merdith, fugi acum!

Ardo se întoarse iute spre sunet. Era Littlefield.

Sergentul trăgea într-o altă mutalisc, dar aceasta era periculos de aproape. De unde stătea, Ardo vedea că ploaia de acid a jivinei care se apropia săpa în armura lui Littlefield. Merdith era în spatele lui. Amândoi se aflau în partea opusă a Centrului de Comandă.

Şuvoiul de foc al lui Littlefield rupea fâşii din creatură, împroşcând bucăţi fumegânde de fiere pe sfărâmăturile dintre ei.

Merdith începu să fugă, dar jivina mutalisc se întoarse către ea. Littlefield ţâşni iute între ele, continuând să tragă. Fiara se târa spre ei.

Ardo îşi mută focul de la ţintele lui pe moarte, dar şovăi frustrat. Creatura mutalisc era între el şi Littlefield. Dacă începea să tragă asupra ei, avea să rişte nu doar să-i lovească pe Merdith şi pe sergent, ci să-i şi împroaşte cu acid din jivina care se dezintegra.

-Littlefield! Dă-te din drum! ţipă el.

Ardo vedea broboanele de sudoare formându-se pe fruntea lui Littlefield.

Sergentul îi aruncă o privire, rânji, iar apoi sări drept spre mutalisc. îngropându-şi arma în burta creaturii, Littlefield întinse mâna liberă şi apucă monstrul de beregată. înfuriată, jivina mutalisc îşi încolăci coada tăioasă în jurul lui Littlefield.

-Nu! urlă Breanne.

-Fugi! strigă Littlefield, glasul ridicându-i-se în agonie. Fugi, Merdith!

Jivina mutalisc se destrăma sub focul lui Littlefield. Acidul care se scurgea din trupul ei topea costumul de luptă, împreunând hidos cele două corpuri.

Merdith, albă la faţă, fugi în jurul sfărâmăturilor din centrul camerei. I se alătură lui Ardo în partea opusă, dar nu reuşi să privească. Breanne se mişca, strigând, ţipând.

- Depărtează-te, Littlefield! Dă-i drumul şi depărtează-te! Arma lui Littlefield continua să tragă. Ardo se gândi că în mod sigur carnea de pe mână fusese deja mâncată. Poate că doar armura topită a costumului făcea ca mitraliera să mai tragă. Jivina mutalisc încetă să se mai zbată în timp ce băltoaca de acid se forma sub ei.

Plăcile podelei gemură încă o dată, iar sergentul Littlefield şi duşmanul lui înfrânt dispărură.

Ardo tremura atât de puternic, încât îi era greu să îşi ţină arma. Afară auzeau un alt ţipăt, mai cunoscut şi mai ascuţit.

Merdith se uită către locul de unde se auzea zgomotul, apoi strigă.

- Uite!

Nava de desant. Scorpia Valkiric plutea la zece metri distanţă, cu motoarele ţipând într-un fel minunat pentru urechile lor.

Ardo suspină şi se întoarse. Jans se sprijinea de laterala ascensorului, ameţit, dar cu ochii deschişi. Ardo păşi uşurel spre el peste plăcile strâmbate ale podelei şi îl ridică în picioare.

- Domnule, e timpul să ne scoţi naibii de aici.

Se mişcară iute către rămăşiţele ferestrei. Ardo îl zărea pe Marz prin cupola carlingii.

Breanne răsuflă, apoi vorbi.

- Plecăm.

Merdith, stând lângă ea, părea încurcată.

- Doamnă locotenent, câte dintre aceste grozăvii înaripate au raportat santinelele tale că se apropiau când au început toate acestea?

- Opt. De ce?

- Păi, vreuna dintre santinelele tale a raportat că a omorât din ele? Adică, nu cred...

Breanne făcu ochii mari. Se întoarse spre nava de desant şi începu să-i facă semne.

- Pleacă! întoarce-te! strigă ea.

El zâmbi şi îi făcu şi el cu mâna.

- Nu! La naiba! Pleacă! strigă Breanne, dând din mâini şi mai hotărâtă. Ce naiba e pe canalul tactic? Nu reuşesc să îl prind...
- Oh, nu! suspină Merdith.

Cele trei mutalisc rămase se ridicară peste centrul de comandă. Marz era prea preocupat să îşi găsească fratele pentru a le observa. Când îşi dădu seama că se îndreptau spre el, jivinele mutalisc îşi eliberau deja puii în gurile de admisie ale motorului şi pe cupola carlingii.

Breanne ridică arma şi începu să tragă. Ardo i se alătură, dar era prea puţin şi prea târziu. Disperat, Marz acceleră motoarele şi creaturile mutalisc care nu se aşteptau fură supte în gurile de admisie. Acidul se scurse în motoare, desfăcând palele turbinei de axurile de mare viteză. În câteva clipe, nava de desant începu să se facă bucăţi.

Marz reuşi să îşi ducă Scorpia la doar o sută de metri spre vest înainte de a exploda, împroşcând o ploaie de resturi prin tot Avanpostul Scenic. Se prăbuşi în râpa aflată imediat la vest de bază, arzând cu furie când rezervoarele de combustibil cedară.

Dincolo de coloana groasă de foc, Ardo văzu mai multe transportoare confederate arcuindu-se graţios pe cer, dârele lor de aburi strălucind portocaliu-deschis pe orizontul roşiatic al soarelui care cobora.

Nu erau nici pe departe la fel de multe pe cât văzuse mai devreme.

CAPITOLUL 19.
DATORII.

Ardo stătea şocat. Mintea lui nu voia să înregistreze ceea ce tocmai văzuse. Dintr-odată, părea greu să respire. începu să înghită guri mari de aer, tremurând. Ce mai rămânea de făcut?

Se întoarse cu faţa la Breanne. Ochii ei se holbau în gol spre epava arzând de dincolo de zidul de împrejmuire, ca şi cum s-ar fi uitat prin ea.

- Doamnă locotenent? rosti Ardo încetişor, temându-se cumva să o tulbure. Ce facem acum?

Breanne clipi. Nu se uita - nu putea - în direcţia lui.

- Noi... eu... nu... ştiu. Eu...

- Ce fac, doamnă locotenent? repetă Ardo, glasul tremurându-i din cauza furiei care se aduna din adâncurile lui, Daţi-mi un ordin, doamnă locotenent! Spuneţi-mi ce să fac, doamnă locotenent! Cum să repar asta, doamnă locotenent!

Breanne se întoarse către el. Ochii ei erau umezi şi neclari.

- Cred că... poate Littlefield ar fi...

-Littlefield este mort, doamnă locotenent! Vocea lui Ardo era puternică şi tremurătoare. Fiara care părea întotdeauna întemniţată undeva în străfundurile minţii lui se eliberă, ţipând în faţa ofiţerului său superior. S-a dus! Nu mai poate să te ajute să ieşi din asta, doamnă locotenent! Nu o să te salveze. Nu o să te mai facă să dai bine. Şi, cel mai sigur, nu o să te mai ţină în viaţă de data asta! Eşti doar tu, doamnă locotenent, aici şi acum! Tu dai ordinele! Tu ne arăţi cum să ieşim din..

- Bernelli către centrul de comandă.

Canalul tactic mai funcţiona. Glasul lui Bernelli trecea prin paraziţi intermitenţi.

Ardo se uită fix la Breanne, aşteptând.

Ea înghiţi anevoie, broboane de sudoare formându-se pe fruntea ei şi printre şuviţele zburlite ale părului tăiat scurt.

- Bernelli către centrul de comandă. Răspunde, comandament.

Ardo se strâmbă şi deschise canalul de la costumul lui.

-Bernelli, răspunse el scurt. Breanne a ordonat clar ca nimeni să nu intre pe canalul ăsta.

-Nu prea mai e nevoie acum, Ardo. Pleacă.

-Ce?

- Zergii. Trec pe lângă mine spre vest. întregul lorfront tocmai a trecut pe lângă
noi.

-Nu are nici un sens, medită Ardo pe canalul de comunicaţii.

-Cu sens sau fără, asta fac.

- Are dreptate, Melnikov. Era vocea lui Mellish de data aceasta. îi văd din buncăr. Au trecut pe lângă noi ca un şir de lăcuste şi ne-au lăsat în urmă. M-am uitat bine la ei prin binoclul de campanie şi se târăsc cu toţii spre vest. Cred că se pregătesc să îşi petreacă noaptea în oraş.

Ardo suflă uşurel printre buze. Oraşul Mar Sara era spre vest, acum abandonat de infanterişti şi, practic, lipsit de apărare.

- Cutter, aici Melnikov. Sunt cu doamna locotenent în sala operativă - sau ce a mai rămas din ea. Tu unde eşti?

-Sunt în buncărul patru pe zidul de apărare de sud-vest. Ce naiba s-a întâmplat acolo? Unde sunt Littlefield şi doamna locotenent?

- Treci aici imediat, se răsti Ardo fără vreo explicaţie. Hm, doamna locotenent are nevoie de tine.

- Da, bine, dacă doamna locotenent are nevoie de mine, poate să mă cheme ea, şi nu un avorton înnebunit să tragă şi cu nasul pe sus...

-Termină cu tâmpeniile, Cutter, lătră Ardo. Doamna locotenent vrea să vii aici, aşa că mişcă!

- Am plecat, răspunse Cutter pe un ton rece. Măcar pentru asta aş fi interesat să te văd. Sper că mi-ai (imit femeia caldă, avortonule. Sunt sigur că va fi încântată să vadă un bărbat după ce a fost nevoită să aibă de a face cu tine.

Ardo opri mânios canalul de comunicaţii tactice, apoi se întoarse către ascensor.

- îmi pare rău, Merdith. O să am grijă de Cutter să nu te deranjeze... Uşa liftului era închisă. Luminile indicatoare de pe panoul din alcov
arătau că ascensorul cobora. Un sentiment de groază îl cuprinse pe Ardo.

Merdith dispăruse.

Ardo îşi aruncă iute ochii prin încăpere. Secţiunea căzută din fuzelajul de deasupra şedea acum într-un unghi ciudat pe podea. Consolele din partea stângă a podiumului de comandă erau zdrobite până aproape de plăcile podelei sub greutatea ei, dar partea dreaptă rămăsese ridicată. Ardo traversă repede plăcile de podea îndoite şi mâncate de acid.

-Melnikov? Breanne vorbea de parcă tocmai se trezea. La naiba! Ce mama dracului faci?

- Era pe podea doar la câţiva metri de mine, murmură Ardo în timp ce se apleca în faţă, uitându-se printre consolele din partea dreaptă.

Dispăruse şi cutia.

Ardo urlă, glasul lui, o expresie nearticulată a furiei animalice. Se uită la ascensor. Prea departe, îşi dădu el seama. Nu avea să o prindă pe acolo. Se întoarse şi urcă scara scurtă spre pasarela care era acum un vârtej de metal în jurul camerei.

Deschizând una dintre ferestrele sparte, se trase înainte, în vântul care urla şi privi în jos.

Fuzelajul curbat şi întunecat cobora sub el în lumina tot mai slabă. Mici puncte de lumină emanau slab din ferestrele Centrului de Comandă şi din semnalele anticoliziune care clipeau tânguitor de pe diferitele platforme de echipamente care ieşeau în afară din corpul principal.

Imediat după curba fuzelajului, un petic mare de lumină galbenă puternică ieşea prin uşile principale ale Centrului de Comandă peste mica bucată de noroi compactat din împletitura întunecată a clădirilor bazei.

Acolo, o umbră lungă ieşi. Era aruncată de o singură siluetă feminină mică, luptându-se să alerge cu o cutie grea în braţe.

Ardo aruncă o privire la indicatoarele de energie aflate chiar sub buza căştii. încă nu începuse să folosească rezerva de energie. Avea să fie de ajuns pentru a o prinde.

Dintr-o singură mişcare, Ardo se împinse prin deschizătura ferestrei şi începu să fugă în jos pe curba Centrului de Comandă. Paşii făcuţi cu bocancii grei răsunau pe fuzelaj, în timp ce îşi croia drum printre diferitele armături din jurul acestuia. O astfel de goană sinucigaşă ar fi fost imposibilă fără costumul de luptă, dar în ciuda geamătului sistemelor servomecanice care se plângeau de abuz, el coborî repede panta tot mai abruptă a fuzelajului exterior. Merdith fugea spre vest către fabrică. Ardo îi verifică poziţia în timp ce alerga. în câteva clipe panta deveni prea abruptă pentru a-l mai susţine, dar el era deja la trei metri de sol. Se ţinu o clipă de o platformă de motor ieşită în afară, apoi sări.

Ateriză greoi, rostogolindu-se pe pământ, aşa cum îl învăţase antrenamentul. Costumul absorbi cea mai mare parte a impactului, servo- mecanismele gemând când se ridică în picioare şi porni în urmărire, gonind cu toată viteza.

Dând colţul, Ardo văzu un grup de vehicule în faţa lui. Fiecare fusese parcat în faţa fabricii automate care le produsese la cerere, doar pentru a fi abandonate. Vântul de seară sufla praf orbitor printre diferitele SCV -uri, camioane de sprijin la sol şi un şir de motoglisoare Vultur închise.

Ardo se opri. Ea era pe acolo pe undeva, ştia asta. Nu trebuia decât să o găsească.

Vântul urla în jurul capului său, dar el porni oricum senzorii auditivi externi. Comută canalul tactic pe Standby. Ştia că Breanne avea să înceapă să îl caute în curând şi nu voia să îi fie distrasă atenţia.

Ardo înaintă încet printre maşini, păşind cu grijă şi fără zgomot. Se gândi absent la cât de uimitor era că un echipament militar atât de complicat pe cât era costumul de luptă tot putea să se mişte mortal de tăcut când era nevoie. îşi ridică mitraliera şi o armă. Ştia că era perfect capabil şi dornic să o împuşte pe Merdith, dacă era necesar - şi destul de posibil chiar dacă nu era necesar.

SCV -urile acoperite de nisip stăteau la fel de nemişcate ca santinelele. Titanii blindaţi aveau peste trei metri înălţime. Ardo se strecură printre ei uşurel, cu arma pregătită.

Ceva scârţâi prin vânt în dreapta lui. El se roti, cu mitraliera ridicată iute în direcţia sunetului. Augumentarea vizuală din vizeta închisă ilumină imediat vinovatul: o trapă de întreţinere deschisă de pe piciorul unui SCV flutura în bătaia vântului. Reveni la cursul lui şerpuit, înaintând.

Un motor porni cu o încetineală chinuitoare undeva chiar în faţa lui. Ardo zâmbi subţire pentru sine şi păşi uşurel pe lângă un alt SCV care îi bloca vederea.

Era o vagonetă, un camion aproape la fel de mare ca un SCV . Şasiul era suspendat între şase cauciucuri pe pernă de aer, câte trei pe fiecare parte. Cabina de control ieşea înainte din faţă. Prin nisipul ridicat de vânt, Ardo abia putea desluşi strălucirea care scăpa pe ferestrele cabinei.

A intra în cabină era cam problematic. Trebuia să urci pe o scară verticală pentru a ajunge la una dintre trapele laterale. O putea face în costumul de luptă, fireşte, dar bănuia că doamna locotenent ar fi preferat-o pe Merdith în viaţă. Un atac direct nu era cel mai bun mod de a atinge acest obiectiv. Brusc, îi veni o idee mai bună. Zâmbind pentru sine, îşi croi drum spre spatele vehiculului, având grijă să stea în afara câmpului vizual al oglinzilor întinse într-o parte şi alta a cabinei de control. Apoi se lăsă pe vine şi începu să se târască în lungul şasiului camionului. La jumătatea drumului, auzi iar agonia joasă a ambreiajului. începu să se grăbească. Motorul tuşi de două ori, apoi muri.

Sub cabină, Ardo se ridică într-o poziţie ghemuită chiar sub uşa laterală de pe partea şoferului. Vedea umbrele mişcându-se

în cabină, auzea cum diferite butoane erau apăsate şi mormăiturile înfundate ale lui Merdith.

Ardo se ridică iute şi deschise brusc uşa de pe partea şoferului. Cu mâna liberă o apucă pe Merdith, uluită, de braţ, hotărât să o tragă din cabină şi să o arunce la pământ.

Ardo o smulse pe Merdith din scaunul şoferului cu o singură mişcare, costumul de luptă aducându-i o putere incredibilă. Femeia se prăbuşi din cabină, prinzându-se cu disperare de braţul lui Ardo. Picioarele care se zbăteau loviră cabina camionului, împingându-l pe neaşteptate pe Ardo în spate cu o forţă adiţională. Ardo căzu de pe cabină, trăgând-o pe Merdith cea panicată după el.

Amândoi se rostogoliră la pământ. Ardo se ridică iute în picioare, cu arma deja pregătită atunci când era în picioare. Merdith zăcea îndurerată pe jos la picioarele lui, gemând în bătaia vântului.

-Ridică-te, zise el. Mergi înapoi.

Merdith ridică privirea, încercând să respire.

-Eşti prizoniera mea, spuse el sec, ridicând arma.

- Prizonieră? tuşi ea, vorbele sunându-i batjocoritor. Prizonieră a ce?

-Prizonieră a Confederaţiei, explică Ardo cuminte.

Merdith pufni batjocoritor.

-Deci suntem doi.

-Gura! mârâi Ardo.

-Ascultă, am monitorizat traficul de comunicaţii de aici. Merdith arătă spre cabina camionului. Forţele confederate şi-au terminat evacuarea, soldăţelule. La naiba, probabil că deja au ieşit din sistemul solar.

- Atunci o să găsim altă legătură! Ardo începea să transpire. Chemăm o navă de evacuare. O să se întoarcă şi...

- Trezeşte-te, Ardo! se răsti Merdith. Ar trebui să fim morţi! Crezi că bomba aia nucleară a căzut singură din cer? Cu toţii trebuia să încasăm bomba aia, soldăţelule! Cartierul general al Confederaţiei v-a trimis pe tine şi pe amicii tăi aici să mă găsiţi pe mine şi pe cutia mea - afurisita de cutie otrăvită - şi în clipa în care au ştiut că o aveţi, v-au anulat evacuarea şi au aruncat una mare care vă avea ca ţintă pe voi, pe mine şi cutia asta. Vă ştiau situaţia de la cap la coadă. V-au înscenat ceva. Singurul

motiv pentru care v-au trimis a fost să mă găsiţi pe mine şi pe cutia asta nenorocită şi să muriţi cu ea'.

- Suntem soldaţi, doamnă. Ardo se înroşi la faţă. Soldaţii mor! E treaba noastră să murim!

- Nu. Glasul lui Merdith scăzu, dar rămase la fel de încordat. Este treaba voastră să luptaţi. Aţi luptat astăzi şi am trăit. Cartierul general al Confederaţiei v-a lăsat singuri fără măcar o rugăciune şi voi tot aţi luptat şi tot aţi trăit. Nu înţelege greşit, Ardo. În ce-i priveşte pe ei, suntem cu toţii morţi şi lor le convine aşa. Doamne, au plănuit asta. Nimeni nu trebuie să ştie despre cutia asta. Dacă apăreţi cu ea la cartierul general al Confederaţiei, o să aibă grijă să fiţi mult mai morţi decât cred ei că sunteţi acum.

- Taci! De ce naiba nu poţi să taci?

Ea continuă să îşi susţină ideea peste ţipătul vântului.

- Nu-ţi irosi viaţa pe fantome, soldăţelule! Confederaţia te-a minţit, ţi-a furat dragostea, familia şi întregul trecut. Te-au trimis aici să faci o treabă murdară în locul lor şi, odată ce ai făcut-o, au încercat liniştiţi să te omoare. Sub toată programarea, spălarea pe creier şi „recondiţionarea socială" există încă un om - Ardo Melnikov - care merită să aibă o viaţă şi să o trăiască. Merdith suspină în bătaia vântului. Trebuie să mai existe ceva în adâncul acelui băiat nobil care a fost crescut de părinţi iubitori.

Ardo clipi. Transpira, iar sistemele de răcire ale costumului de luptă nu păreau să fie de ajutor.

- Ce... ce vrei să propui? Ce vrei să spui?

Merdith dădu din cap, fără să îşi ia ochii din ai lui.

- Spun să scăpăm. Ei cred că suntem morţi - să o lăsăm aşa. Plecăm de pe planetă, găsim o nouă viaţă în altă parte şi lăsăm pe alţii să moară în locul nostru.

Ardo zâmbi cu tristeţe.

- Şi cum să plecăm? Mergem pe jos? Confederaţia a plecat. Au luat cu ei ultimele transportoare comerciale. Chiar dacă aş spune da, chiar dacă aş avea încredere în tine, nu există nici o cale de plecare de pe piatra asta.

Merdith păşi înainte, surâzând.

- Oh, ba da, cred că există o cale de plecare de pe piatra asta.

Ardo îşi ridică puţin arma. Merdith înţelese şi se dădu înapoi.

-Fiii lui Korhal, spuse ea sec.

-Fiii lui Korhal? pufni Ardo. O mână de fanatici visători?

- Da, dădu Merdith din cap zâmbind. Pentru că o flotă de nave de transport ale acelor „fanatici visători" este la cinci ore distanţă şi se îndreaptă chiar acum spre această piatră. Vor ateriza aici pentru a-i evacua pe toţi cei pe care pot - pe cine a mai rămas - şi, bunul meu soldăţel, bănuiesc că vor fi deosebit de nerăbdători şi de recunoscători să ne accepte biletul.

Ardo scutură din cap, dar nu spuse nimic.

-Ardo, le dăm cutia şi plecăm cu primul zbor! insistă înflăcărată Merdith. Nu trebuie decât să plecăm de aici cu această cutie şi să rămânem în viaţă următoarele şase ore. Ştiu unde este o enclavă, ultimul loc pe care îl vor ataca zergii. Aproape sigur, zergii vor ataca mai întâi oraşele.

-Ce? Ardo îşi dădu seama brusc despre ce vorbea ea.

- Enclava ar trebui să facă faţă până când soseşte flota. Oraşele vor încetini înaintarea zergilor, astfel încât vom avea destul timp să...

- Oraşele? Ardo era dintr-odată surprins de propriile gânduri. Civili măcelăriţi de acele coşmaruri - cu miile - şi tu nu poţi să faci altceva decât să îi numeri după numărul de minute pe care le obţin pentru scăparea ta?

Merdith îşi înghiţi nodul din gât.

- Cu toţii trebuie să facem sacrificii, Ardo. Uneori sunt grele, dar...

Patriarhul Gabittas îi vorbea în sala de seminar.

- Ce câştig are un om dacă el cucereşte întreaga lume şi îşi pierde sufletul...

Melani îi zâmbea sub un soare auriu.

- Şi astfel sacrificiul lor - mii de vieţi - are un preţ pentru că tu şi preţioasa ta rebeliune puteţi trăi? Ardo tremura de mânie. Littlefield şi-a dat viaţa pentru tine! A făcut un pas înainte şi a renunţat la viaţa lui pentru ca tu să trăieşti. Nu e destul? Câţi oameni valorează viaţa ta, Merdith? Sute? Mii?

Ochii lui Merdith sclipiră. Ardo se întoarse mânios şi îşi ridică arma deasupra capului. Cu un strigăt furios, sparse cu patul puştii geamul de jos al uşii cabinei. Nu păru să îl ajute. Aruncă arma prin geamul rămas, cu un alt urlet. Se întoarse la Merdith, apucând-o dur de umeri cu ambele mâini.

-Şi cum rămâne cu viaţa mea, Merdith? Cât de mulţi oameni valorează viaţa mea? Câţi ar trebui să moară pentru mine?

Strânsoarea lui Ardo crescu. Merdith gemu de durere.

-Cum rămâne cu sufletul meu, Merdith? Sufletul meu îmi aparţine. Nimeni nu îl poate avea. Nici Confederaţia. Nici preţioasa ta rebeliune. Nu poţi să îmi cumperi mântuirea. Cât valorează viaţa mea, Merdith? Cât de mulţi... cât de mulţi oameni pot să cumpăr cu viaţa mea?

Tatăl lui citea familiei:

- Şi nu vă temeţi de cel care omoară trupul, dar nu poate omorî sufletul: ci mai bine temeţi-vă de cel ce poate distruge sufletul şi trupul în iad.

Ardo rămase împietrit, transfigurat.

Merdith ridică privirea, încă prinsă în strânsoarea lui dureroasă.

-Ce este?

Melani stătea în lanul de grâu auriu. îi întindea cutia şi recita ceva din Scriptură.

-Te rog, se strâmbă Merdith. Mă doare!

- Este mai bine ca un singur om să piară decât ca o naţiune să rătăcească şi să piară în necredinţă...

Ardo îi dădu brusc drumul lui Merdith.

-Câte nave vin?

- Ce? Poate o sută - câte or fi reuşit să strângă, cred - dar nu o să ajungă la oraşe la timp.

- Nu, dar dacă zergii nu ar ajunge la oraşe? Ardo se întoarse la camion în timp ce vorbea, deschizând uşa şi urcând în cabină. Mii de oameni ar putea fi salvaţi, nu?

- Nu-i poţi opri pe zergi, soldăţelule!

Ardo sări înapoi din cabină.

În mâini ţinea cutia metalică.

- Nu, nu putem, zise Ardo. Dar am putea - e doar o posibilitate - să reuşim să îi încetinim.

CAPITOLUL 20.
SIRENE.

- Ţi-ai ieşit complet din minţi, ştii asta?

Ardo se uită prin sala operativă. Feţele pe care le văzu privindu-l păreau în cea mai mare parte de acord cu afirmaţia lui Cutter.

Un şuvoi de scântei ţâşnea din tavanul sălii operative. Tinker era afară într-un SCV . Tehnicianul reuşise să îndepărteze cea mai mare parte a antenelor şi a braţelor senzorilor şi ridicase secţiunea căzută de fuzelaj înapoi unde îi era locul. Acum suda noi plăci peste tăieturile făcute de acid în metalul de deasupra pentru a ţine totul în loc şi a întări structura.

Ceilalţi supravieţuitori ai grupului fuseseră chemaţi în sala operativă. Ardo era confruntat cu toţi cei care rămăseseră din plutonul care plecase în aceeaşi dimineaţă - o dimineaţă care i se părea lui Ardo că fusese cu ani întregi în urmă. Soldatul Mellish şedea obosit pe pasarelă, cu picioarele bălăngănindu-i-se peste una dintre husele consolelor. Era singurul rămas din grupa lui Jensen şi acum părea să se uite oriunde altundeva decât la Ardo. Soldaţii Bernelli şi Xiang stăteau sprijiniţi de consolele de pe podeaua din faţa lui Mellish. Ochii lui Xiang păreau să nu se uite la nimic şi erau distanţi, în timp ce ai lui Bernelli păreau să îl sfredelească pe Ardo cu o intensitate de laser. Breanne stătea cu spatele întors la cameră pe pasarelă, în spatele lui Xiang şi al lui Bernelli, cu braţele încrucişate pe piept. Ai fi putut crede că se uita pe fereastra încă spartă în bezna de dincolo, dar Ardo ştia că ea nu vedea nimic acolo şi că gândurile îi erau în încăpere.

La fel şi Cutter, uriaşul insular în costum cu plasmă de liliac de foc, căruia nu îi era greu să îşi exprime opiniile. Tropăia înainte şi înapoi pe plăcile podelei proaspăt sudate din faţa ascensorului.

- Ţi s-a făcut creierul absolut terci în cap!

-Poate că da, zise Ardo, pipăind cutia din metal care se odihnea strâmb pe podeaua îndoită a podiumului de comandă, lângă el.

Merdith se sprijinea de unul dintre panourile sparte ale podiumului, cu mâinile în buzunarele salopetei, cu ochii aţintiţi în jos, gânditoare.

-Poate că da, dar văd că asta nu ar putea însemna prea mult pentru noi şi ar putea însemna foarte mult pentru altcineva.

-Nu ar însemna prea mult pentru noi? Cutter căscă gura. Vrei să porneşti baliza pentru zergi - să atragi fiecare mutalisc, hidralisc şi mai-ştiu-eu-ce-lisc de pe o rază de o mie de kilometri chiar în capul nostru - şi ţi se pare că nouă nu ne pasă?

-Nu asta am spus. Ardo scutură din cap.

- Pe zei, sper că nul

- Ce am spus a fost că nu o să însemne prea mult pentru noi. Ardo îşi puse casca de luptă pe cutie şi îşi scoase mănuşile de luptă. Uite, Confederaţia ne-a lăsat să murim - la naiba, ne-au vrut pe faţă morţi! Nu ar veni după noi nici dacă ar şti că suntem aici. Au renunţat la toată planeta asta - şi la fiecare colonist de pe ea. Gândeşte-te, Cutter! Micuţul dispozitiv secret al Confederaţiei de aici a chemat zergii pe această lume. Avem dovada chiar aici, în această cutie. Crezi că vor să ştie cineva că sunt responsabili pentru că s-au jucat de-a dreptul cu această planetă?

Bernelli vorbi.

- Dar... dar cum rămâne cu Fiii ăia ai lui Kohole sau Korhal, ori cine o fi el? Vin navele lor de evacuare. Nu pot să ne ia şi pe noi?

Ardo dădu din cap.

-Am putea face un târg cu Fiii lui Korhal. Am putea da această cutie şi probabil am putea găsi o cale de a pleca de pe planeta asta, dacă mai poate cineva. Ar trebui să străpungem frontul zergilor, să îi găsim şi să facem schimbul. Dar aceşti Fii ai lui Korhal au şi ei planul lor. Navele de salvare pe care le-au trimis cu siguranţă nu sunt de ajuns pentru a evacua toată planeta. Este vorba doar de relaţii publice - să arate nişte imagini cu ei salvând câţiva lăsaţi în urmă. Ce nu vor ei să ştie toată lumea este că şi ei sunt responsabili de venirea zergilor aici.

Xiang se întoarse brusc spre Ardo.

-Gaşca lui Korhal? Parcă aia era jucăria Confederaţiei.

Ardo se întoarse către Merdith.

-Spune-le.

Merdith se foi deranjată.

-Este adevărat că aţi putea face o înţelegere cu Fiii lui Korhal...

-Nu, zise Ardo, şi Merdith tresări la auzul tonului său. Spune-le cine a activat dispozitivul!

Merdith continuă să se uite în podea.

-A fost nevoie să fie făcute unele sacrificii pentru continuarea Cauzei. A... atrocităţile Confederaţiei nu lasă nimic de ales rebeliunii... ah... decât să folosească dispozitivul împotriva şi mai multor agresiuni ale Confederaţiei. Folosind împotriva lor propria lor armă...

-Pe zei, Melnikov! Xiang era şocat. E vorba de crimă în masă! Genocid planetar!

Merdith ridică privirea, cu ochii scăpărând.

-Fiii lui Korhal au un motiv legitim să...

Mellish scuipă dezgustat pe podea.

- Oh, mai taci, doamnă! Fiilor lui Korhal nu le pasă nici cât negru sub unghie de civili, nu mai mult decât Confederaţiei. Din câte îmi dau seama, sunt doar reversul aceleiaşi monede - şi la fel de cocliţi.

Ardo scutură din cap cu tristeţe.

-Şi când totul se va fi terminat, desigur că această gaşcă a lui Korhal va dori la fel de mult pe cât Confederaţia să nu mai suflăm. S-ar putea să fi făcut Confederaţia cutia, dar Fiii lui Korhal sunt cei care au deschis-o. Ştim ce s-a întâmplat aici şi câţi au murit... din cauza ambelor părţi. Suspină. Nu, băieţi, suntem cu toţii morţi. Cam singurul lucru pe care îl mai putem hotărî este cum murim şi pentru ce murim.

-Ei, ce discurs drăguţ, pufni Cutter, nările lui mari fremătând. Deci eşti plin de eroism şi de sacrificiu, nu, Melnikov? Am văzut eu ce erou îmi eşti, băiete! Ai fost foarte dispus să îl sacrifici pe Wablowski în Oază - extrem de dispus, din câte mi-am dat seama! Acum eşti tu omul măreţ care vrea să ne sacrifice pe noi, restul!

- Sunt familii acolo, Cutter. Bernelli părea obosit. Femei şi copii...

- Da, şi unii dintre ei sunt ai mei! Ochii negri şi adânci ai lui Cutter erau mari şi umezi. Dar eu nu pentru asta m-am înrolat!

- Parcă voiai o luptă când am aterizat pe piatra asta, adăugă Mellish, ridicând tonul. Soldatului nu-i păsa deloc de Cutter. Acum cauţi uşa din spate?

-Cutter nu a ieşit în viaţa lui pe uşa din spate, surioară! Dă-mi o luptă corp la corp! Adu-i la mine şi le mănânc inima pe pâine. Dar ăsta - Cutter arătă mânios spre Ardo - acest spălător de latrine îmi spune să stau pe loc şi să mor pentru o mână de civili pe care nu îi cunosc, care nu vor şti niciodată ce am făcut pentru ei şi pe care probabil că i-ar durea în fund chiar dacă ar şti! Asta-i o nebunie!

-Deci de asta eşti aici, Cutter? Frustrarea se strecură în glasul lui Ardo. Vrei să îţi mulţumească cineva? Să îţi organizeze o paradă sau să verse nişte lacrimi? Asta e important acum, să îşi

amintească lumea de tine ca de un erou? Oameni inocenţi vor muri acolo, Cutter, şi noi suntem singurii care îi pot ajuta, indiferent dacă ei ştiu sau nu!

- Sunt aici ca să îmi găsesc fraţii. Sunt acolo şi trebuie să-i găsesc!

Ardo era pe punctul să spună ceva, dar se opri. Fraţii lui Cutter.

Nu se gândise prea mult la asta până acum, dar dacă amintirile lui fuseseră atât de puternic modificate şi alterate de rezervoarele de resocializare, atunci ce îi făcuseră uriaşului insular? Oare fraţii lui erau măcar pe piatra asta? De fapt, în realitate avea Cutter vreun frate? Cum ar fi putut el să îi explice asta infanteristului iute la mânie?

Bernelli oftă.

-Păi, dacă tot trebuie să murim, aş vrea cel puţin să ştiu că a fost pentru ceva mai mult decât pensia.

-Păi, dacă eu tot trebuie să mor, spumegă Cutter, nu o să fie din cauza prăpăditului ăstuia... Şi nu o să o fac singur!

Cutter se mişcă atât de rapid, încât Ardo nu avu timp să reacţioneze. Din doi paşi mari, uriaşul traversă încăperea şi îşi strânse mâna dreaptă în jurul gâtului lui Ardo.

El încercă să vorbească, dar nu reuşi. Costumul de liliac de foc întărea strânsoarea încordată a lui Cutter. Ardo se zbătu fără folos. În câteva clipe, stele începură să îi apară în faţa ochilor şi totul devenea neclar. Toţi strigau în acelaşi timp. Umbre se mişcau la marginea câmpului său vizual, dar el nu vedea decât figura mânioasă a insularului cu o privire criminală.

O voce.

- Dă-i drumul! Dă-i drumul în clipa asta, Cutter!

Dintr-odată, Cutter îl eliberă. Ardo se prăbuşi ca o păpuşă de cârpe la podea, încercând să respire. Se uită în sus.

Doamna locotenent Breanne ţinea mitraliera gaussiană la tâmpla lui Cutter.

-Cutter, vrei să îţi salvezi fraţii? Te-ai gândit vreun moment că s-ar putea să facă parte dintre civilii care aşteaptă să plece de aici? Te-ai gândit vreo clipă că singurul fel în care vei avea vreo şansă de a-ţi salva vreun frate este să te asiguri că zergii nu ajung la oraş înaintea transportoarelor?

Cutter clipi furios. Atunci când răspunse, glasul îi era gros şi încet.

-Nu, doamnă. Eu... nu m-am gândit la asta.

-Atunci încetează să mai încerci să gândeşti, ţipă Breanne. Vocea ei era ascuţită şi speriată. Gândesc eu pentru tine. Nu eşti plătit să gândeşti!

Breanne luă arma de la capul lui Cutter şi îi făcu semn cu ţeava să se dea în spate.

- O viaţă întreagă am luptat în războaiele altora, pentru idealurile altora şi pentru cauzele altora! Melnikov are dreptate! Fiecare dintre vieţile noastre poate cumpăra alte sute, poate mii. Nu o să afle niciodată, nu o să fie niciodată recunoscători pentru asta, dar dacă trebuie să mor, atunci vreau să o fac pentru ceva care merită!

Breanne se întoarse către cutie şi cu mişcări ferme, iuţi, desfăcu zăvoarele. Cutia metalică era deschisă.

Doamna locotenent se întoarse către feţele uluite din încăpere.

-Avem, în mare, aproximativ o oră şi jumătate până la venirea primilor zergi. Propun să ne folosim de acest timp.

Ardo era la al patrulea drum către diferitele buncăre. Era obosit, dar ştia că nu avea să mai fie mult timp aşa. Îl aştepta o pace îndelungată şi permanentă. Descoperi că o aştepta cu nerăbdare. învăţăturile din tinereţe continuau să iasă la suprafaţa memoriei lui: poveşti despre credinţă, speranţă şi pace într-o viaţă de apoi. Ciudat, se gândi el, să meditezi la astfel de lucruri aici, în centrul iadului.

Tinker folosise SCV -urile pentru a construi câteva buncăre noi în jurul Centrului de Comandă. Acesta avea să fie nucleul defensiv din interiorul perimetrului exterior. Aveau să îşi înceapă apărarea de pe inelul exterior, trăgând la distanţă în cei care se apropiau de bază. Când zergii urma să ameninţe cu ocuparea poziţiei exterioare, atunci planul era să se retragă la inelul interior de buncăre legate între ele pentru defensiva finală. După aceea, aveau să facă faţă cât puteau de mult... Şi să spere că era de ajuns.

între timp, Mellish mersese împreună cu alţi doi într-un transportor blindat cu toate minele pe care le putuseră recupera din complex. Ardo rânjise când Mellish îi spusese ideea. Acum soldatul era afară plantând fericit mine după un anumit tipar în jurul complexului, ca un fermier pe ogor. Ardo spera că Mellish

avea să se bucure de o recoltă bogată de pe urma seminţelor pe care le planta.

Ardo era ocupat în fabrică producând muniţie nouă pentru mitraliere. Breanne acceptase chiar faptul spus de el că zergii nu se opreau pentru răniţi. Era o calibrare destul de uşor de făcut. În locul gloanţelor standard de infanterie, reprogramă replicatorul să producă proiectile cu vârful gol, late. Spre deosebire de modelul standard, acestea se aplatizau şi se măreau la impactul cu ţinta. Nu erau făcute să rănească, ci să ucidă şi să provoace cât mai multă distrugere. Ardo de abia aştepta să vadă dacă funcţionau.

Tinker încă lucra la buncărul din sudul gardului de apărare când Ardo se apropie. Tehnicianul nu spusese nimănui mai mult de zece cuvinte de când nava de desant a fratelui său se prăbuşise. Ardo era destul de îngrijorat în privinţa omului, dar deocamdată nu avea timp să se ocupe de problemele acestuia - poate nu va mai avea niciodată timp să se ocupe de ele. Ardo merse la clădirea joasă şi boltită şi intră prin trapa de acces deschisă.

Buncărele erau o dotare standard pentru producţia făcută de SCV -uri şi se putea spune cu adevărat că dacă văzusei unul, le văzusei pe toate. Carapacea lor metalică groasă oferea suficient spaţiu pentru patru persoane, cu lăcaşuri de arme pe toate laturile. Nu era cel mai confortabil loc, dar aveau avantajul de a fi cel mai sigur loc pe care îl puteai găsi în orice bază a Confederaţiei. Odată montate, erau incredibil de greu de distrus. Exact cât de greu, era sigur că se aflau pe punctul de a afla.

Intră în compartimentul principal, împovărat de cutiile de muniţii şi fu surprins să o vadă pe Merdith privind afară printr-una dintre fantele de tragere.

-Oh, scuză-mă, spuse ea. Să mă dau din calea ta.

- Nu, e în regulă. Ardo puse cutiile jos şi începu să le aranjeze sub fiecare dintre ferestrele de tragere. Nu mă deranjezi. Dacă ai venit aici pentru privelişte, te uiţi în direcţia greşită.

-Da, niciodată nu am fost bună de turistă, râse Merdith obosită. Apoi se întoarse înapoi la fantă. Din ce parte crezi că o să vină primii?

-Nu ştiu, zise Ardo, venind lângă ea şi privind pe câmpia roşie. Ultimele unităţi pe care le-am văzut treceau spre vest.

Cred că astea vor fi primele care vor veni. M-aş uita mai întâi în direcţia aia pentru musafiri nepoftiţi.

Merdith dădu aprobator din cap. O scurtă tăcere se lăsă între ei.

-Hei, soldăţelule?

-Da, doamnă?

-Dacă nu apuc să îţi spun... cred că tot ceea ce faci aici e... Glasul i se pierdu.

Ardo se uită la ea.

-Ce e?

- Nu... nu ştiu. Voiam să spun „bun" sau „corect", dar cuvintele nu par de ajuns. îşi sprijini braţele încrucişate pe pervazul gurii de tragere, culcându-şi capul pe ele în timp ce vorbea. Poate chiar... legendar.

Ardo râse.

-Legendar?

Merdith râse şi ea.

-Bine. Poate nici legendar. Oricum ar fi, aş vrea să-ţi mulţumesc.

- Eu nu mi-aş mulţumi, doamnă. Tocmai ne-am condamnat pe toţi la moarte.

-Dar câţi vor trăi în plus datorită a ce facem noi aici? Nu m-am gândit la asta până acum. Merdith îl privi. S-ar putea să nu ne mulţumească. S-ar putea ca nici măcar să nu ştie ce s-a întâmplat aici sau cine am fost, dar eu o să îţi mulţumesc în numele lor.

Ardo dădu din cap, apoi se gândi o clipă.

- Ştii... nici măcar nu mai sunt sigur cine sunt eu. Am fost programat şi reprogramat de atâtea ori, încât am uitat cine am fost, de ce am fost şi chiar încotro mă duceam. Dar a existat întotdeauna un eu pe aici pe undeva - acea parte a sufletului meu pe care nu au putut niciodată să o strivească sau să mi-o ia prin programare. Mă temeam de ea, dar acum doar pe ea mă mai pot bizui. M-ai ajutat să îmi găsesc sufletul şi pentru asta, eu vreau să îţi mulţumesc.

Ardo se aplecă, luă o nouă mitralieră gaussiană şi i-o aruncă lui Merdith.

- Ştii să o foloseşti, nu? zise el.

Merdith prinse puşca şi o armă cu iscusinţă, dintr-o singură mişcare.

- Ai încredere să îmi dai asta pe mână?

- Hei, dacă omori pe unul dintre noi, asta înseamnă că e o persoană mai puţin care să îţi apere ţie spatele! zâmbi Ardo. Merdith surâse şi ea.

- Va trebui să am grijă la asta, nu?

- îmi doresc s-o fi cunoscut pe Melani. Nu cred că aţi fi avut prea multe în comun, dar ea...

- Mellish raportează. Am contact vizual spre vest. Avem musafiri. Ardo se strâmbă.

- Au venit mai devreme.

CAPITOLUL 21.
ASEDIU.

- Aşteptaţi cu toţii! Era glasul Breannei pe canalul tactic. Mai întâi perimetrul exterior, apoi, În comanda mea, vă retrageţi în perimetrul interior. Anunţaţi-vă poziţiile!

Ardo apăsă de două ori pe tasta de transmisie pe canalul de comunicaţii tactice.

-Melnikov, Exterior Cinci, sud-vest.

-Mellish, Exterior Patru, nord-vest! Vin repede şi...

-Lasă trăncăneala, Mellish! Anunţaţi-vă poziţiile!

-Xiang, sunt aici. Exterior Trei, nord-est.

-Bernelli la Exterior Doi. Sunt... hm... sunt la sud-est.

-Cutter, Exterior Unu, sud, doamnă locotenent.

-Toate poziţiile stabilite! Nu trageţi până nu trec de minele din afară. Raportaţi breşa, apoi deschideţi focul, s-a înţeles?

Ardo zâmbi. Chiar şi într-o situaţie deznădăjduită ca asta, Breanne voia să facă totul ca la carte. Dacă ar fi existat un mod de a muri ca la carte, ştia că ea pe acesta l-ar fi ales.

-Ce este? întrebă Merdith, văzându-i expresia de pe faţă.

El se apleca în faţă, mijind ochii în timp ce privea prin fantele de tragere ale buncărului.

- Pe zei! Ce e asta? şuieră Merdith nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Spre sud-vest, orizontul era neclar, linia lui fermă fiind neregulată. Ar fi putut fi o furtună de nisip care se apropia de ei, dar Ardo ştia că era ceva mult mai mortal.

Ardo deschise canalul de comunicaţii tactice.

-Doamnă locotenent, aici Melnikov. Văd un front de zergi apropiindu-se rapid dinspre vest... cam la trei kilometri distanţă. Nu disting capetele lui.

- Aici Mellish. Cred că văd capătul frontului pe o rază de vreo doi- nouăzeci. La naiba, nu credeam că sunt atâţia zergi în tot...

-Aici Cutter. De aici nu văd capătul frontului.

-Ardo! Ce se întâmplă?

Infanteristul se uită la Merdith.

- Ce? Oh, mama naibii. Nu ai un receptor pentru canalul tactic. Ei vin acum - un front cie zergi care acoperă aproape tot orizontul şi Dumnezeu ştie câţi or mai fi în spatele liniei ăleia. Cutiuţa ta se pare că funcţionează mai bine decât am crezut.

- Aşa. Merdith înghiţi un nod din gât, simţindu-şi dintr-odată gura uscată. Strângea arma atât de tare, încât degetele îi erau albe. Ce se întâmplă acum?

-îi aşteptăm.

-Aşteptăm? Merdith clipi. Ce aşteptăm?

- Aşteptăm până când se lovesc de câmpul minat. Ardo îşi scutură umerii şi îşi roti capul. Era încordat şi ăsta nu era un mod bun de a intra în luptă. Mellish şi Bernelli au plantat două zone de câmpuri de mine în jurul bazei. Unul e la o mie de metri şi al doilea e la cinci sute de metri. Sunt o combinaţie de mine de apărare şi de recunoaştere a formei care au conexiuni de senzori euristice...

-Hei, mai încet! Ce sunt alea euristice?

-Conexiuni de senzori. Minele comunică între ele într-o reţea dedicată de mică intensitate şi învaţă una de la alta ce să caute la un inamic care trece peste ele. Cu cât explodează mai multe, cu atât mai inteligente devin la a omorî orice trece peste ele. Apoi îşi pot modifica tiparele de detonare pentru a schilodi mai eficient. A trebuit să le schimbăm puţin programul...

-Pentru că nu vreţi să schilodească doar, încheie Merdith fraza în locul lui. Se întoarse pentru a privi prin fanta de tragere a buncărului. Linia neclară se apropia tot mai mult. Vreţi să ucidă cât mai mulţi şi cât mai repede posibil.

-Aşa-i, răspunse Ardo, apoi se aplecă şi mai aproape de fanta de tragere. Incredibil! Ia ascultă!

Vuietul înfundat mai întâi se simţea, apoi se auzea - lovituri în pământ care zgâlţâiau neliniştit tot ce se afla pe el. În câteva

clipe, deveni audibil - mii de zergi gonind nepăsători către ei, cuprinşi de o furie crescândă. Ţipătul asurzitor al vocilor lor străpungea urletul, îngheţându-i lui Ardo sângele în vene.

- Pe zei! Ce am făcut ? ţipă Bernelli pe canalul de comunicaţii.

- Nu trageţi! Pârâi pe frecvenţă glasul Breannei ca răspuns. Mai întâi trebuie să ştiu unde ating perimetrul!

O singură bufnitură înfundată zgudui buncărul. Praful din rafturile de muniţii de sus pluti spre podea. Ardo o văzu pe Merdith căscând ochii. Apoi o serie rapidă de bufnituri se revărsă prin fantele deschise.

- Aici Bernelli! Contact cu perimetrul la raza doi-douăzeci!

Exploziile minelor răpăiau rapid acum, în succesiune, aproape una
peste alta. Se apropiau de Ardo.

- Se mută! strigă Bernelli. Vin spre stânga, Melnikovl

Ardo îşi luă repede binoclul de campanie. O împinse pe Merdith în spate şi scoase lentilele prin fanta de tragere cea mai din dreapta.

Acum îi vedea clar: un zid solid de zergi zvârcolindu-se şi ţipând la aproape o mie de metri distanţă. Toate soiurile de coşmaruri hidoase din rasa lor păreau să fie prezente, atacând spre el, iar apoi, ca şi când ar fi urmat o muzică de dans neauzită, începură cu toţii să se mu’te spre dreapta.

Exploziile bubuitoare îi urmară. Un perete de ţărână, de flăcări şi de carne sfâşiată se ridica în aer ca o cortină neîntreruptă a morţii. La rândul lor, fiecare zerg continua să atace, căutând punctul slab al perimetrului, deschizătura pe care oamenii o lasă întotdeauna pentru a putea trece prin ea şi a ataca. Ardo zâmbi. Privea în mintea inamicului şi cunoştea ceva ce acesta nu ştia: nu exista nici o deschizătură prin care să treacă, pentru că ştiau că nu vor pleca de acolo.

- Aici Melnikov! strigă Ardo pe canalul de comunicaţii peste rafalele bubuitoare. îşi aruncă exemplarele din frunte împotriva perimetrului. Se mişcă spre est în jurul câmpului minat exterior. Cutter? îi vezi?

- Da, văd. Maică Precistă! Uită-te la ei! Acum încearcă să înconjoare baza! Ln viaţa mea n-am văzut atâtea urâţenii nenorocite! Hai cărniţă, vino la mine! îţi sap o groapă doar pentru tine! Te prăjesc la cină, urât... Atenţie! Vine!

Cortina de distrugere continua să explodeze în faţa lui, împiedicându-l să vadă zergii din spatele ei. Ardo căuta înnebunit cu binoclul de campanie un semn al străpungerii.

-Tunurile au luat ţinta! Armele trag!

Ardo mai întâi auzi, apoi văzu. Rachetele ţâşniră din turnurile defensive. Ţipătul lui Merdith fu acoperit de geamătul motoarelor de mare viteză care înaintau spre zergi. Ardo le urmări spre ţintele lor: jivine mutalisc în grupuri pluteau peste zona minată, atât de multe, încât aproape acopereau cerul strălucitor. Rachetele se izbiră de ele, bobocii lor luminoşi arzând creaturile cu o precizie mortală. Fiarele începură să cadă ca o ploaie grotescă în zona perimetrului. Câteva dintre ele declanşară mine atunci când atinseră pământul, dar Ardo observă cu satisfacţie întunecată că minele deja recunoşteau aceste noi ţinte ca fiind moarte atunci când aterizau şi se păstrau pentru ţinte mai bune şi mai ameninţătoare.

Dintr-odată, o tăcere aproape asurzitoare se lăsă. Fumul şi praful din jurul perimetrului începură să se aşeze, cortina lăsându-se încet pe pământ.

Merdith şi Ardo se uitară unul la altul. Liniştea de după atacul iniţial era înspăimântătoare.

-Le-a oprit. Merdith surâse, aproape bucurându-se de acest gând. Ardo! E incredibil! I-ai oprit!

Ardo ridică încă o dată binoclul şi încercă să vadă dincolo de praful, fumul şi sfărâmăturile care se aşezau. îi vedea mişcându-se, schim- bându-şi poziţiile.

-Oh, la naiba, tremură glasul lui Ardo în timp ce vorbea. S-au prins.

Merdith privi disperată prin fanta de tragere, încercând să înţeleagă ce vedea Ardo.

-De ce s-au prins?

Ardo deschise canalul de comunicaţii.

-Aici Melnikov! Se depărtează unii de alţii! Pregătiţi-vă! Apoi se întoarse către Merdith. Armează-ţi puşca! Acum e acum! Zergii se depărtează unii de alţii pentru ca minele să lovească doar câte unul dintre ei. Apoi vor curăţa tot câmpul minat.

Merdith căscă gura.

-Adică... Asta-i sinucidere!

-Nu, zise Ardo armându-şi iute mitraliera gaussiană şi scoţându-i ţeava prin fanta de tragere. Aşa sunt zergii. Nu pun

preţ pe vieţile individuale. De asta nu îşi pierd vremea cu răniţii. Sunt reci şi şireţi şi vor face orice este nevoie pentru a ajunge la noi şi la cutie. îşi vor arunca mii de războinici spre noi fără să se gândească de două ori. Ştiu că noi o să rămânem fără mine înainte să rămână ei fără zergi.

- Aduc zerglingii în faţă! Era glasul lui Cutter. Cred că vor să păstreze băieţii mari pentru după ce curăţă câmpul minat.

- Reglează minele să aleagă. îi lăsăm pe cei mai mici să treacă prin ambele perimetre deocamdată şi concentrăm minele asupra ţintelor mai mari.

-Recepţionat, doamnă locotenent. Hai, pis, pis, pis...

Chiar şi cu ochiul liber, Ardo vedea schimbările zergilor aflaţi la o mie de metri distanţă. Zerglingii în stadiul de larvă erau cele mai mici creaturi cunoscute dintre zergi, cel mai apropiat lucru de copii pe care îl aveau monştrii. Ardo se gândi mohorât că asta era altă diferenţă clară între rasele lor, dar apoi se întrebă dacă, până la urmă, chiar era o diferenţă. Oamenii păreau la fel de dispuşi să îşi arunce tinerii în luptă, iar Ardo ştia că el era o dovadă foarte bună în această privinţă.

-Vin! anunţă Bernelli, cu glasul tot mai ascuţit. Puneţi-i la pământ!

Zerglingii cu mai multe picioare începură să fugă pe pământul înnegrit şi găurit al perimetrului exterior. Ardo îşi închise casca de luptă, văzu afişajul de ţintire apărând imediat şi începu să îşi îndrepte mitraliera gaussiană către cele mai apropiate creaturi.

Ţintirea era straniu de eficientă. Indicatorul laser indica direcţia focurilor lui Ardo. Arma zvâcnea repetat la fiecare tragere în timp ce el schimba ţinta rapid de la un zergling la altul. Noua muniţie îşi făcea bine treaba. Gloanţele cu vârf exploziv spărgeau carapacea fiecărui zergling care se apropia, creând o rană de ieşire îngrozitoare şi mortală.

- Oho! E ca la poligonul de tir aici!

-Azi vreau cel mai mare scor, infanterişti!

Cum se termină jocul ăsta? se gândi Ardo. Continuă să treacă de la o ţintă la alta, dar trăgea tot mai repede încercând să ţină pasul cu atacul. Era ca a încerca să respingi mareea. Zerglingii continuau să vină val după val... Şi se apropiau de câmpul minat interior.

Ardo îi aruncă o privire lui Merdith. Arma ei avea un indicator de ţintă încorporat. Nu îşi slăbise strânsoarea pe mitralieră în timp ce trăgea tot mai rapid.

Dintr-odată, un ţipăt ascuţit şi asurzitor scos de o mie de zergi străbătu nisipurile.

Cutremurat, Ardo căscă ochii.

-Atacă!

A doua linie de jivine hidralisc se revărsă către câmpul minat exterior. Instantaneu, întregul perimetru erupse într-o cacofonie asurzitoare de furie şi moarte. Turnurile defensive detunară şi ele iar, jivinele mutalisc înaintând în acelaşi timp. Din nou, morţii din rândurile creaturilor mutalisc se prăbuşiră la pământ, dar cadavrele lor cădeau tot mai aproape de zidurile exterioare ale bazei. Totuşi, atenţia lui Ardo nu putea fi distrasă. Covorul târâtor de zerglingi traversa câmpul minat interior, era acum la doar cinci sute de metri distanţă şi se apropia rapid de zidul exterior.

Brusc, arma lui Ardo secă. Scoase încărcătorul şi înfipse unul nou de pe rafturile de deasupra lui. Când ridică iar mitraliera, zerglingii erau la mai puţin de patru sute de metri.

- Doamnă locotenent! Zerglingii sunt pe punctul să treacă de minele interioare! strigă Ardo peste succesiunea de focuri rapide. Nu-i respingem!

- Trebuie să-i respingeţi! Avem nevoie de mine pentru zergii mai mari!

Zerglingii erau la mai puţin de o sută de metri. Apropiindu-se de bază, erau forţaţi de semenii lor să vină şi mai aproape, un covor solid de lăcuste ca nişte scarabei, încercând, în mintea lui Ardo, să îl devoreze pe el însuşi. Ardo comută arma pe foc automat şi începu să tragă rafale în hoarda care se apropia, fără să mai aleagă.

Era atât de preocupat, încât nu băgă de seamă zgomotele bubuitoare ale exploziilor care începură să se audă dintr-odată în depărtare. îl şocă atunci când, într-o clipă, reveniră, de această dată la doar cinci sute de metri distanţă. Coloane înalte de fum, praf şi piatră sfâşiară zergii care atacau. Urletul lor asurzitor înconjură întreaga bază în timp ce se năpusteau din toate părţile în acelaşi timp. Soarele era acoperit de valurile de distrugere. Exploziile, care nu se mai distingeau una de alta,

păreau acum să se fi contopit într-un singur urlet demonic neîntrerupt.

Pietre şi carne de zerg carbonizată începură să cadă ca o ploaie pe buncăr şi în spaţiul de dincolo de el. Ardo continua să îşi tragă rafalele mortale de gloanţe explozive împotriva zerglingilor, care erau acum la câţiva metri de buncăr. în spatele lor, zidul demonic de moarte continua să mărşăluiască spre el, zgomotul lui zguduind plăcile buncărului şi ameninţând să îl dărâme din picioare. Peretele de explozii ale minelor era acum la mai puţin de o sută de metri de poziţia lui.

Ardo ştia că ultimul câmp minat se termina la optzeci de metri de locul în care stătea.

-Doamnă locotenent! Zergii fac o breşă!

-Retragerea! Retragerea!

Ardo nu avu nevoie să audă ordinul de două ori. O apucă pe Merdith de braţ, trăgând-o iute de la fanta de foc.

- Trebuie să plecăm acum\ strigă el.

Merdith se depărtă rapid de la fanta de tragere. Când o făcu, plăcile de blindaj de deasupra gurii de foc începură să fie desfăcute în sus.

Un zergling se strecură prin deschizătură, lovi podeaua şi în aceeaşi clipă sări spre ea.

Ardo trase cu arma lui, lovind jivina în aer şi îndepărtând-o de ea, făcând-o să explodeze pe peretele din faţă al buncărului.

-Retragerea! ţipă Ardo la ea. Fugi!

Ultimul lucru pe care Ardo l-a văzut când a trântit trapa în urma lui a fost un zid de burţi de zerglingi acoperind fantele de tragere, în timp ce se căţărau către deschizătura făcută.

CAPITOLUL 22.
RĂMAS-Bun.

Zgomotul era copleşitor. Turnurile defensive trăgeau înspre cer, aruncându-şi conţinutul într-o frenezie de flăcări şi distrugere. Proiectilele trebuie să se fi armat chiar în clipa în care ieşeau din tuburile lor protectoare, căci ţintele erau aproape şi se apropiau şi mai mult.

Merdith alerga în faţa lui Ardo. Peticul prăfuit de pământ dintre zidul exterior şi buncărele interioare era un văl de cenuşă,

fum şi zergi arzând, care cădeau ca o zăpadă neagră din cer. Mici băltoace de acid fumegau ici şi colo pe pământ. Ardo o urma iute pe femeie. Strada care se afla între ei şi complexul de buncăre interioare nu păruse niciodată atât de departe.

Ardo sări brusc în stradă. Se uită în sus în timp ce fugea, încercând cu disperare să se apere. Turnurile de deasupra lui erau brăzdate de jeturi repetate de acid, două dintre ele deja răsucindu-se sub propria greutate pe schelele slăbite. Cerul de deasupra lor era un perete agitat de flăcări şi de fum cu câte un petic de cer pâlpâind prin el printr-un capriciu al haosului.

Buncărul era în faţa lui. Trapa principală stătea deschisă. În cadrul ei vedea pe cineva făcându-i semn cu mâna înainte.

Apoi auzi - un sunet pe care îl cunoştea. Era un urlet tunător care acoperea chiar şi zgomotul luptei lor disperate. Ridică privirile.

Transportoarele de salvare! Se apropiau fierbinţi, pierzându-şi viteza într-o căldură enormă prin atmosferă. Navele Fiilor lui Korhal se arcuiau pe cer, dârele lor arzătoare coborând spre Astroportul Mar Sara, la vest. Aveau să ajungă la sol în curând - cel mai vulnerabil moment al lor, în timp ce navele încercau să îi evacueze pe toţi cei care puteau ajunge la ele.

Timp. Aveau nevoie de mai mult timp...

Dintr-odată, mitraliere gaussiene prinseră viaţă ţăcănind prin fantele de tragere de o parte şi de alta a trapei buncărului, făcându-l pe Ardo să acţioneze. Sări spre intrare. Mâini îl prinseră şi îl traseră înăuntru. Abia dacă îi trecură tălpile de zăvoarele trapei, când aceasta se închise.

Ardo se ridică în picioare. Merdith trăgea neîncetat de la una dintre fante. Bernelli îl trăsese înăuntru, ţipă ceva de neînţeles la el, iar apoi îşi scoase şi el arma prin al doilea grup de fante de tragere.

Ardo îşi ocupă iute locul lângă Bernelli, îşi aşeză mitraliera şi apoi se uită prin că tare în iad.

Hidralisc se revărsau peste zidul exterior al bazei. îşi aruncaseră destui semeni pe câmpul minat până când nu mai rămăsese nimic care să explodeze. Trebuie să fi fost mii de morţi în jurul complexului, dar tot continuau să vină. Acum alunecau peste zid ca un val îngrozitor, apropiindu-se cu toatele de buncăr.

Canalul tactic continua să pârâie.

-Xiang! Raportează!

- Xiang e doborât, doamnă locotenent! Trebuie să ieşim de aici! Nu-i mai pot respinge!

Bernelli continua să ţipe în timp ce trăgea. Ardo i se alătură, bucuria de a auzi sunetul cu urechile lui conducându-l în timp ce revărsa moarte prin gura mitralierei.

Mareea de groază întunecată tot încerca să înainteze peste cadavrele propriilor morţi, dar acum câmpul de tragere îngust lucra împotriva zergilor. Morţii se adunau în faţa lor, dar ei nu se mai apropiau de buncăr.

-Melnikov? Recepţionezi?

Ardo scoase un încărcător din armă, ţinând degetul pe trăgaci chiar în timp ce băga unul nou în lăcaşul lui.

-Sunt puţin ocupat, doamnă locotenent!

-Venim!

-Ce?!

-Ne retragem spre poziţiile voastre!

-Afirmativ, răspunse Ardo întunecat. Bernelli, respinge-i! Mă duc la uşa din spate!

Ardo merse spre partea din spate a buncărului, prin fantele de tragere abia zărea platforma pentru vehicule în stânga lui. În spatele ei distingea celelalte două buncăre aflate de o parte şi de alta a Centrului de Comandă. Cel din stânga fusese al lui Xiang, dar colcăia de jivine hidralisc. Ardo le vedea sfâşiind blindajul, rupând încheieturile buncărului chiar în timp ce acesta ardea cu furie. La revedere, Xiang, se gândi Ardo.

Creaturi hidralisc sfâşiau şi buncărul din dreapta, dar acolo o lumină puternică prinse brusc viaţă. Cutter, îşi dădu Ardo seama. Flăcările care se revărsau din arma cu plasmă a liliacului de foc se apropiau tot mai mult. Ardo îşi scoase mitraliera prin fanta de tragere şi distruse jivinele hidralisc care încercau să flancheze buncărul lui şi să ajungă la nişte ţinte mai uşoare. În ultima clipă, Ardo lovi butonul cu palma şi deschise trapa din spate.

Breanne intră prima împleticindu-se, târând după ea cutia blestemată şi pe Tinker Jans. Cu toţii căzură greoi pe podeaua acoperită cu plăci. Cutter rămase în gura deschisă a trapei, focul lui de plasmă arzând în acest timp câteva hidralisc înfuriate. Cu o ultimă rafală, Cutter făcu un pas în spate prin intrare. Ardo închise pe loc trapa.

Trăgeau din toate punctele din buncăr acum. Zergii morţi se adunau în grămezi lucitoare.

Dintr-odată, zergii încetară să mai avanseze. Jivinele hidralisc se retraseră în umbrele complexului interior al bazei. În câteva clipe, nu mai rămăsese nici o ţintă şi opriră focul.

- Hei, ce se întâmplă? întrebă Cutter. Se dau bătuţi?

Breanne răsufla greoi, fie din cauza adrenalinei, fie de epuizare. Ardo nu îşi putea da seama.

- Nu. Niciodată nu se dau bătuţi. Doar îşi strâng unităţile... îşi adună forţele. De îndată ce sunt pregătiţi, vor intra aici şi ne vor cuceri.

Bernelli râse neliniştit.

- Oh, bine, atât timp cât nu pierdem...

- Pierdem, zise Breanne deschizându-şi casca şi trecându-şi degetele prin părul tăiat scurt. Nu vom rezista nici zece minute aici odată ce se hotărăsc să îşi facă mutarea. Aţi văzut navele alea coborând pe Mar Sara! Chiar acum sunt la sol - transportoare civile umflate, care ar băga pasagerii înăuntru cu excavatorul, dacă ar putea. Sunt ţinte sigure la sol şi pot să vă spun că cele mai bune dintre ele nu vor fi în stare să se întoarcă în mai puţin de patruzeci de minute. Ceva mai mult.

- Şi? ridică Bernelli din umeri. Viermii ăştia de zergi nu ar putea parcurge distanţa nici într-o zi, darămite în jumătate de oră.

- Problema nu sunt cei de la sol, clătină Merdith din cap, ci cei din aer - jivinele mutalisc. Singurul lucru care le ţine aici e cutia asta. De îndată ce e distrusă, zburătoarele se vor îndrepta direct către astroport şi toate acestea vor fi fost în van.

- Nu trebuie decât să facem faţă timp de treizeci de minute, spuse Ardo. Doar treizeci de minute amărâte.

- Da, rânji Breanne batjocoritor. Şi cine o să-ţi dea minutele astea?

-Eu.

Se întoarseră cu toţii.

Era Tinker Jans.

- O s-o fac eu. O să vă câştig treizeci de minute, spuse inginerul calm. Dar am nevoie de ajutor.

Bernelli aruncă o privire pe fanta de tragere.

- Hei, cred că se apropie!

- Trebuie să mă băgaţi într-un SCV ! zise Jans. Trebuie să o faceţi acum!

Breanne se gândi o clipă, apoi se decise.

- Cutter! Melnikov! L-aţi auzit! Duceţi-l la un SCV !

- în mod clar se mişcă acolo! ţipă Bernelli.

Ardo pocni butonul de deschidere al trapei din spate. întunecat la faţă, Cutter sări prin deschizătură. Jans îl urmă, părând nesigur şi vulnerabil în uniforma lui murdară. Ardo ieşi aplecat după ei, închizându-şi casca de luptă - nu că ar fi crezut că avea să-i fie de prea mare ajutor.

Pământul era acoperit de cadavrele mutilate ale atacatorilor zergi. Nu era timp de gândit. Fugiră spre platforma pentru vehicule, împiedicându-se pe solul unsuros şi alunecos.

Cel mai apropiat SCV stătea conturat pe unitatea-fabrică în flăcări. Jans deschise trapa de acces frontală care scoase un fâşâit hidraulic mulţumitor.

-Haide! Haide! îl încurajă Cutter neliniştit.

Jans se căţără pe suporturile din faţă ale costumului şi se lăsă pe spate în cabina de control. Trapa de acces începu să coboare lin.

-Uite-i că vin! strigă Bernelli.

Ardo îi vedea. Atacau pe după fabrică, peste zidul complexului, pe lângă Centrul de Comandă. Erau peste tot.

-Acum ce facem? îl întrebă Cutter pe inginer.

-întoarceţi-vă înăuntru! Iute! răspunse Jans.

- Şi să te lăsăm aici? Ardo se cutremură.

-Faceţi-o acum şi doar ţineţi-i departe de mine cât de mult puteţi!

Ardo nu avea timp să se contrazică. El şi Cutter fugiră înapoi către
buncăr. Deja vedea focurile de trasoare ieşind prin fantele de tragere în toate direcţiile. Jivinele hidralisc se revărsau de peste tot, îngrămă- dindu-se către buncăr. Aveau carapacele umflate, ghimpii care străpungeau armura pregătiţi pentru atac.

Ardo intră cu spatele prin trapă tocmai când creaturile hidralisc atacară. Ţepii trecură prin uşa deschisă, tăind prin straturile exterioare ale costumului său de luptă de parcă ar fi fost din pânză. O durere arzătoare îi izbucni în picior, un ghimpe trecând complet prin el şi înfigându-se într-o grindă din neooţel.

Cutter îl ajută să se ridice de pe podea.

- Tot n-ai murit?

Ardo se strâmbă, nevrând să se uite la picior.

-Nu încă.

Amândoi îşi ocupară poziţiile la fantele de tragere, îngrozindu-se de ce avea să urmeze.

Brusc, carapacea buncărului răsună de sunetul a o mie de săgeţi capabile să străpungă armura. Era o ploaie mortală, lovind repetat în exteriorul metalic, ghimpii acoperiţi cu acid tăind la fiecare lovitură bucăţi din învelişul metalic.

- Omorâţi-i! Omorâţi-i înainte să poată ajunge la noi! se înfurie Breanne.

Fuzelajul de deasupra se îndoia deja în jos, adâncituri mari înaintând înspre ei.

Trăgând cu disperare prin fantă, Ardo văzu că SCV -ul începea să se mişte.

Mişcarea abia dacă atrase atenţia zergilor din jurul lor. jivinele păreau atât de hotărâte să ajungă la buncăr, încât abia dacă observară vehiculul singur.

Dacă aş putea pune mâna pe un glisor Vultur, îşi zise Ardo înnebunit. putea fugi... aş putea...

Scutură din cap. Cine ar muri pentru ca el să trăiască? Cât de mulţi ar fi murit pentru că el fugise când viaţa lui ar fi putut cumpăra atât de multe altele? Nimeni nu avea să ştie cine era el sau de ce era aici. Oricui i-ar fi păsat de el vreodată nu avea să-i afle niciodată soarta. Poate că Dumnezeu avea să ştie. Indiferent ce îi spunea Confederaţia că era el, Ardo ştia, în cele din urmă, cine era şi că avea ceva al lui la care putea renunţa.

SCV -ul înaintă greoi spre complexul de buncăre. Tinker lăsase o stivă de plăci de blindaj lângă buncăr. Ardo se întrebă dintr-odată dacă inginerul plănuise asta de la început. Jans ridică plăcile cu braţele masive ale SCV -ului, se uită la buncăr, găsi punctul cel mai slab şi trânti armura peste el. Ţinând-o în loc cu un braţ mecanic, Jans activă aparatul de sudură cu plasmă de pe celălalt şi începu să întărească fuzelajul.

Zergii trebuie să îşi fi dat seama ce făcea Jans. Câteva jivine hidralisc se întoarseră brusc spre SCV .

Cutter şi Ardo le văzură amândoi. într-o clipă, îşi schimbară direcţia de foc.

- Ţine-i departe de el, a zis! rânji batjocoritor Cutter prin valurile de sudoare. Şi cum ar trebui să facem asta?

Jans continua să lucreze frenetic în jurul buncărului, sudând, întărind, înlocuind plăcile cât mai repede posibil. Infanteriştii îşi menţineau şuvoiul de moarte împotriva invadatorilor, dărâmând şir după şir de creaturi hidralisc ce avansau şi trăgeau.

Bătălia răbufnea într-un blocaj chinuitor. Ardo îşi simţea arma fierbinte în mâinile înmănuşate. Cumva, Jans îşi continua reparaţiile la fel de repede pe cât stricau jivinele hidralisc buncărul.

-Hei, cred că merge! hohoti Bernelli. Cred...

Creaturile hidralisc se năpustiră înainte.

-Nu! se înfurie Ardo.

Din SCV , Jans nu le vedea venind. Câteva dintre ele nimeriseră vehiculul de lucru şi acesta era grav avariat, dar încă funcţiona. Dintr-odată, valul diavolesc ajunsese la el. Roiau în jurul SCV -ului. Jans încercă să îi scuture de pe carapacea maşinăriei. în câteva clipe, totuşi, îl târâseră pe el şi întregul SCV în afara razei vizuale a fantelor de tragere.

-L-au luat pe Jans! ţipă Cutter.

-Dacă îl pierdem, s-a terminat cu noi! ţipă Breanne ca răspuns.

Cu un strigăt îngrozitor, Cutter lovi butonul de deschidere a trapei
şi plonjă afară.

Jeturi mari de foc de plasmă erupseră dincolo de fantele de tragere. Ardo abia putea desluşi ce se petrecea afară. Apoi îl zări pe Cutter, silueta lui uriaşă stând în faţa trapei şi revărsându-şi măcelul supraîncins.

Dintr-odată, arma lui Ardo amuţi. Scoase pe loc încărcătorul şi se întinse după următorul din raftul de deasupra capului. Nu mai era nici unul.

- Am rămas fără gloanţe! strigă Ardo. Breanne îi aruncă alt încărcător.

- Nu-ţi bate joc de ele, puştiule. Cu toţii mai avem puţine! înfipse încărcătorul în lăcaşul său şi se întoarse înapoi la fanta de tragere.

Cutter dispăruse.

Ardo se uită disperat prin fante, dar nu îl mai vedea pe uriaş nicăieri.

- Tinker! strigă el pe canalul de comunicaţii tactice. Unde e Cutter?

- Au... plecat... sunt peste tot pe mine! Nu fac faţă...

Breanne fu aruncată de la fanta de tragere. Un singur ghimpe de creatură hidralisc îşi croise drumul prin deschizătura gurii de foc, trecând prin vizeta costumului de luptă al Breannei. Hidos, trecuse prin capul ei şi îi ţintuise casca de luptă de un suport din neooţel. Doamna locotenent L.Z. Breanne atârna acolo, încă stând în picioare. Ardo îi aruncă o privire lui Bernelli, apoi lui Merdith.

- Mă duc afară să îl salvez pe Jans. Vă poate câştiga nişte timp. Bernelli, ţi-a mai rămas vreun încărcător?

- Da, suspină el.

Ardo se uită la Merdith.

- O să aibă el grijă de tine.

Merdith dădu aprobator din cap şi îşi feri privirea.

-Ne vedem în partea cealaltă, le spuse Ardo amândurora, apoi se întoarse către trapa din spate.

- Hei, soldăţelule?

Se întoarse iar spre Merdith.

- Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

- Mulţumesc, soldăţelule.

Ardo dădu din cap, apoi lovi butonul.

Mitraliera gaussiană răspunse imediat la mâna lui antrenată. Confederaţia îl învăţase bine. Schimbând rapid ţintele, ţinu jivinele hidralisc la distanţă şi le îndepărtă şi de pe SCV . În timp ce stătea acolo în curtea distrusă, simţurile lui păreau să se fi ascuţit. Lumea din jurul lui era mai clară decât şi-o amintea de ani întregi, poate mai clară decât o trăise vreodată. înregistra totul: oroarea din jurul lui pe care el o ţinea la distanţă, fumul de deasupra complexului care se transformase în norişori în lumina tot mai slabă a apusului. Sunetele. Mirosurile. Toate erau vii pentru el.

Ardo era, în cele din urmă, el însuşi. Ştia că exista ceva ce nu îi putea fi luat niciodată: o victorie mai glorioasă şi mai satisfăcătoare decât orice se putea trăi pe vreun câmp de luptă real.

Când şi ultimele muniţii se terminară, Ardo ridică privirea. Transportoarele, încărcate cu preţioasa lor marfă umană, se arcuiau spre apusul celei mai glorioase zile din viaţa lui. O sută - poate o mie - de cascade de gaze de ardere tunătoare urcau pe cer. Nu aveau să afle niciodată cine luptase atât de mult pentru

vieţile lor. Nu aveau să îi audă niciodată numele şi nici să înalţe cântece pentru a-l slăvi. Doar el avea să ştie despre acest triumf.

Când întunericul se lăsă peste el, Ardo zâmbi la ultimul său gând.

Dârele de aburi ale navelor care fugeau... erau toate aurii.

DESPRE AUTOR.

Tracy Hickman este un autor cunoscut în primul rând pentru seria de romane DragonInnce, scrisă în colaborare cu Margaret Weis. Născut în Salt Lake City, Utah, în 1955, Tracy locuieşte şi scrie acum împreună cu soţia lui, Laura, în sudul statului Utah.